

தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சி – சொல்லதிகாரம்
(ஐரோப்பியர் காலம்)

GRAMMATICAL DEVELOPMENTS IN TAMIL -
CHOLLATHIKAARAM (EUROPEAN PERIOD)

கள்ளிக்கோட்டைப் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

சுகன்யா. சி

(முழு நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்)

(பதிவு எண் : CWED1738)

நெறியாளர்

முனைவர் ப. முருகன்

இணைப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை & ஆய்வுமையம்

அரசுக்கல்லூரி, சித்தூர்,

பாலக்காடு - 678-104

டிசம்பர் - 2023

**GRAMMATICAL DEVELOPMENTS IN TAMIL -
CHOLLATHIKAARAM (EUROPEAN PERIOD)**

**தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சி - சொல்லதிகாரம்
(ஐரோப்பியர் காலம்)**

**THESIS SUBMITTED TO THE UNIVERSITY OF CALICUT
FOR THE AWARD OF DOCTOR OF PHILOSOPHY DEGREE IN TAMIL**

By

SUKANYA. S

(Reg. No. CWED1738)

Guide

Dr . P. MURUGAN

Associate Professor

DEPARTMENT OF TAMIL & RESEARCH CENTRE

GOVT. COLLEGE CHITTUR, PALAKKAD

DECEMBER -2023

முனைவர் . ப.முருகன்
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை & ஆய்வு மையம்
அரசுக்கல்லூரி, சித்தூர்
பாலக்காடு 678104

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

“தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சி - சொல்லதிகாரம் (ஐரோப்பியர் காலம்)”
என்னும் தலைப்பில் சுகன்யா.சி (Reg No. CWED1738) அவர்களால்
கள்ளிக்கோட்டை பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்கெனச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட
இவ்வாய்வேடு எனது மேற்பார்வையின் கீழ் ஆய்வாளரது சொந்த
முயற்சியில் உருவானது என்றும், இவ்வாய்வின் மீது ஆய்வாளருக்கு எந்தப்
பல்கலைக்கழகத்தாலும் பட்டம் எதுவும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும்
உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம்: சித்தூர்
நாள்:

நெறியாளர்

சுகன்யா. சி

(பதிவெண்- CWED1738)

தமிழ்த்துறை & ஆய்வு மையம்

அரசுக்கல்லூரி, சித்தூர்

பாலக்காடு 678104

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சி - சொல்லதிகாரம் (ஐரோப்பியர் காலம்)”

என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள இந்த ஆய்வேடு 2017-2023 கால அளவில் கள்ளிக்கோட்டைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டம் பெறுதல் தொடர்பாக சித்தூர், அரசுக்கல்லூரித் தமிழ்த்துறை & ஆய்வு மையத்தில் ஆக்கப்பட்டது. இவ்வாய்வு எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும் இந்த ஆய்வின் மீது இதற்கு முன் எந்தப் பட்டமும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம் : சித்தூர்

சுகன்யா.சி

(ஆய்வாளர்)

உறுதிக் கையொப்பம்

நெறியாளர்

முனைவர். ப. முருகன்

இணைப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை & ஆய்வு மையம்

அரசுக் கல்லூரி, சித்தூர்

பாலக்காடு-678104.

துறைத்தலைவர்

முனைவர். க. முத்துலக்குமி

தமிழ்த்துறை & ஆய்வுமையம்

அரசுக் கல்லூரி, சித்தூர்

பாலக்காடு-678104.

நன்றியுரைத்தல்...

“தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சி - சொல்லதிகாரம் (ஐரோப்பியர் காலம்)”
என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கிய
கள்ளிக்கோட்டைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் சித்தூர் அரசுக் கல்லூரித்
தமிழ்த்துறை மற்றும் ஆய்வு மையத்தின் தலைவர் முனைவர் க.முத்து இலக்குமி
அவர்களுக்கும், ஆய்விற்கான தலைப்பு தொடங்கி, ஆய்வேட்டைக்
கட்டமைக்கும் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும், பல்வேறு இன்னல்களுக்கு
மத்தியில் எனது ஆய்வை செம்மை செய்து என்னை உருவாக்கிய எனது
நெறியாளர் முனைவர் ப.முருகன் அவர்களுக்கு மதிப்பிற்குரிய நன்றிகள்.

என்னை அன்போடு அரவணைத்து, முனைவர் பட்டம் பெறுமளவிற்கு
உயர்த்திய எனது தந்தை, செல்வமாகக் கிடைத்த தெய்வதிரு. சிவன்
அவர்களுக்கும், என் தாய் ருக்மணி அவர்களுக்கும் எனது நன்றியை
உரித்தாக்குகின்றேன்.

இவ்வாய்வு தொடர்பான அனைத்து செயல்களிலும் உடனிருக்கும்
என் கணவர் திரு. விவேகானந்தன் அவர்களுக்கும், என் அன்பு கலந்த
நன்றிகள். என்னுடைய இன்ப துன்பங்களில் எப்போதும் உடனிருந்த,
உடனிருக்கும் என் உடன் பிறப்பு அர்ச்சனா அவர்களுக்கும், என்னுடைய
செல்லக்குட்டிகள் கனிஷிகா, தனிஷி மற்றும் குடும்பத்தாருக்கும்
நண்பர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

ஆய்வு தொடர்பான என்னுடைய ஐயங்களுக்கு

விளக்கமளித்த முனைவர் க. முத்து இலக்குமி அவர்களுக்கும் முனைவர் த.கவிதா அவர்களுக்கும், பேருதவி புரிந்த முனைவர் ந.மனோகரன் அவர்களுக்கும், முனைவர்க.சிவமணி அவர்களுக்கும் முனைவர் க.கதிரவன் அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

சித்தூர் அரசுக்கல்லூரித் தமிழ்த்துறை பேராசிரியப் பெருமக்கள் முனைவர் த. சுஜாதா, முனைவர் சு.பாத்திமா, முனைவர் வை.தர்மலிங்கம், முனைவர் ர.ரதி, ஆகியோருக்கும் என் நன்றிகள். மேலும், என்னுடன் ஆய்வு செய்யும் ஆய்வு நண்பர்களுக்கும் எனது அன்பு கலந்த நன்றிகள்.

நன்றி.

இவண்
சுகன்யா. சி

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

எச்சம்	-	எச்சவியல்
எழுத்து	-	எழுத்ததிகாரம்
ஒ	-	ஒழிபியல்
கல்	-	கல்லாடம்
கிளவி	-	கிளவியாக்கம்
குறள்	-	திருக்குறள்
மு.வீ	-	முத்துவீரியம்
ச.வே.சு	-	ச.வே.சுப்பிரமணியம்
சொல்	-	சொல்லதிகாரம்
சேனா	-	சேனாவரையம்
தொ.வி	-	தொன்னூல் விளக்கம்
தெய்	-	தெய்வச்சிலையார்
தொல்	-	தொல்காப்பியம்
நன்	-	நன்னூல்
சு.நா	-	சுவாமிநாதம்
அறு.இ	-	அறுவகை இலக்கணம்
இடை	-	இடையியல்
இளம்	-	இளம்பூரணர்
இறை.சு	-	இறையனார் களவியல்
நூ	-	நூற்பா
ப	-	பக்கம்
பக்	-	பக்கங்கள்
புறம்	-	புறநானூறு
பெய	-	பெயரியல்
வினை	-	வினையியல்
இ.வி	-	இலக்கண விளக்கம்

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1-10
ஒன்று	ஐரோப்பியர் காலமும் சொல்லிலக்கணமும்	11-70
இரண்டு	செய்யுள் நடையில் அமைந்த ஐரோப்பிய கால சொல்லிலக்கண வளர்ச்சி	71-170
மூன்று	உரைநடையில் அமைந்த ஐரோப்பிய கால சொல்லிலக்கண வளர்ச்சி	171-226
நான்கு	ஐரோப்பியர் காலசொல்லிலக்கண முரண்மைகள்	227-246
	முடிவுரை	247-248
	துணைநூற்பட்டியல்	249-267

முன்னுரை

தமிழ் மொழி பல்லாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பே இலக்கியங்களை பலவாகப் பெற்ற மொழி அவ்விலக்கியங்கள் பல இலக்கண நூல் உருவாக்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. கிடைக்கப்பெற்றுள்ள இலக்கண நூல்களுள் காலத்தால் முந்தியது தொல்காப்பியம் ஆயினும், அந்நூலிற்கு முன்பாகவே பல இலக்கண நூல்கள் இருந்தமையை உணரமுடிகிறது. மொழி காலந்தோறும் மாற்றங்களைப் பெறும்பொழுது அம்மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப புதிய புதிய இலக்கண நூல்கள் எழ வேண்டியது இன்றியமையாமையாகிறது. தமிழ் இலக்கண நூல்களின் வளர்ச்சியை பார்க்கும் பொழுது மொழி காலந்தோறும் பெற்ற மாற்றங்களை ஒருவாறு ஊகித்து அறியலாம்.

இலக்கண நூல்கள் மற்றும் உரைகள் தமிழ்ச் சமூக, பண்பாட்டு வரலாற்றினைக் கட்டமைக்கும் தரவுகளைத் தன்னுள் கொண்டுள்ளன. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் உருவான இலக்கண நூல்களும், உரைகளும் தமக்கு முன்னுள்ள மரபைப் பின் தொடரும். அதேபோல வரலாற்று மாற்றங்களையும் தம்முள்கொண்டுள்ளன. ஐரோப்பியரின் ஆட்சிக்காலம் (கி.பி 17 முதல் கி.பி 19 வரை) தமிழக வரலாற்றில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும் ஏனெனில் இலக்கணம், இலக்கியம், சமயம், தத்துவம், வாணிபம் முதலிய எல்லா நிலையிலும் வளர்ச்சியடைந்த தன்மையினை இக்காலகட்டத்தில் பார்க்க முடிகிறது. பல்வேறு மொழி பேசுவோரும்

பல்வேறு நாட்டினரும் ஒன்றாக இணைந்து வாழும் சூழ்நிலையும் இருந்திருக்கிறது. ஐரோப்பியர் கால கட்டத்தின் முன்பு தோன்றிய இடைக்காலத்தில் தான் தமிழ் நூல்களை தொகை செய்த காலம், வலுவான சமயக் கருத்தாடல்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. தொல்காப்பியம் இக்காலகட்டத்தில் தான் இளம்பூரணரால் (கி.பி 12-ம் நூற்றாண்டு) முழுமையும் நமக்குக் கிடைக்கப்பெற்றது. அவ்விடைக்காலம் தொடங்கி (கி.பி 9 க்கு பின்) நமக்கு செழுமையான இலக்கண, உரை மரபு இருப்பதை அறியமுடிகிறது. அதற்குப் பிறகு தோன்றிய ஐரோப்பிய காலம் தமிழக வரலாற்றுப் பகுதியில் பல புதிய பரிமாணத்தை உருவாக்கியது. அச்ச ஊடக வருகை, உரைநடையின் வளர்ச்சி அதன் தொடர்ச்சியாக உருப்பெற்ற புதிய சிந்தனைகள் அடிப்படையான சமூக மாற்றத்திற்குக் காரணமாக இருந்தன. இக்காலகட்டத்தில் பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைத் தேடித் தொகுக்கும் பணிகளும் அவற்றை ஆய்விற்கு உட்படுத்தும்படியான போக்குகளும் தமிழ்ச் சூழலில் தீவிரமாக இருந்தன. இச்சூழலில் தான் மீண்டும் மரபிலக்கணம் அடிப்படையிலான நூல்கள் தோற்றம் பெற்றன. இதனைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலேயர்கள் தமிழை நன்கு கற்க, புரிந்து கொள்ளும் வகையில் உரைநடை வடிவில் இலக்கண நூல்களை உருவாக்குகின்றனர். இவ்வாறு உருக்கொண்ட இலக்கண நூல்களின் சொல்லிலக்கண பகுதியில் அமைந்துள்ள முரண், மாற்றங்கள், புதிய மரபுகள் முதலியவற்றை கண்டுணர்ந்து தொகுத்து அதன் பயனாக மொழி பெற்றுள்ள வளர்ச்சி நிலையை ஆய்ந்து கூறும் போக்கில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுத் தலைப்பு

தமிழ் மொழியின் ஆய்வுத்துறையானது பறந்து விரிந்து காட்சியளிக்கின்றது. அவற்றுள் பல்வகைக் களம் சார்ந்த ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றன. அவ்வகையில் தமிழ் இலக்கணம் குறித்த ஆய்வானது தொன்று தொட்டே நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றது. அவற்றுள் இலக்கண வளர்ச்சி குறித்த ஆய்வானது இன்னும் ஆயப்பட வேண்டிய களமாய்த் திகழ்கிறது. ஆதலால் இக்களத்தினைக் கருத்தில் கொண்டு " தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சி - சொல்லதிகாரம் "(ஐரோப்பியர் காலம்) என்னும் தலைப்பில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படவுள்ளது.

ஆய்வு நோக்கம்

- ❖ பண்டைய மரபுகளின் தொடர்ச்சியையும், புதிய போக்குகளின் தொடக்கத்தையும் வளர்ச்சியையும் ஒருசேர கொண்டுள்ள காலகட்டமாகத் திகழும் ஐரோப்பியரின் காலகட்டத்தில் தமிழில் சொல்லிலக்கணம் நூல்கள் மரபிலக்கணங்களை தழுவி சில ஒற்றுமைகள் உடையதாக இருப்பினும், தனக்கெனத் தனித்தன்மை வாய்ந்த சில மாற்றங்களை உடையதாக இருக்கிறது என்பதை எடுத்துரைப்பது இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.
- ❖ ஒரே காலகட்டத்தில் இருவேறு வகையான இலக்கண நடை (செய்யுள், உரைநடை) தோற்றம் பெறுவதற்கான காரணம் என்ன என்பதை எடுத்துரைப்பதும் இவ்வாய்வின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

ஆய்வுக்குரிய கருதுகோள்கள்

ஆய்வுக்குரிய நோக்கமே கருதுகோளாக உருமாற்றம் பெறுகிறது.

இவ்வாய்வில் மூன்று முக்கிய கருதுகோள்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

- ❖ தொல்காப்பியம், நன்னூல் போன்ற மரபிலக்கணங்களுடன் ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்களை ஒப்பாய்வு செய்தல்.
- ❖ ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்கள் அவற்றின் சமகால மொழி வளர்ச்சியை விவரிக்கின்றனவா என்பதைக் கண்டறிதல்.
- ❖ ஆய்வு எல்லைக்குள் எடுக்கப்பட்ட நூல்கள் மரபிலக்கணங்களை பின்பற்றுகிறதா? அல்லது வடமொழி இலக்கணங்களை பின்பற்றுகிறதா? என்பதை நிறுவுதல்.

ஆய்வு எல்லை

தமிழ் மரபிலக்கணத்தில் மூன்று / ஐந்திலக்கண நெறிகள் இருந்தபோதும் சொல்லிலக்கணம் மட்டும் ஆய்வு எல்லையாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. இவ்வெல்லையுள் காலந்தோறும் தோன்றிய சொல்லிலக்கணம் நூல்கள் பலவாகப் பறந்து கிடப்பதனால், ஐரோப்பியர் கால சொல்லிலக்கண நூல்களையும், தமிழ் மொழியின் காலப் பழமைவாய்ந்த மரபிலக்கண நூல்களையும், உரைகளையும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தலாம் என ஆய்வு எல்லை வரையறுக்கப்பட்டது.

ஆய்வு மூலங்கள்

இவ்வாய்விற்கு பயன்படுத்த பெறுகின்ற ஆய்வு மூலங்கள் இரண்டு வகையில் அமைகின்றன .

முதன்மைச் சான்றுகள்

இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், சுவாமிநாதம், முத்துவீரியம், அறுவகை இலக்கணம், செந்தமிழ் இலக்கணம், கொடுந்தமிழ் இலக்கணம், கிராமட்டிக்கா தமுழிகா ஆகிய ஐரோப்பிய கால இலக்கண நூல்களின் சொல் இலக்கணத்தை கூறும் பகுதிகள் இவ்வாய்வின் முதன்மைச் சான்றுகளாக கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

துணைமைச் சான்றுகள்

தமிழ் மொழியின் மரபிலக்கணங்களான தொல்காப்பியம், நன்னூல், வீரச்சோழியம், சொல்லதிகார உரைகள் மற்றும் சொல்லிலக்கணம் தொடர்பான ஆய்வு நூல்கள், ஆய்வேடுகள், ஆய்வு கட்டுரைகள் ஆகியவை துணைமைச் சான்றுகளாக கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும் எனும் பொருண்மையில் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தில் அளிக்கப்பட்டுள்ள ஆய்வேடும், தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சியும் வகைமைகளும் என்னும் பொருண்மையில் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் அளிக்கப்பட்டுள்ள ஆய்வேடும், பெ .சுயம்பு

எழுதிய இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி எனும் நூலும் ஆய்வு முன்னோடிகளாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வின் பயன்

தமிழ் மொழியின் மரபிலக்கணத்தை ஆராய்ச்சி செய்வதற்கும், ஐரோப்பியர்கால சொல்லிலக்கண பகுதிகளை விரிவாக ஆராய்வதற்கும், ஐரோப்பியர் காலகட்டத்தில் சொல்லிலக்கணத்தில் ஏற்பட்டுள்ள இலக்கண மாற்றங்களை ஆராய்ச்சி செய்வதற்கும், செய்யுள் இலக்கணம், உரைநடை இலக்கணங்களை முழுமையாக புரிந்து கொள்வதற்கும், அவ்விலக்கணம் தோன்றிய சூழலை புரிந்து கொள்வதற்கும் இவ்வாய்வு பெரிதும் பயனுள்ளதாக அமையும் .

ஆய்வு அணுகுமுறை

ஐரோப்பிய காலகட்ட சொல்லிலக்கண வளர்ச்சி குறித்தத் தரவுகளின் அடிப்படையில் வரலாற்றியல் அணுகுமுறையும் (Historical Approach), அவற்றை விளக்கி கூறுவதால் விளக்கமுறை அணுகுமுறையும் (Descriptive Method), அவற்றை மரபிலக்கணங்களுடன் ஒப்பிட்டு சுட்டுவதால் ஒப்பீட்டு அணுகுமுறையும் (Comparative Method) இவ்வாய்வில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு பகுப்புமுறை

தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சி - சொல்லதிகாரம் (ஐரோப்பிய காலம்) என்னும் தலைப்பை கொண்ட இவ்வாய்வேடு முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களாக பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல்-1: ஐரோப்பியர் காலமும் சொல்லிலக்கணமும்

இயல்-2: செய்யுள் நடையில் அமைந்த ஐரோப்பிய கால சொல்லிலக்கண வளர்ச்சி

இயல்-3: உரைநடையில் அமைந்த ஐரோப்பிய கால சொல்லிலக்கண வளர்ச்சி

இயல்-4: ஐரோப்பியர் கால சொல்லிலக்கண முரண்மைகள்.

முன்னுரை

ஐரோப்பியர் காலகட்ட தமிழ் சொல் இலக்கண வளர்ச்சி குறித்த ஆய்வின் இன்றியாமையாமை - ஆய்வு நோக்கம் - ஆய்வு மூலங்கள் ஆய்வுப் பொருள் - ஆய்வு அனுகுமுறை - ஆய்வேட்டின் அமைப்பு ஆகியன முன்னுரையில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல்-1: ஐரோப்பிய காலமும் சொல்லிலக்கணமும்

இவ்வியலில் ஐரோப்பியர் காலத்தின் சமூக சூழல், மொழி வளர்ச்சி, அச்ச ஊடகத்தின் தோற்றம், உரைநடையின் வளர்ச்சி, உரைகளின் தோற்றம் பற்றிய செய்திகள் தொகுத்து அளிக்கப்பட்டுள்ளன, மேலும் ஆய்வின் எல்லைக்குள் அமையும் இலக்கணம் நூல்கள், உரைகள் பற்றிய முழு விவரங்களையும் அதாவது நூல் பொருள், ஆசிரியர், உரையாசிரியர் ,காலம், சமயம், பதிப்பு என்கிற நிலையில் விளக்கப்படுகிறது. இன்னும் ஆய்வு எல்லைக்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள இலக்கண நூல்களைப் பற்றிய தகவல்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. தமிழ் இலக்கண பரப்பை

வரலாற்று நிலையில் நின்று விளக்குவதாகவும், ஐரோப்பியர் காலகட்டத்தில் தமிழ் இலக்கணச் சூழலையும் ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

இயல்-2: செய்யுள் நடையில் அமைந்த ஐரோப்பிய கால சொல்லிலக்கண வளர்ச்சி

அச்சு ஊடகம், உரைநடை வளர்ச்சுக்குப் பிறகும் மரபு ரீதியான செய்யுள் நடையில் அமைந்த இலக்கண நூல்கள் உருவாக்கம் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. எனவே இத்தகைய நூல்களை ஆய்வது என்பது இலக்கண துறையில் அவசியமாகின்றது. இவ்விலக்கண நூல்களை மரபிலக்கணங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் ஆய்வு இலக்கணத்துறையில் தேவையாக அமைகிறது. எனவே தொல்காப்பியம் நன்னூல் போன்ற மரபிலக்கணங்களின் சொல்லதிகார கோட்பாடுகளுடன் ஐரோப்பிய காலகட்டத்தில் எழுந்த நூல்களான இலக்கண விளக்கம், சுவாமிநாதம், முத்துவீரியம் , அறுவகை இலக்கணம், தொன்னூல் விளக்கம் ஆகிய நூல்களின் சொல்லதிகாரங்களை ஒப்புமைப்படுத்தி புதிய கருத்தாக்கங்களும், முரண்பாடும், வளர்ச்சியும் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன .பெயர்ச்சொல் ,வினைச்சொல் இடைச்சொல் ,உரிச்சொல் வேற்றுமை பற்றிய செய்திகள் மரபிலக்கணங்களுடன் ஒப்பு நோக்கப்பட்டு மாற்றங்களையும் அதற்கான காரணங்களையும் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல்-3: உரைநடையில் அமைந்த ஐரோப்பிய கால சொல்லிலக்கண வளர்ச்சி

மரபு ரீதியான இலக்கண நூல்கள் உருவாக்கம் கொண்டிருந்த தமிழ்ச் சூழலில் அம்மரபிலிருந்து மாறுபட்ட இலக்கணங்களும் உருவாக்கம் பெற்றது. கிறிஸ்துவ அறிஞர்களால் உருவாக்கம் பெற்ற இவ்வகையான உரைநடை இலக்கணங்கள் அச்ச ஊடக வருகைக்கு பிறகான வளர்ச்சியில், தமிழ் மொழியை உலகளாவிய நிலைக்கு கொண்டு சென்றன. அச்ச ஊடக வருகைக்குப் பிறகு தமிழ்ச் சூழலில் உருவாக்கும் பெற்றிருந்த இலக்கண நூல்களின் சொல்லிலக்கணத்தை வரலாற்றுப் பின்னணியில் வைத்து இவ்வியல் விளக்குகின்றது. ஐரோப்பியர்களின் சொல்லிலக்கண பகுப்பு முறை, சொல்லிலக்கணத்தை பகுத்துக் கொள்வதில் பெஸ்கி, சீகன்பால்கு இருவருக்குமான புரிதல் எவ்வாறு இருந்தது என்பதை விளக்குவதும், பெயர், வேற்றுமை, பன்மை வடிவங்கள், திணை, பால் பாகுபாடு பதிலீட்டுப் பெயர்கள், வினை, வினைச் சொல்லாக்கம், பெயரடை, வினையடை, இடைச்சொற்கள் போன்றவற்றின் ஒப்புமையாக்கமும், மாறுபாடும் பற்றி இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல்-4: ஐரோப்பியர் கால செல்லிலக்கண முரண்மைகள்

முன்னைய இயல்களில் ஆராய்ந்து பெற்ற முடிவுகளின் அடிப்படையில் செய்யுள் வடிவ இலக்கணம் வாயிலாகவும், உரைநடை வடிவிலக்கணம் வாயிலாகவும் ஐரோப்பிய காலகட்ட சொல்லிலக்கணம் பெற்றிருந்த வளர்ச்சி மாற்றங்களை தொகுத்து ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

முடிவுரை

நான்கு இயல்களில் ஆராயப்பட்டதன் ஆய்வு முடிவுகளை விளக்கும் பகுதியாக முடிவுரை அமைகின்றது. இவ்வாய்வு பொருண்மையோடு தொடர்புடைய மேலாய்வுக் களமும் சுட்டப் பெற்றுள்ளது. முடிவுரையை தொடர்ந்து துணைநூற்பட்டியல் தரப்பட்டுள்ளன.

GRAMMATICAL DEVELOPMENTS IN TAMIL – CHOLLATHIKAARAM (EUROPEAN PERIOD)

AIM

The purpose of this study is to highlight that although the grammar books that arose during the European period have some similarities, they have some changes that are unique to them. Comparison of European period grammars with examples like Tolkappiyam, Nannul. To find out whether European period grammars describe their contemporary language development.

CHAPTER –1 EUROPEAN TENSE AND GRAMMAR

In this chapter, news about the social environment of the European period, language development, the appearance of print media, the development of prose, the origin of texts are compiled, and the grammar within the scope of the study is explained in terms of the full details of the texts.

CHAPTER- 2. Grammatical development of the European period based on the style of seyyul.

Even after the development of the print medium, the development of grammar books in the traditional style continued. Therefore, the study of such texts becomes necessary in the field of grammar. A study comparing these grammatical texts with genealogy is required in the field of grammar.

CHAPTER- 3. The Development of Grammar in the European Period in Prose

Prose grammars of this type developed by Christian scholars took the Tamil language to universal status after the advent of print media. Explaining how Constantine Joseph Beschi and Ziegenbalg understood the grammar of the Europeans in dividing the grammar, name, difference, plural forms, gender, gender discrimination, pronouns, verbs.

CHAPTER 4. Grammatical Controversies of the European Period

On the basis of the results obtained in the previous studies, this theory is to compile and examine the development changes of the grammar of the European period through the grammar of the verb form and the grammar of the prose.

Conclusion

The conclusion is the part that explains the research results of the research in four chapters. A related review domain has also been launched with this review. The conclusion is followed by a bibliography.

തമിഴിലെ വ്യാകരണ വികാസങ്ങൾ - ചൊല്ലുതികാരം

(യൂറോപ്യൻ കാലഘട്ടം)

ലക്ഷ്യം

യൂറോപ്യൻ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായ വ്യാകരണ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് ചില സാമ്യതകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും തൊൽകാപ്പിയം, നന്നൂർ തുടങ്ങിയ ഉദാഹരണങ്ങളുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ അവയ്ക്ക് തനതായ ചില മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് എടുത്തുകാട്ടുകയാണ് ഈ പഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം കാലഘട്ടത്തിലെ വ്യാകരണങ്ങൾ അവരുടെ സമകാലിക ഭാഷാ വികാസത്തെ വിവരിക്കുന്നു.

അധ്യായം -1 യൂറോപ്യൻ ടെൻസും വ്യാകരണവും

ഈ അധ്യായത്തിൽ, യൂറോപ്യൻ കാലഘട്ടത്തിലെ സാമൂഹിക അന്തരീക്ഷം, ഭാഷാ വികസനം, അച്ചടി മാധ്യമങ്ങളുടെ രൂപം, ഗദ്യത്തിന്റെ വികാസം, ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്തകൾ സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നു, കൂടാതെ പഠനത്തിന്റെ പരിധിയിലുള്ള വ്യാകരണം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ മുഴുവൻ വിശദാംശങ്ങളും.

അധ്യായം- 2. സെയ്ലിന്റെ ശൈലിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള യൂറോപ്യൻ കാലഘട്ടത്തിന്റെ വ്യാകരണപരമായ വികസനം.

അച്ചടി മാധ്യമം വികസിച്ചതിനു ശേഷവും പരമ്പരാഗത ശൈലിയിലുള്ള വ്യാകരണ പുസ്തകങ്ങളുടെ വികസനം തുടർന്നു. അതിനാൽ, അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പഠനം വ്യാകരണ മേഖലയിൽ അനിവാര്യമായിത്തീർന്നു. ഈ വ്യാകരണ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വംശാവലിയുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുന്ന ഒരു പഠനം വ്യാകരണ മേഖലയിൽ ആവശ്യമാണ്.

അധ്യായം- 3. ഗദ്യത്തിലെ യൂറോപ്യൻ കാലഘട്ടത്തിലെ വ്യാകരണത്തിന്റെ വികസനം

ക്രിസ്ത്യൻ പണ്ഡിതന്മാർ വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത ഇത്തരത്തിലുള്ള ഗദ്യ വ്യാകരണങ്ങൾ അച്ചടി മാധ്യമങ്ങളുടെ വരവിനുശേഷം തമിഴ് ഭാഷയെ സാർവത്രിക പദവിയിലെത്തിച്ചു. വ്യാകരണം, പേര്, വ്യത്യസ്തം, ബഹുവചന രൂപങ്ങൾ, ലിംഗഭേദം, ലിംഗ വിവേചനം, സർവ്വനാമങ്ങൾ, ക്രിയകൾ എന്നിവയെ വിഭജിക്കുന്നതിലെ യൂറോപ്യന്മാരുടെ വ്യാകരണം കോൺസ്റ്റൻറ് ജോസഫ് ബെഷിയും സീഗൻബാഗും എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കിയെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നു. ക്രിയാവിശേഷണങ്ങൾ, നാമവിശേഷണങ്ങൾ, ക്രിയകൾ, ഇടനാഴികൾ മുതലായവയുടെ സാമ്യവും വൈരുദ്ധ്യവും. ഈ അധ്യായത്തിൽ വിശദീകരിക്കുന്നു.

അധ്യായം 4. യൂറോപ്യൻ കാലഘട്ടത്തിലെ വ്യാകരണ വിവാദങ്ങൾ

മുമ്പത്തെ പഠനങ്ങളിൽ ലഭിച്ച ഫലങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ഈ സിദ്ധാന്തം ക്രിയാരൂപത്തിന്റെ വ്യാകരണത്തിലൂടെയും ഗദ്യത്തിന്റെ വ്യാകരണത്തിലൂടെയും

യൂറോപ്യൻ കാലഘട്ടത്തിലെ വ്യാകരണത്തിന്റെ വികാസ മാറ്റങ്ങളെ സമാഹരിച്ച് പരിശോധിക്കുന്നതാണ്.

ഉപസംഹാരം

ഗവേഷണത്തിൻ്റെ ഗവേഷണ ഫലങ്ങൾ നാല് അധ്യായങ്ങളിലായി വിശദീകരിക്കുന്ന ഭാഗമാണ് ഉപസംഹാരം. ഈ അവലോകനത്തോടൊപ്പം അനുബന്ധ അവലോകന ഡോക്യുമെന്റും സമാരംഭിച്ചു. ഉപസംഹാരം ഒരു ഗ്രന്ഥസൂചികയെ പിന്തുടരുന്നു.

இயல்-1

ஐரோப்பியர் காலமும் சொல்லிலக்கணமும்

ஐரோப்பிய காலம்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை சங்ககாலம், சங்கம் மருவிய காலம், பல்லவர் காலம், சோழர் காலம், நாயக்கர் காலம், ஐரோப்பியர் காலம், நவீன காலம் என ஏழு காலப் பகுதிகளாக வகைப்படுத்திக் காட்டுகின்றனர். கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி.பி. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரையுள்ள காலப்பகுதி 'ஐரோப்பியர் காலம்' எனப்பட்டது. ஐரோப்பியரின் வருகையின் போது தமிழகத்தில் அரசியல் குழப்பங்கள், சமயச் சண்டைகள், சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வுகளின் வாயிலாக ஏற்பட்ட சுரண்டல்கள் என்று பல்வேறு வகையான சிக்கல்கள் மலிந்திருந்தன. வணிகம் செய்வதற்கு வந்த ஐரோப்பியர், அரசியலில் நுழைந்து ஆட்சி செலுத்துவதற்கும், தங்கள் சமயத்தைப் பரப்புவதற்கும் சாதகமான சூழலை உருவாக்கினர். அரசியல் குழப்பங்கள் அந்நியர் ஆட்சிக்கு வழி வகுத்தன. சைவ, வைணவச் சமயச் சண்டைகள் பிற சமயங்கள் வேரூன்ற வாய்ப்பளித்தன. மக்களோடு மக்களாகக் கலந்து உறவாடி, உரையாடி கல்வி, மருத்துவம் முதலிய பல துறைகளில் மாற்றம் செய்து தமிழகத்தை கவர்ந்தனர். சாதியின் பெயராலும், சமயத்தின் பெயராலும் நிகழ்ந்த அநீதிகளுக்கு விடிவு ஏற்படும் வகையில் ஐரோப்பிய கிறித்தவ மிஷினரிகள் தங்கள் சமயக் கருத்துகளைப் பிரச்சாரம் செய்தனர். மேல் சாதிக்காரர்கள்

என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்கள் வசிக்கும் தெருக்களில் கீழ்ச்சாதியர் செலவ்தற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்த காலம். தேவதாதி முறை, உடன் கட்டை ஏறுதல், குழந்தை மணம், விதவைகளின் துயர் முதலிய சமூகச் சீர்கேடுகளுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைப்பதற்குரிய ஒரு புதிய சூழலைக் கிறித்தவ மதம் இக்காலக்கட்டத்தில் உருவாக்கியது. கிறித்தவப் பாதிரிமார்களால் நிறுவப்பட்ட கல்வி நிறுவனங்களில் அனைவருக்கும் கல்வி வழங்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயரின் வருகையால் இந்திய அரசியல் வரலாற்றிலும், இந்திய இலக்கிய வரலாற்றிலும் மிகப்பெரும் மாற்றத்தை அடைந்தது இக்காலக்கட்டம்.

கிறித்துவ மதத்தை மக்களிடையே பரப்புவதற்காகத் தமிழகம் வந்த மேலை நாட்டு அறிஞர்கள், இந்திய இலக்கிய சூழலை மாற்றி அமைத்தது தமிழக இலக்கியச் சூழலையும் மாற்றி அமைத்தனர். தமிழ் மொழி இலக்கணங்களைக் கற்றுக்கொண்டு அதன் துணையுடன் கிறித்தவ மதத்தைப் பரப்ப பல தமிழ் நூல்களை எழுதவும், மொழிபெயர்க்கவும் முற்பட்டனர்.

அச்சு ஊடகம்

ஐரோப்பியக் கிறித்தவர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அச்சுக்கலை, இந்திய இலக்கியங்களில் பல மாறுதல்களை ஏற்படுத்தியது. தமிழகத்தில் பர்தலோமு சீகன்பால்கு எனும் பாதிரியார் அச்சு இயந்திரத்தை கொணர்ந்தார் என்றாலும், அதற்கு முன்னரே அச்சுக்கலை தொடர்பான

வேலைகள் நிகழ்ந்த வண்ணமேயிருந்தன. இதைக் குறித்து மயிலை சீனி.

வேங்கடசாமி கூறுகையில்,

“19-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே 16, 17, 18-ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே அச்சு இயந்திரங்கள் நமது நாட்டில் வந்திருந்த போதிலும், அந்நூற்றாண்டுகளில் பழைய தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் அச்சிடப்படாமல், கிறித்துவ சமய நூல்கள் மட்டும் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன. அந்தக் காலத்தில் அச்சியந்திரங்கள் கிறிஸ்துவப் பாதிரிமாறிடத்திலும் போர்ச்சுகீசு, பிரான்சு, ஆங்கில ஆட்சியாளரிடத்திலும் இருந்தன. நம் நாட்டவர் கையில் அச்சு இயந்திரங்கள் அக்காலத்தில் இல்லை. ஆகவே, அந்த நூற்றாண்டுகளில் பழைய தமிழ் நூல்கள் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்படவில்லை. 19-ஆம் நூற்றாண்டிலே, கி.பி. 1835-ஆம் ஆண்டில் சுதேசிகள் அச்சியந்திரம் வைக்கக் கூடாது என்னும் தடை நீக்கப்பட்டு இந்நாட்டினரும் அச்சியந்திரம் வைக்கலாம் என்னும் உரிமை கிடைத்த பிறகு, நம்மவரும் அச்சியந்திரம் நிறுவி, ஏட்டுச் சுவடிகளாக இருந்த பழைய நூல்களையும், புதிய நூல்களையும் அச்சிற் பதிப்பிக்கத் தொடங்கினார்கள்” (பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தமிழிலக்கியம், மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, ப. 206)

என்ற கூற்று தமிழ் நூல்கள் பதிப்பித்தச் சூழலை எடுத்துரைக்கின்றது.

அச்ச ஊடகப் பரவலாக்கச் சட்டம் வருகைக்குப் பின் தமிழ், இலக்கண, இலக்கியங்கள் அச்சில் நிலைப்பெற்றதோடு புதிய வடிவிலான நூல்களும் தோற்றம் பெற்றன. இலக்கண நூல்களுள் தொல்காப்பியம், இறையனார் களவியல், நேமிநாதம், நன்னூல், நம்பியகப்பொருள், தண்டியலங்காரம், யாப்பருங்கலம், காரிகை, வீரசோழியம் எனத் தமிழிலக்கண வரலாற்றின் முதன்மையான நூல்கள் யாவும் ஐரோப்பியரின் காலக்கட்டத்தில் முதன்முறையாகப் பதிப்பு வடிவம் பெற்றன. ஐரோப்பிய கால இலக்கண நூல்களுள் இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், அறுவகை இலக்கணம், கட்டளைக் கலித்துறை. வண்ணத்தியல்பு, விருத்தப்பாவியல், குவலயானந்தம் ஆகியன ஐரோப்பியர் காலக்கட்டத்திலேயே பதிப்பு வடிவம் பெற்றுவிட்டன. உரைநடை வடிவ இலக்கண நூல்கள் எழுதப்பெற்ற நூற்றாண்டிலேயே அச்ச வடிவம் பெற்றுவிட்டன. இவ்வாறு இலக்கண நூல்களின் பதிப்பு ஐரோப்பியர் கால கட்டத்தில் நிகழ்ந்த தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சியின் பிறிதொரு குறிப்பிடத்தக்க நிலையாக அமைகிறது.

உரைநடை

அச்ச இயந்திரங்களின் வருகையால் உரைநடை இலக்கியம் வளர்ச்சிப் பெற்றது. நவீன உரைநடை என்னும் புதிய வாக்கிய அமைப்பு ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பிறகே நிகழ்ந்துள்ளது. இதைக் குறித்து ஆசிரியர் நுஃமான் குறிப்பிடுகையில்,

“தொல்காப்பியம் காலந்தொட்டு ஐரோப்பியர் வருகைக்கு முன்பாக தமிழில் அமைந்த உரைநடை என்பது இலக்கிய வழக்கு சார்ந்த ஓர் அமைப்பைக் கொண்டிருந்தது. பேச்சு வழக்கிலிருந்து மாறுபட்ட அறிவார்ந்த சிக்கலான நீண்ட இடைவெளியற்ற ஒரு தொடரமைப்பைக் காணமுடியும். ஐரோப்பியர் வருகையைத் தொடர்ந்து தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட பொருளாதார அரசியல் பண்பாட்டு மாற்றங்கள் மொழியில் நவீனத்தை தோற்றம் பெறச்செய்தன. அச்சப் பண்பாட்டினால் ஏற்பட்ட எழுத்துச் சீர்திருத்தம், சந்திரிப்பு, சொற்புணர்ச்சி, தொடரமைப்பு போன்றவை நவீன உரைநடை எனும் புதிய வடிவை உருவாக்கித் தந்தன. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முன்பும் உரைநடை அமைப்பு இருந்துள்ள போதிலும் அது பொதுப் பண்பாட்டிற்குப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. பழைய இலக்கியங்களுக்கு உரை எழுதவும், கல்வெட்டு ஆவணங்களிலும் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது” (மொழியும், இலக்கியமும், நுஃமான், எம்.ஏ., பக். 151-152)

என்ற கூற்று நவீன உரைநடையின் தோற்றத்தை எடுத்துரைக்கின்றது.

பதினெட்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் உரைநடையின் செல்வாக்கு மிகுந்து, அதிகமான உரைநடை நூல்கள் வெளிவரத் தொடங்கியுள்ளன. உரைநடையின் செல்வாக்க இலக்கணத்தில் சில

மாற்றங்களை அமைத்துக் கொடுத்தது. இன்றைய தமிழ் மொழியின் நடையில் எளிமை நோக்கிய மாற்றத்திற்கு முக்கிய காரணமாக அமைவது ஐரோப்பியர் நிகழ்த்திய அச்சப் பண்பாட்டு புரட்சியே. சந்தி பிரித்து எழுதுவதிலும், வாக்கிய அமைப்பிலும் எளிமையை கொண்டு வந்து நவீன உரைநடையைத் தோற்றம் பெறச் செய்துள்ளனர். இதனை குறித்து, நுஃமான்,

"தற்காலத் தமிழின் முக்கிய பண்புகளுள் ஒன்று சந்தி பிரித்து எழுதுவதாகும். இதனை எளிமையாக்கத்தின் ஒரு அம்சமாக அண்ணாமலை (1980) விளக்குகிறார். சொற் புணர்ச்சியிலும் வாக்கிய அமைப்பிலும் எளிமையாக்கம் வெற்றி பெற்றிருப்பதையும் அவர் (1979) சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்"
(மொழியும் இலக்கியமும், நுஃமான், எம்.ஏ., ப. 157)

என்ற கூற்றின் மூலம் எடுத்துரைக்கின்றார்.

தமிழ் இலக்கிய சூழலில் உரைநடை வகை என்ற ஒன்று காணப்படாத நிலையில் ஐரோப்பியர்களின் வருகை உரைநடை எனும் வகையைத் தோற்றுவித்தது. இவர்கள் உருவாக்கிய ஒரு நடை கிறித்துவத் தமிழ் எனும் ஒரு வகை உரைநடையையும் உருவாக்கித் தந்துள்ளது. இதைக் குறித்து டேவிட் பிரபாகர் குறிப்பிடுகையில்,

"உரைநடையைப் பரவலாக்குதல், பிறமொழிக் கலப்பு, பேச்சு வழக்கைக் கையாளுதல், பிற சமய மரபுகளைத் தழுவுதல்,

கலைச்சொற்களை உருவாக்குதல், மொழிபெயர்ப்புக் கொள்கை, மொழி பற்றிய மனப்பாங்கு, சமூக நோக்கு போன்ற பல காரணிகளும் கிறித்துவத் தமிழை உருவாக்குவதில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் செயலாற்றியுள்ளன" (கிறித்துவத் தமிழ் நடையியல் நோக்கு, டேவிட் பிரபாகர், ப. 3)

என்ற கூற்றின் மூலம் அறியலாம்.

"மேலும் அவர் கிறித்துவப் பணியாளர்களே விவிலிய மொழிபெயர்ப்புகளோடு, இறையியல், மருத்துவம், இலக்கணம் ஆகிய துறைகளில் உரைநடை நூல்களைப் படைத்தனர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்" (கிறித்துவத் தமிழ் நடையியல் நோக்கு, டேவிட் பிரபாகர், ப. 10)

பிற்கால உரைநடை வகை உருவாக்குவதன் அடிப்படை வேலையை கிறித்துவப் பணியாளர்கள் செய்துள்ளனர்.

"ஆரம்ப காலத்தில் உருவாக்கம் பெற்ற உரைநடை வடிவம் மதப்பரப்பில் நோக்கில் உரையாசிரியர்களின் நடையை ஒத்த ஒரு நடையையும் பெற்றிருந்ததை சு. சக்திவேல் குறிப்பிட்டுள்ளார்" (கிறித்துவத் தமிழ் நடையியல் நோக்கு, டேவிட் பிரபாகர், ப. 12)

இலக்கண உருவாக்கம் (ஐரோப்பியர் காலம்)

ஒழுங்குப்படுத்தப்பட்ட எழுத்து வடிவம் கொண்ட மொழியின் இலக்கியப் பயில்வை ஒரு வரைச் சட்டகத்துக்குள் விளக்குவது இலக்கணம். இலக்கண நூல் என்பதன் பொருள் எளிதாக அறியக்கூடியது இல்லை. அது பல்வேறு நுட்பமான பொருள் தன்மையைத் தன்னுல் கொண்டுள்ளது.

“இலக்கண உருவாக்கம் சூனியத்தில் நிகழ்வதன்று. இலக்கண உருவாக்கம் ஒவ்வொரு காலகட்ட சமூக, அரசியல், கல்வி மற்றும் மொழி மாற்றங்கள் சார்ந்த அழுத்தங்களின் வெளிப்பாடு. இலக்கணத்தை எழுதுவதற்கு ஒவ்வொரு இலக்கணக் கலைஞனுக்கும், வலுவான காரணங்களும் சமூகப் பொறுப்பும் உள்ளன” (சு. இராசாராம், இலக்கணவியல், ப. 18)

என்னும் சு. இராசாராம் கருத்து இலக்கண உருவாக்கம் பற்றியச் சிந்தனையை எடுத்தியம்புகிறது.

“இலக்கணம் இலக்கியத்தை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டதன்று. வழக்கு மொழியின் வாழ்வையும் வளத்தையும் மதித்து; அதனையும் தழுவி ஒழுகும் உயர்வுடையது. இதனாற்றான் தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரம் ‘வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடித் தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்டதென்கிறார்” (தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம், ஆ. வேலுப்பிள்ளை, ப. 23)

என்று ஆ. வேலுப்பிள்ளையும்,

“இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் என்று பொதுவாகக் கூறப்படுவதால் (நன். 146), இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பிறகு இலக்கண உருவாக்கம் என்ற கருத்து தெளிவாகிறது” (மொழி வளர்ச்சியும் மொழி உணர்வும், செ. வை. சண்முகம், ப. 5)

“ஒரு ஆசிரியர் எந்தப் பொருளுக்கு (பொருள் தேர்வு) எப்படிப்பட்ட தரவுகள் அடிப்படையில் (தரவுத் தேர்வு) இலக்கணம் எழுதியுள்ளார் என்று முதலில் பார்க்க வேண்டும். அடுத்து அவருடைய கால இலக்கியப் பின்னணி, அரசியல், சமூக பண்பாட்டுச் சூழல் ஆகியவற்றிற்கும், அந்தக் கால இலக்கியத்துக்கும், இலக்கணத்துக்குமுள்ள உறவையும் ஆராய வேண்டும். அப்போதுதான் அவருடைய அறிவுணர்வையும் சமூகப் பண்பாட்டுணர்வையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்” (இலக்கண உருவாக்கம், செ.வை. சண்முகம், ப. 22)

என்று செ.வை. சண்முகமும்,

“இலக்கணம் பற்றிய தேவை, அந்த தேவை பற்றிய ஒரு முனைப்பு ஏற்படுவதற்கு அந்த மொழியின் பயன்பாட்டில் ஒரு நெருக்கடி நிலை ஏற்பட வேண்டும். அவ்வாறான ஒரு நெருக்கடிநிலை ஏற்படுகின்ற பொழுது மரபுக்கு ஒரு மீள் வரைவிலக்கணம் (Redefine) செய்வது அவசியமாகும். தமிழ்நாட்டில் கி.பி. 11-12-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இத்தகைய

ஒரு மொழிப்பிரயோக நெருக்கடி ஏற்பட்டது. அக்காலத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட சமஸ்கிருதச் செல்வாக்கு அதன் பயன்பாடு ஆகியன மிகைப்பட, தமிழ் மொழியில் வீரசோழியம் 11-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழிலக்கண அமைவு முறையைக் கைவிட்டு சமஸ்கிருத மாதிரியத்துக்கு (Model) செல்கிறது" (தொல்காப்பியமும் கவிதையும், கா. சிவத்தம்பி, ப. 4)

என்று கா. சிவத்தம்பியும்,

"ஒரு மொழியின் இலக்கணம் தோன்றுவதற்கு,

(அ) அம்மொழி பேசும் மக்கள் வேறு மொழிபேசும் மக்களுடன் தொடர்பு கொள்ளாதல்

(ஆ) வேற்று மொழியில் சிறந்த இலக்கணம் இருப்பதைக் கண்டு தங்கள் மொழிக்கும் அம்மாதிரியான இலக்கணம் உருவாக்க வேண்டுமென்ற ஆவல்.

(இ) வேறு மொழிபேசும் மக்களுக்குத் தங்கள் மொழியைக் கற்பிப்பதற்காக

(அ) மொழி இலக்கணத்தின் தேவை போன்றவைகள் நோக்கமாகக் கூறப்படுகின்றன" (தொல்காப்பியம்-பன்முக வாசிப்பு, கு. மீனாட்சி, ப. 69)

என்று கு. மீனாட்சியும் குறிப்பிடும் கருத்துக்கள் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன.

இப்படியான கருத்துக்கள் எல்லாம் தமிழ் இலக்கண நூல்களின் புத்தகம் உருவாக்கத்திற்கு பிறகான வாசிப்பின் மூலம் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நூலாசிரியர்களும், உரையாசிரியர்களும்

இலக்கண நூல் எழுதுவதற்கான காரணங்களை ஆங்காங்கு சிலவிடங்களில் கூறுகின்றனர். இலக்கண நூல்களுக்கு அமைந்த பாயிரங்கள் இலக்கண நூல்களின் தோற்றம் பற்றிய சில குறிப்புகளைப் பதிவு செய்திருக்கின்றன.

ஐரோப்பியர் கால இலக்கண உருவாக்கம் என்பது ஐரோப்பியர்களின் ஆட்சிக்காலத்தை உட்செரித்துக் கொண்டியிங்கியிருக்கிறது. இந்நூற்றாண்டில் பல புதுவித முயற்சிகளும் ஆக்கங்களும் நிகழ்ந்துள்ளன.

1. அச்சு ஊடகச் சுதந்திரத்தினால் அடிப்படையான பல புத்தகங்கள் அச்சிடுதல்.
2. கல்வி நிறுவனங்கள் அதிகம் தோற்றம் பெற்ற இலக்காலக்கட்டத்தில் அனைவருக்கும் கல்வி பரவலாக்கம் செய்தல்.
3. பெண் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தல்.
4. அக்காலப்பகுதியில் பல இயக்கங்கள் உருப்பெற்றன. அதன்வழி குழந்தைத் திருமணத்தடுப்பு, விதவை மறுமணம் உள்ளிட்ட பல முற்போக்கு சிந்தனைகளை முன்னெடுத்தல்.
5. இந்தியாவில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் தாக்கம் ஏற்பட்டது. இதனால் தனிமனிதச் சுதந்திரம் வலியுறுத்தல்.
6. அதிகாரப் பூர்பவமான சட்டப் பகிர்வு.
7. தொடர்புச் சாதனங்கள் மூலம் எளிமையாக, உடனுக்குடன் சமூக நிகழ்வுகள் மக்களிடம் சென்று சேர்தல்.

8. பொருளியல் மாற்றம்.

9. கிறித்தவச் சமயப் பணி.

10. உரைநடை வளர்ச்சி.

முதலிய நிகழ்வுள் முந்தைய நூற்றாண்டுகளில் இல்லாது, ஐரோப்பியர் காலத்தில் நிகழ்ந்த அடிப்படையான செயல்பாடுகளாகும். இவை இக்காலக்கட்டத்தை வேறுபடுத்தும் முக்கியக் காரணிகளாகும். இக்காரணிகள் அரசியல், சமயம், இலக்கியம் முதலிய துறைகளில் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. இம்முன்றையும் வரலாற்று நிலையில் பதிவு செய்யும் இலக்கியமானது பல வகைமைகளில் விரிவடைகிறது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு மொழியை வரையறை செய்யும் இலக்கணமும் பல தன்மைகளில் ஐரோப்பிய காலக்கட்டத்தில் வெளிவந்துள்ளன.

இலக்கண நூல்கள்

இலக்கண விளக்கம்

திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகர் இயற்றிய இலக்கண நூல் இது. இந்நூல் ஐந்திலக்கண நூல், பாட்டியல் பற்றியும் விளக்குகிறது. தமிழ் இலக்கணத்தை விரிவாகவும், முழுமையாகவும் கூறுவதால், இந்நூலைக் 'குட்டித் தொல்காப்பியம்' என்றும் கூறுவர். இது 17-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது.

ஆசிரியர் வரலாறு

வைத்தியநாத தேசிகர் திருவாரூரினர் என்பது பெயர்க்கு முன்னுள்ள அடையாளே விளங்கும். இவர் 'வான்மீக நாத' தேசிகரின் மைந்தர். தம் தந்தையாரிடமே முதற்கண் கல்வி கற்றுப் பின்னர் தம் தந்தையாரின் மாணவராகிய 'அகோர முனிவர்' என்பாரிடத்துக் கற்று, இரு மொழிப் புலமையும் மெய்ப் பொருள்த் திறமும் மேம்பட்டு விளங்கினார். தேசிகர்தம் தவநிலை, ஓதுநெறி என்பவற்றைக் கண்டு வியந்த முனிவர் தாமே அவர்க்கு மாணவராகி அமைந்தார். படிக்காசுப் புலவரும் இவர் மாணவர் என்பர். எனப் புலவர் இளங்குமரனார் குறிப்பிடுவார். (இலக்கண வரலாறு, இளங்குமரனார், ப. 366)

நூல் எழுந்த சூழல்

நூலாசிரியர், உரையாசிரியர், போதகாசிரியர் என ஆசிரியர் மூவகைப்படுவர். போதகாசிரியரால் புது நூலே உருவாக்கும் என்பதற்கு இலக்கண விளக்கம் நல்ல சான்று.

“மாணவர்களுக்கு இலக்கணம் பாடம் சொல்லி வருகையில் தாம் கற்ற நன்னூலும், சைன முனிவரான மயிலைநாதர் செய்த உரையும் பல இடங்களில் தொல்காப்பியக் கருத்துக்கு மாறுபடுவது கண்டு இயன்றவரை நன்னூல் சூத்திரங்களை வைத்துக்கொண்டு வேண்டிய இடங்களில் திருத்தியும் புத்துரை வகுத்தும் பாடம் போதித்து வந்தார். அதுவே நாளடைவில்

ஐந்திலக்கணங்களையும் கூறும் இலக்கண விளக்கம் எனப் பெயர் பெற்றது என அறிஞர் இரா. சீனிவாசன் இலக்கண விளக்கம் எழுந்த சூழல் பற்றி விளக்குகிறார்” (தமிழ் இலக்கண மரபுகள், (கி.பி. 1800-1400) இலக்கண நூல்களும் உரைகளும், இரா. சீனிவாசன், ப. 60)

எழுத்து, சொல் இலக்கணங்களைத் தாம் கருதுமாறு அமைத்துக் கொண்டபின் பொருளிலக்கணத்தையும் சேர்த்தார். தாமே தம் நூலுக்கு உரை எழுதியுள்ளார். இவருடைய சிறப்புக் குறித்து இலக்கணக் கொத்து ஆசிரியர் சுவாமிநாத தேசிகர் தம் நூலுள்,

“முன்னும் பின்னும் என்கண் காணத்
திருவாரூரிற் றிருக் கூட்டத்தில்
தமிழ்க்கிலக் காகிய வயித்திய நாதன்
இலக்கண விளக்கம் வகுத்துரை எழுதினன்” (இ.கொ. நூ. 7)

என இலக்கண விளக்க ஆசிரியரை பற்றி சுட்டியுள்ளார்.

நூல் அமைப்பு

இலக்கண விளக்கம் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கணமும் கூறுகின்றது.

“எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டது. 941 நூற்பாக்களை உடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஐந்து, ஐந்து இயல்களில்

அமைந்துள்ளன. நூலின் சிறப்பப் பாயிரம் இயற்றியவர் வைத்தியநாத தேசிகரின் மகன் 'சதாசிவ நாவலார்' ஆவார். நூலின் இறுதியில் பதிகம் ஒன்ற காணப்படுகிறது. இப்பதிகம் பாடியவர் வைத்தியநாத தேசிகரின் பேராசான் 'வைத்தியநாத தேசிகன்' ஆவார். இப்பதிகத்தால் இந்நூல் மூவரால் செய்யப்பட்டது என்பது தோன்றுகிறது எனச் சோம. இளவரசு குறிப்பிடுகிறார்" (இலக்கண வரலாறு, சோம. இளவரசு, ப. 185)

மேலும் இப்பதிகம் வழி, வைத்தியநாத தேசிகர் இலக்கண விளக்கம் செய்தார்; அவரது மூத்த மகனார் 'சதாசிவ நாவலர்' பாயிரமும், சொல்லணி பற்றிய நூற்பாக்களும் செய்தார்; வைத்தியநாத தேசிகரின் மற்றொரு மகனாகிய 'தியாகராய தேசிகர்' பாட்டியல் இயற்றினார் என்ற கருத்தும் நிலவுகின்றது.

நூற் சிறப்பு

இலக்கண விளக்கம் 'குட்டித் தொல்காப்பியம்' என அழைக்கப்படுகிறது.

"தொல்காப்பியத் தமிழ் நெறியிலிருந்து பிறழாது நன்னூல் போன்ற நூற்கருத்துக்களைத் திறனாய்ந்து திருத்தியும், விளக்கியும், புதுக்கியும் இந்நூல் திகழ்வதாகப் புலவர். சேயொளி, தம் இலக்கண விளக்க ஆராய்ச்சி முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார்" (இலக்கண விளக்கம் - எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் - மூலமும் உரையும், சேயொளி, ப. 15)

“இந்நூலில் 250 நூற்பாக்கள் நன்னூலிலிருந்து எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. ஓரிடத்தில் இவர் நன்னூலில் காணப்படும் எட்டு நூற்பாக்களை ஒரு நூற்பாவாக இணைத்துள்ளார்” (நன். 79-86, இ.வி. 12)

இவ்வாறே பல தொல்காப்பிய நூற்பாக்களையும் எடுத்தாள்கிறார். சில இடங்களில் நன்னூல் நூற்பாவையும், தொல்காப்பிய நூற்பாவையும் இணைத்து ஒரே நூற்பாவாக்குகிறார்.

உரை

இலக்கண விளக்க உரை எழுதிய உரையாசிரியர் பற்றி இரு வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. இந்நூலை இயற்றிய வைத்தியநாத தேசிகரே இதற்கு உரை எழுதினார் என்பதை சுவாமிநாத தேசிகர்,

“நூல் செய்தவனந் நூற்குரை யெழுதுதல்
முறையே யெனிலே அறையக் கேள் நீ
முன்பின் பலரே யென்கண் காணத்
திருவா ரூரிற் றிருக்கூட் டத்திற்
றமிழ்க்கிலக் காகிய வயித்திய நாதன்
இலக்கண விளக்கம் வகுத்துரை யெழுதினன்” (இ.கொ. நூ. 7)

என்ற கூறியுள்ளார். இவ்விருவரும் சமகாலத்தினர் என்பது அறிஞர் கருத்து.

இலக்கணக் கொத்து இயற்றும் முன்பே இலக்கண விளக்கம் இயற்றப்பட்டுவிட்டது என்பது இதனால் தெளிவாகிறது.

இலக்கண விளக்கத்திற்குச் சதாசிவ நாவலர் இயற்றிய சிறப்புப்
பாயிரமும்,

"இலக்கண விளக்கம் மென்றொரு பெயர்நிறீஇப்
புலப்படுத் தியலுறப் பொருள்விரித் துரைத்தனன்

.....

நலம்படு வைத்தியநாத தேசிகனே" (இ.வி.சி.பா.அடி. 202-250)

என்று கூறுகிறது. இதனை மறுத்து, 'வைத்திய நாத தேசிகருடைய மூத்த
மகன் சதாசிவ நாவலர் இந்நூலுக்கு உரையெழுதினார்' என்று பண்டித ந.மு.
வேங்கடசாமி நாட்டார் முதலிய அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர் (ந.மு.
வேங்கடசாமி நாட்டார், இலக்கண விளக்க உரையாளர், செந்தமிழ் செல்வி,
சிலம்பு-3, பரல்-7, பக். 297-304)

பதிப்புகள்

முதற்பதிப்பு சி.வை. தாமோதரன் பிள்ளை அவர்களால் 1889-இல்
வெளிவந்தது. பின்னர் ஆய்வுரை, குறிப்புரைகளுடன் கழகப் பதிப்பும்,
பலதிறவிளக்கம், ஒப்பீடு, இணைப்பு இன்னவற்றுடன் 1971-ஆம் ஆண்டு
தஞ்சை சரஸ்வதி மகால் பதிப்பும் வெளிவந்தன. தஞ்சைப் பதிப்பின்
பதிப்பாசிரியர் பண்டித வித்துவான் தி.வே. கோபாலையர் ஆவார். பின்னர்
1973-ஆம் ஆண்டு புலவர் சேயொளி அவர்கள் பதிப்பித்துள்ளார்.

தொன்னூல் விளக்கம்

கி.பி. 1730-ஆம் ஆண்டில் கிறித்துவத் தமிழ்த் தொண்டராக விளங்கிய வீரமாமுனிவரால் இயற்றப்பட்ட ஐந்திலக்கண நூலாகும்.

“தொன்னூல் பொன்னூலாக இலங்குகிறது”

(இலக்கண வரலாறு, சோம. இளவரசு, ப. 197)

என்பார் டாக்டர் சேதுப்பிள்ளை.

இலக்கண துறையில் இந்நூல் 'குட்டித் தொல்காப்பியம்' என்று புகழப்படுகிறது. வீரமாமுனிவரின் தமிழ் இலக்கணப் புலமைக்குச் சான்றாக இந்நூல் விளங்குகிறது.

பிறநாட்டில் பிறந்து தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து, தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிய பலருள் வீரமாமுனிவர் முதன்மையானவர். இவர் ஒரு ஐரோப்பிய - உரோமன் கத்தோலிக்கச் சமய குரு. இவர் கி.பி. 1680-ஆம் ஆண்டு இத்தாலி நாட்டு வெனிசு மாகாணத்தில் கானதிகிளியோன் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தார். இயற்பெயர் ஜோசப் கொண்சுடான் சியுசு பெஸ்கி கொண்டால் போ பெஸ்கி எலிசபெத் பெஸ்கி என்பார். இவரது பெற்றோர். இவரது தந்தையார் பிரபுப் பட்டம் பெற்றவர். இவர் கிரேக்கம், எபிரேயம், இலத்தீன், பிரெஞ்சு, போர்ச்சுகீசு ஆகிய மொழிகளும் அறிந்தவர். இவர் சமயப் பணியாற்ற இந்தியாவிற்கு வந்து, சுப்ரதீபக் கவிராயரிடம் இருபது ஆண்டுகள் தமிழ்ப் பயின்றார். தமிழ்க் கற்றுத் தமிழில் சமய விளக்கம் செய்து,

தமிழில் பல நூல்கள் இயற்றியுள்ளார். இந்தியாவில் இருந்த காலத்தில் தெலுங்கு, கன்னடம், ஆரியம், இந்துசுத்தானி ஆகிய மொழிகளையும் கற்றார்.

தமிழரோடு வாழ நினைத்த பெஸ்கி தம்முடைய பெயரைத் 'தையியநாதர்' என மாற்றிக் கொண்டார். உலகிற்குத் தம் புலமை வெளிப்படுமாறு முனிவர் எழுதிய நூல்களைச் செய்யுள் இலக்கணம், உரைநடை இலக்கியம், இலக்கணம், அகராதி, மொழிப்பெயர்ப்பு, மருத்துவம் என வகைப்படுத்தலாம்.

நூலமைப்பு

வீரமாமுனிவர் தாம் இயற்றிய 'பரமார்த்தகுரு கதை'யின் முன்னுரையில் இலத்தீன் மூலமாகிய தொன்னூல் விளக்கத்தினை ஆங்கிலத்தில் 1814-இல் மொழி பெயர்த்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். (தொன்னூல் விளக்கம் திறனாய்வும் மூலம் விளக்கம், ச.வே. சுப்பிரமணியன், ப. 15)

"அருந்மிழ் இலக்கணம் ஐந்தையும் விரித்து

விளக்கினன் வீரமாமுனியே" (தொ.வி.பொ. பா.அடி.11)

தொன்னூல் விளக்கம் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என ஐந்து அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. வீரமாமுனிவர் 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் புலமையின் மிக்கோர் விதி' (தொ.வீ. 370) என அமைத்துக்

கொண்டு ஐந்திலக்கண நூல்களுள் வேண்டாத பல நீக்கியும், இக்காலத்திற் கேற்றவாறு வேண்டிய சில புதிய கருத்துக்களைச் சேர்த்து சுருக்கமாக 370 நூற்பாக்களால் இந்நூலை முடித்துள்ளார்.

தாமியற்றியுள்ள தேம்பாவணி முதலிய நூல்களிலிருந்து சிலவற்றை இலக்கணவிதிகளுக்கு மேற்கோள்களாக எடுத்தாண்டுள்ளார். பல நூற்பாக்களின் தலைப்புகளில் அந்தந்த நூற்பாவிலுள்ள இலக்கணப் பெயரை ஆங்கில மொழியிலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஒவ்வொரு தலைப்பின் கீழும் அதற்கு நேரான ஆங்கிலச் சொல்லும் பதிப்புகளில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

நூற்சிறப்பு

தொன்னூல் விளக்கத்தின் சிறப்பினைப் புலவர் பெருமக்கள் நன்கு உணர்ந்த போற்றியுள்ளனர். தொன்னூல் விளக்கத்திற்குத் 'தெருட்குரு' என்னும் சிறப்புப் பெயரொன்று உண்டு என்று சிறப்புப் பாயிரப் பாடல் ஒன்று சுட்டுகிறது.

"மருட்களை நீங்கிப் பொருட்பயன் சூட்டி வழத்துதலால்

தெருட்குரு நாமம் தொன் னூல்விளக்கிற்குச் சிறந்ததுவே"

(தொ.வி. புகழ்ச்சிமாலை வெண்பா. 15)

பிற இலக்கண நூல்களுள் நூற்பாவின் அடிகள் மிக்கிருக்கும். இந்நூலின் நூற்பாவின் அடிகள் சுருங்கியனவாகவும் பொருள் எளிதில் விளக்கும்படித் தெளிவாகவும் அமைந்துள்ளன.

இந்நூலில் உள்ள 370 நூற்பாக்களுள் நன்னூலுக்குரிய 38 நூற்பாக்களைச் சொற் சிதையாமல் அப்படியே எடுத்தமைத்துக் கொண்டார். முனிவர் சிலவிடங்களில் நன்னூல் நூற்பாக்களின் வடிவத்தைச் சிறிது மாற்றி அமைத்துள்ளார். இவ்வாறே நம்பியகப்பொருளிலிருந்து 6 நூற்பாக்களையும், இலக்கண விளக்கத்திலிருந்து 2 நூற்பாக்களையும், முத்துவிரியத்திலிருந்து 2 நூற்பாக்களையும் எடுத்துக் கொண்டார்.

“தொன்னூல் விளக்கம் தமிழ் மரபினையொட்டி எழுந்தது. பழைய இலக்கணக் கோட்பாடுகளைச் சுருக்கிக் கூறும் அதே போழ்தில் பழைய கழிதலும் புதியன புகுதலும் ஆங்காங்கே காணப்படும். பிற இலக்கணங்கள் அவர் காலத்து மொழி பயில்வு வழக்குகளை மனத்திருத்திப் பழைய மரபினின்று மாறுவனவற்றைச் சுட்டிக் காட்டிக் கூறும்” (சூ. இன்னாசி, தொன்னூல் விளக்கம் - சில சிந்தனைகள், இலக்கணக் கருவூலம்-2, ப. 92)

எனச் சூ. இன்னாசி வீரமாமுனிவரின் தொன்னூல் விளக்க இலக்கணச் செய்திகளை மிக நுண்ணிய முறையில் ஆய்ந்து கூறியிருப்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

உரையாசிரியரும் உரைச் சிறப்பும்

தொன்னூல் விளக்கம் தமிழறிந்தோர் தமிழிலக்கணப் பரப்பைச் சுருக்கியுரை எழுதப்பட்டது. நூலாசிரியர் உரையெழுதிய சிறப்புடையது.

“நான் தெரிந்துரைப்பத் துணிந்தேன்; நான்

விரித்துரைப்பத் துணிந்தேன்” (தொ.வி. 149 உரை)

என்னும் தொடர்கள் இந்நூலுக்கு இவரே உரை எழுதியதை உறுதி செய்கின்றன.

சிறப்புப் பாயிரத்தின் உரையில் தாம் நூலை எழுதியதற்கான காரணத்தையும், நூல் எப்படி அமைந்துள்ளது என்பதையும் விளக்கமாகக் கூறியிருக்கிறார். தம் கருத்துக்கு ஒவ்வாவிடினும் மரபு வழியைப் பின்பற்றி அதனை அமைத்ததாக உரையில் விளக்கம் தருகிறார்.

உரையில் தம் சமய உணர்வினை மிகுதியாகப் புலப்படுத்துகிறார். உரையாசிரியரும் இவராகவே இருப்பதனால் தாம் கூறவிரும்பும் கருத்தினை நூற்பாவில் சுட்டிவிட்டுத் தேவைப்படும் இடங்களிலெல்லாம் விரிவாக, விளக்கமாக உரையில் தெளிவாக்குவதற்கு வாய்ப்புப் பெற்றுள்ளார். பல இலக்கணங்கள், இலக்கியங்களிடையே ஆசிரியர் பெற்றுள்ள பயிற்சியை உரை வெளிப்படுத்துகிறது.

பதிப்புகள்

1. முதற்பதிப்பு கி.பி. 1838-இல் புதுவையில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இதன் பதிப்பாசிரியர் வேதகிரி முதலியார்.
2. இரண்டாம் பதிப்பு கி.பி. 1891-இல் அமிர்தநாதர் நாகையில் பதிப்பித்துள்ளதாகக் குறிப்புக் காணப்படுகிறது (ச.வே. சுப்பிரமணியன், தொன்னூல் விளக்கம், திறனாய்வு மூலம் விளக்கம், ப. 25).

3. மூன்றாம் பதிப்பு கி.பி. 1891-இல் சி. மெக்கன்சி காபின் அய்யர் அவர்களால் அச்சில் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது.

முத்துவீரியம்

ஐரோப்பிய காலத்தில் எழுந்த நூல்களுள் முத்துநூல் மரபை முழுமையாகப் பின்பற்றிய நூல் முத்துவீரியமாகும். இந்நூலை இயற்றியவர் முத்துவீரமாமுனிவன் என்று சிறப்புப் பாயிரம் கூறுகின்து. இவர் திருச்சிராப் பள்ளியைச் சேர்ந்த உறையூரில் வண்டிக்காரத் தெருவில் இருந்தவர் கொல்லர் மரபினர். ஆதலில் கம்மாள வாத்தியார் என்றும் அழைக்கப்பட்டார் என அறிஞர் இளங்குமரனார். (இரா. இளங்குமரன், இலக்கண வரலாறு, ப. 403) குறிப்பிடுகிறார்.

இவர் தம் பெயரினாலேயே இந்நூலைச் செய்துள்ளார் என்பதனை,

"முத்துவீரியம் எனத்தற் பெயர் நிறீஇ

வகுத்தனன் உறந்தை வாழிய

முத்து வீரமா முனிவன் என்பவனே

..... அகத்தெழுந் தருளிய

முத்துவீரமா முனிவன் என்பவனே"

(மு.வீ.சி.ப. அடிகள், ப. 1-16)

எனவரும் சிறப்புப் பாயிரங்களால் அறியலாம். இவரை முத்துவிரப் புலவர், முத்துவீர உபாத்தியாயர், முத்து வீரப்ப உபாத்தியாயர் என்று பலவாறு அழைப்பர். (மருதூர் அரங்கராசன், இலக்கண வரலாறு, பாட்டியல் நூல்கள், ப. 310) எனினும் தமிழ்ச் சமூகம் முத்துவீர உபாத்தியாயர் என்றே அறியும்.

உபாத்தியாயர் எனும் பெயருக்கேற்றாற் போல் நல் ஆசிரியராக விளங்கிச் சிறந்த மாணவர் பரம்பரையை உருவாக்கியுள்ளார். இதனை மயிலை சீனி வேங்கடசாமி பட்டியிலிட்டுக் காட்டுகிறார்,

“நாகை நாராயணசாமிப் பிள்ளை, அமிர்தகவி அமிர்தம்பிள்ளை, சோமசுந்தர நாயக்கர், உறையூர்ப் பிச்சை இராகிம் புலவர், நாகூர் குலாம் காதிறுநாவலர், மதுரை நாயகம் பிள்ளை, நாகை வேதாசலம் பிள்ளை, மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை ஆகியோர் மாணவர் பரம்பரையுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர்” (மயிலை. சீனி, வேங்கடசாமி, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம், ப. 311)

இவர் சைவசமயத்தினர். இதனை இவ்வாசிரியர் ஐந்து அதிகாரங்களிலும் நுதலிப்புக்கும் தற்சிறப்புப் பாயிரத்தில் அறியலாம்.

“எப்பொருள் வயின்உயிர் எதிர்ந்து மறைகுவது
அப்பொருள் அடிதொழுது அறைகுவன் எழுத்தே”

(மு.வீ.த.சி. பா.அடி. 1)

என்று கூறுகிறார்.

காலம்

இந்நூலின் காலம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டாகும். திரிசிபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய அகிலாண்ட நாயகி பிள்ளைத் தமிழுக்கு முத்துவீர உபாத்தியாயர் சிறப்புப் பாயிரம்

வரைந்துள்ளார். ஆதலின் இவரது காலம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு என்பர் (கு. சுந்தரமூர்த்தி, ஆராய்ச்சி முன்னுரை, முத்துவீரியம், ப. 25, 26)

உ.வே. சாமிநாதையர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“உறையூர் முத்துவீர வாத்தியார்; இவர் திரிசிரபுரம் வண்டிக்காரத் தெருவில் இருந்தவர்; சாதியிற் கொல்லர்; கம்மாள வாத்தியார் என்றும் கூறப்பட்டார்; முத்துவீரியமென்னும் இலக்கண நூல் முதலியன இவராற் செய்யப்பெற்று வழங்குகின்றன. இவரை நான் பார்த்திருப்பதுண்டு”
(உ.வே. சாமிநாதையர், மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம், ப. 170)

இதனால் இவரது காலம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்பது தெளிவாகிறது.

நூல் அமைப்பு

எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கணமும் உடையது. 1286 நூற்பாக்களைக் கொண்டது. நூற்பாக்கள் ஆசிரியப்பாவால் அமைந்தவை. ஒவ்வோர் அதிகாரத்திலும் மும்முன்று இயல்கள் உள்ளன. அதிகாரந்தோறும் தனித்தனியே கடவுள் வாழ்த்துக்கள் உள்ளன. நூற்பாக்கள் அகவல்யாப்பினால் அமைந்தவை. ஐந்திலக்கண நூற்களுள் மிக விரிந்த நூல் இதுவாகும்.

நூலின் சிறப்பும், இயல்பும்

நன்னூல் குறிப்பிடும் வழி நூலுக்குரிய இலக்கண மரபிலிருந்து (நன்.பொ. பா.அடி. 7) வழுவாமல் இந்நூலை யாத்துள்ள திறம் பாராட்டிற்குரியது.

தொல்காப்பியத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 100 நூற்பாக்களுக்கு மேலும், நன்னூலிலிருந்து ஏறத்தாழ 50 நூற்பாக்களுக்கும், மேலும் மாற்றமின்றி எடுத்து மொழிந்துள்ளமை இதற்கு அரணாகும்.

மேலும், யாப்பருங்கலம், காரிகை, தண்டியலங்காரம், நம்பியகப்பொருள், திருக்கோவையார், இலக்கணக் கொத்து முதலியவற்றிலிருந்து ஆசிரியவசனமாக எடுத்தாளப்பெற்றுள்ளன.

உரையாசிரியரும் உரைச் சிறப்பும்

இதன் உரையாசிரியர் திருபாற்கடல் நாதன் கவிராயர் ஆவார். திருநெல்வேலியினர். இவரே இந்நூற் சிறப்புப் பாயிரங்கள் இரண்டும் இயற்றியவர் என்பர். சி.டி. இரேனியஸ் என்னும் செர்மன் அறிஞர் இவரிடம் தமிழ்ப் பயின்றார் என்பர். இவரது காலம் நூலாசிரியரின் காலமேயாகும். இவர் சைவ சமயத்தினர் என அறிஞர் சோ. இளவரசு குறிப்பிடுகிறார். (சோம. இளவரசு, இலக்கண வரலாறு, ப. 207)

இவர் உரை பொழிப்புரையாக; சுருக்கமான உரையாக; எளிய உரையாக அமைந்துள்ளது. இவர் வழக்கமாகக் காட்டும் எடுத்துக்காட்டுக்களை மட்டும் காட்டாமல் திருவிளையாடற்புராணம், கலிங்கத்துப்பரணி, பெரியபுராணம், சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை

ஆகியவற்றிலிருந்து எடுத்துக்காட்டுகள் தருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் சங்கர நமச்சிவாயர், திருக்கோவையார் உரையாசிரியர், தண்டியலங்கார உரையாசிரியர்கள் முதலியோரைப் பின்பற்றிச் செல்வதும் குறிக்கத் தகுந்தது.

பதிப்புக்கள்

- ❖ 1889-இல் நூல் முழுவதுமாகத் திரு. பழனியாண்டி என்பவரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
- ❖ 1972-இல் கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் நூல் முழுவதுமாகப் பதிப்பித்துள்ளார்.

சுவாமிநாதம்

இந்நூல் ஐரோப்பிய காலகட்டத்தில் எழுந்த ஐந்திலக்கண நூல்களுள் ஒன்றாகும். இந்நூலின் ஆசிரியரைச் சுவாமிகவிராசன் எனவும் சாமிகவிராசன் எனவும் வேறுபட்ட பிரதிகளில் இடம்பெற்ற வேறுபட்ட சிறப்பு பாயிரங்கள் கூறுகின்றன. இவர் திருநெல்வேலி மாவட்டம் கல்லிடையூரைச் சேர்ந்தவர். பொதிகை நிகண்டு எனும் நூலையும் இயற்றியுள்ளார்..

இந்நூலின் காலத்தைச் சோ.ந. கந்தசாமி (சோ.ந. கந்தசாமி. தமிழ் யாப்பியலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் முதற்பாகம், முதற்பகுதி, ப. 64), மருதூர் அரங்கராசன் (மருதூர் அரங்கராசன், இலக்கண வரலாறு: பாடடியல் நூல்கள், ப. 310) ஆகியோர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு என்பர். வாழ்வியற்

களஞ்சியம் இந்நூலின் காலத்தைப் பதினேழாம் நூற்றாண்டு எனக் கூறுகிறது (வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி எட்டு, ப. 777). வாழ்வியற் களஞ்சியம் கூறும் கருத்து ஏற்புடையதன்று. சிறப்புப் பாயிரத்தின்வழி இந்நூல் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு எனத் தெளிவாகிறது.

நூலமைப்பும், இயல்பும்

இந்நூல் ஐந்ததிகாரங்களையும், ஒவ்வோர் அதிகாரமும் மூன்று பிரிவுகளையும் உடையது. 202 எண்சீர் விருத்தங்களை கொண்டுள்ளது. ஐரோப்பிய காலத்தில் எழுந்த இலக்கண நூல்களுள் சுவாமிநாதம் மட்டுமே அந்தாதித் தொடை, மகடுஉ முன்னிலை அமைப்பில் அமைந்துள்ளது.

மொழியியல் கோட்பாட்டுப்புதுமை, தமிழ்மொழி அமைப்புப் புதுமை ஆகியவை சுவாமிநாதம் என்னும் இந்நூல் இயற்றக் காரணமாயிருந்தன என இந்நூலைப் பதிப்பித்து, உரையெழுதிய அறிஞர் செ.வை. சண்முகம் (செ.வை. சண்முகம், சுவாமிநாதம், ப. 34) குறிப்பிடுகிறார்.

நன்னூலில் காணப்படுதல் போன்று திட்டம் அமைத்து, அதிலுள்ள முறைப்படி இலக்கணங்களை விவரிக்கும் முறை சுவாமிநாதத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளது. சிறப்புப் பாயிரமாக அமைந்த செய்யுட்கள் அனைத்தும் நன்னூலில் காணப்படும் நூற்பாக்களின் விரிவு ஒன்றே கூறலாம். இச்செய்யுட்கள் கடினமாக உள்ளன.

சமயம்

இந்நூலாசிரியர் சைவ சமயத்தவர். இது இந்நூலின் முன்பிள்ளையாருக்குக் காப்புக் கூறுதலாலும், துறைசைச் சுப்பிரமணிய முனிவரை ஞானகுருவாகக் கொண்டமையாலும் விளங்கும். மேலும் ஒலிக்கு மூலம் நாத காரியமாம் விந்தொலி என்பது சைவ சமயக் கொள்கை என்பர். இதற்கு ஏற்ப இவர், "மூல மகிழ் நாதகாரியமாம் விந்தொலி ஓர்ந்து எழுதின் எழுத்து" (சு.நா. 14) என்று கூறுதலால் இவர் சைவ சமயத்தவரே என்பது உறுதியாகிறது.

உரைகள்

இந்நூலுக்கு விருத்தியுரை ஒன்று உண்டு என்று கூறுவார் அறிஞர் வையாபுரிப்பிள்ளை (எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, இலக்கிய மணிமாலை, ப. 219) இவ்வுரை இயற்றியவர் பெயர் முதலான தெரியவில்லை. அறிஞர் செ.வை. சண்முகம் இந்நூலுக்கு 1975-ல் உரை எழுதியுள்ளார். ஐந்திலக்கண நூலைத் தமிழ் உலகிற்கு நூல் வடிவில் அறிமுகம் செய்தவர். இலக்கணம், இலக்கியம், மொழியியல் ஆகிய துறைகளில் சிறந்து விளங்குபவர். மொழியியல் துறையில் பல அரிய ஆய்வுகளை நிகழ்த்தியவர்.

"(சுவாமிநாத நூலிற்கு) உரையொன்று வரைந்து தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் தனக்கெனவொரு தனியிடங் கொண்டார் டாக்டர் செ.வை. சண்முகம் அவர்கள். இவ்வுரை நூல் முழுவதற்கும் உள்ளது. எனிய, இனிய நடையில் தெளிவாகக் குழப்பமின்றி

அமைக்கப்பட்ட சீரிய உரையாகும். இஃது கருத்துரைத்துப் பொழிப்புத் திரட்டி அகலங் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. பல இலக்கண நூல்களோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டும் முயற்சியையும் காண முடிகிறது. சுவாமி கவிராசர் செய்யும் புதுமைக்கெல்லாம் இவர் கரணியம் கண்டு கூறுகிறார்" (மருதூர் அரங்கராசன், இலக்கண வரலாறு: பாட்டியல் நூல்கள், ப. 318)

என மருதூர் அரங்கராசன் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். நூலின் முகவுரையில் சுவாமிநாத நூலைத் தமிழிலக்கண நூல்களோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்துள்ளார். எளிமையான நடை, சிறப்பான சொல்லாட்சி, தகுந்த மேற்கோள், ஒப்பிட்டு நோக்கல் முதலிய உரைமரபு உத்திகளைப் பின்பற்றியுள்ளார்.

பதிப்புகள்

1924-ஆம் ஆண்டு திரு. இ. கோவிந்தசாமி பிள்ளை அவர்கள் சுவாமிநாதத்தை வெளியிடும் பணியை மேற்கொண்டார். பாயிரம், எழுத்தாக்க மரபு, பத மரபு ஆகிய மூன்று பகுதிகள் மட்டுமே கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடான தமிழ்ப்பொழில், துணர்-4 இல் (ப. 351-360, 369-370) அவரால் வெளியிடப்பட்டது.

1972-ஆம் ஆண்டு இலண்டனில் உள்ள பிரிட்டின் பொருட் காட்சியில் சுவாமிநாதம் மூலம் முழுமையும் காகிதத்தில் எழுதப்பட்ட புகைப்படம் பிரதியைப் பெற்றதாக அறிஞர் செ.வை. சண்முகம் தகவல் தெரிவித்துள்ளார்.

சுவாமிநாதம் தனி நூலாகவும் (1975), சுவாமிநாதம் மூலமும் விருத்தியுரையும் தனி நூலாகவும் (1976), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடாக வந்துள்ளன. முதல் நூலுக்குப் பதிப்பாசிரியரும், உரையாசிரியரும், இரண்டாம் நூலுக்குப் பதிப்பாசிரியரும் அறிஞர் செ.வை. சண்முகம் ஆவார்.

அறுவகை இலக்கணம்

இலக்கணம் மரபில் அறுவகை இலக்கணம் புதுமையுடைய நூலாக விளங்குகிறது. இது முந்தைய நூல்களுக்கும் பின்னைய நூல்களுக்கும் இடையே மரபுகளினின்று மாறுபட்டு விளங்கும் ஓரிலக்கணமாக விளங்குகிறது.

தொல்காப்பியத்தைத் தொடர்ந்து இலக்கிய, மொழி வளர்ச்சிகளுக்கேற்ப பல இலக்கண நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. இந்நூல்கள் அனைத்தும் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி எனும் பொது அமைப்பில் அமைந்துள்ளன. இவ்வைந்திலக்கண மரபோடு 'புலமை' எனும் புதிய இலக்கண வகைமையைப் புகுத்தியவர் தண்டபாணி சுவாமிகளாவார். இதனை,

"புதிய நோக்குடைய இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையிலேயே அமைந்துள்ளன. புத்திலக்கணம் வகுக்கும் நோக்கோடு இலக்கண நூல்கள் படைத்தோருள் வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் குறிப்பிடத்தக்கவர்"
(ய. மணிகண்டன், இலக்கண உலகிற்குத் தண்டபாணி

சுவாமிகளின் தனித்த பங்களிப்புகள், திருவடி, தவத்திரு சுந்தர
சுவாமிகள் கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை, ப. 355)

எனப் புத்திலக்கண நோக்கோடு இவருடைய நூல்கள் அமைந்துள்ளன
என்பதை ஆய்வாளர் குறிப்பர்.

அமைப்பு அடிப்படையில் மட்டுமின்றிப் பொருண்மை
அடிப்படையிலும் மற்ற நூல்களிலிருந்து இந்நூல் வேறுபடுகின்றது.
இதனை,

"மொழிக்கு இலக்கணம் கூறுவதையே குறிக்கோளாகக்
கொள்ளாமல் நடைமுறை வாழ்வியலுக்கும் இலக்கணம்
வகுத்துச் சொல்லும் புதுவகைப் போக்கால் இவ்விலக்கண
நூல் முதல் நூலாம் தன்மையும், புது நூலாம்
இயல்பும் உடையதாகத் திகழ்கிறது" (தெ. முருகசாமி,
அறுவகை இலக்கணம், இலக்கணக் கருவூலம்-2. ப. 24)

என்று அறுவகை இலக்கணத்தின் தனித்துவத்தைக் கூறும் முகத்தான் தெ.
முருகசாமி எடுத்துரைத்துள்ளார்.

நூலாசிரியர் வரலாறு

வண்ணச்சாரம் தண்டபாணி சுவாமிகளின் இயற்பெயர் சங்கரலிங்கம்.
இவர் திருநெல்வேலியில் சைவ வேளாளர்குலத்தில் பிறந்தார். இவருக்குத்
தமிழ்ப்புலமை கருவிலேயே திருவாய் வாய்த்தது. தம் ஒன்பதாம்
அகவையிலேயே தென்காசியை அடுத்த சுரண்டை என்னும் ஊரில்

எழுந்தருளியுள்ள 'பூமிகாத்தாள்' என்னும் அம்மனைப் பற்றி வெண்பா இயற்றினார். தமிழ்க் கடவுளாம் முருகன் மீது மிகுந்த பற்றுடையவர். முருகன் மீது பல்வேறு திருப்புகழைப் பாடிய சுவாமிகள் தமிழ் மீது கொண்ட அளப்பரிய பற்றால் 'தமிழலங்காரம்', 'தமிழ் வெறுத்த பத்து' போன்ற நூல்களைப் பாடினார். இவ்வகையில் எழுதிய ஓர் அரிய தமிழ் இலக்கணமே 'அறுவகை இலக்கணம்' என்ற நூலாகும். திருநெல்வேலியிலுள்ள 'திருவுருமாலை' என்னும் கோயிலில் பாடிய இந்நூல் தமிழிலக்கண வரலாற்றில் காலந்தோறும் மலர்ந்து வரும் புதிய மரபுகளைத் தந்து, சுவாமிகளின் நிலைத்த புகழுக்கு உரை கல்லாகவும் திகழ்கிறது. அறுவகை இலக்கணம் தவிர ஏழாமிலக்கணம், வண்ணத்தியல்பு என்னும் இலக்கண நூல்களும், சாத்திர நூல்களும், இசை நாடகங்களும், கலம்பகம், உலா, அந்தாதி, பிள்ளைத்தமிழ், கோவை இலக்கியங்களும், வரலாற்றுக் காப்பியங்களும், குருபரத்துவம் என்னும் தன் வரலாற்றுக் காப்பியமும் போன்ற 82-க்கும் மேற்பட்ட தமிழ் நூல்கள் இயற்றித் தமிழுக்குச் சிறந்த தொண்டாற்றியுள்ளார்.

நூல் அமைப்பு

அறுவகை இலக்கணம் ஆறு பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பிரிவும் தனித்தனி நூல்போல் காப்புச் செய்யுளுடன் தொடங்குகிறது. உட்பிரிவுகள் யாவும் 'இயல்பு' என்றும், 'நிலை' என்றும் பெயர் பெறுகின்றன. நூற் முழுமையும் அமைந்த நூற்பாத் தொகை 786 ஆகும்.

- எழுத்திலக்கணம் - உருவோசை இயல்பு, நிலையியல்பு,
புணர்ச்சியியல்பு
- சொல்லிலக்கணம் - பொது இயல்பு, பிரிவு இயல்பு, சார்பு இயல்பு,
திரிபு இயல்பு
- பொருளிலக்கணம் - அகப்பொருள், புறப்பொருள், அகப்புறப்பொருள்
- யாப்பிலக்கணம் - இயலிசைத் தமிழியல்பு, நாடகத் தமிழ்நிலை,
வண்ணவியல்பு, மோனையியல்பு, எதுகை இயல்பு,
நாற்கவியியல்பு, பனுவலியியல்பு
- அணியிலக்கணம் - உவமை இயல்பு, உடைமை இயல்பு, கற்பனை
இயல்பு, நிகழ்ச்சி இயல்பு, ஆக்க இயல்பு
- புலமை இலக்கணம் - தேற்றவியல்பு, தவறியல்பு, மரவியல்பு,
செயல்வகையியல்பு

எனும் அமைப்பில் மொத்தம் 786 நூற்பாக்களை உடையதாக விளங்குகிறது.

பதிப்பு

அறுவகை இலக்கணம் அட்டாவதானம் பூவை, கலியாண சுந்தர முதலியாரால் 1893-இல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அடுத்து தவத்திரு சுந்தரம் அடிகளார் பொன்விழா வெளியீடாக 1978-இல் வெளிவந்தது. அடுத்து தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடாக ஜூன் 1991-ஆம் ஆண்டு புலவர் ப.வெ. நாகராசன் அவர்களால் பதிப்பும் உரையும் வெளியிடப்பட்டது.

கொடுந்தமிழ் இலக்கணம்

1728-ஆம் ஆண்டு வீரமாமுனிவரால் இயற்றப்பட்டது கொடுந்தமிழ் இலக்கணம். வீரமாமுனிவர் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்கும்,

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவராவார். இத்தாலி நாட்டினர். இயற்பெயர் 'கான்ஸ்டான்டியஸ் ஜோசப் பெஸ்கி' (Constantius Joseph Beschi) என்பதாகும். இவர் 1710-ஆம் ஆண்டு இத்தாலியிலிருந்து இந்தியாவிற்கு வருகை தந்தார். அம்பலக்காடு, மதுரை காமய நாயக்கன்பட்டி, குருக்கன்பட்டி, இராமநாதபுரம், ஏலாக்குறிச்சி. கோனான் குப்பம், ஆவூர், திருச்சி, மணப்பாடு ஆகிய இடங்களில் திருப்பனியை மேற்கொண்டார். ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, இலத்தீன் முதலான மொழிகளைக் கற்ற இவர் தமிழ், வடமொழி, இந்துஸ்தானி, தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய மொழிகளையும் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்தபின் கற்றார். தமிழ்த் துறவியரென பெருமடத் தலைவரென உடையும், அணியும் மேற்கொண்டார். தைரியநாதர் எனவும், வீரமாமுனிவர் எனவும் அழைக்கப்பட்டார். சதுரகராதி முதலிய சில அகராதிகளை தொகுத்தார். தேம்பாவணியாம் காவியமும் (1726), சிற்றிலக்கியங்களும் படைத்தார். கொடுத்தமிழ் இலக்கணம் (1728), செந்தமிழ் இலக்கணம் (1730), தொன்னூல் விளக்கம் (1730) முதலியன இயற்றினார். இவர் மறைந்தது 1747 அகவை 67 என அறிஞர் இளங்குமரனார் குறிப்பிடுகிறார். (இளங்குமரனார், இலக்கண வரலாறு, ப. 387)

வீரமாமுனிவர் இயற்றிய முதல் இலக்கண நூல் கொடுத்தமிழ் இலக்கணம். 'தமிழ் மொழியின் பொதுக்கிளை மொழியின் இலக்கணம்' (A Grammar of the Common Dialect of the Tamil Language Called Kodon Tamil) என்பதே நூலின் முழுத் தலைப்பு. எனவே, கொடுத்தமிழ் என்பது

கொச்சை வழக்குகளைக் குறிக்காமல் பேசத்தகு மொழி (Standard Spoken Language) பொதுக் கிளைமொழி என்ற பொருளைக் குறிப்பிடுகிறது. நன்னூல் 'மயிலைநாதர்' உரையில் தான் 'தமிழ்மொழி பேசும் நிலம் பதின்மூன்று பகுதி' என்றும் அவற்றுள் ஒன்று 'செந்தமிழ்' என்றும் மீதி 'கொடுந்தமிழ் நிலம்' என்றும் குறிப்பிட்டு இரண்டுக்கும் உள்ள நிலப்பரப்பு வியந்து எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

நூலின் அமைப்பு

கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் ஐந்து அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. அவை, 1) எழுத்துக்கள், 2) பெயர்கள். 3) வினைச்சொற்கள், 4) தொடரியல் விதிகள், 5) எண்ணுப்பெயர்கள்.

1) எழுத்துக்கள் என்னும் பிரிவின் கீழ் ஆறு உட்தலைப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் ஆழமாகவும், விரிவாகவும் வீரமாமுனிவரால் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

1. எழுத்துச்சீர்திருத்தம்
2. ஒலிமதிப்பு
3. மாற்றொலிகள்
4. எழுத்துவடிவங்களின் திரிபு
5. புணர்ச்சிமாற்றம்
6. கிரந்த எழுத்து

1. பெயர்கள் என்னும் பிரிவின் கீழ் ஐந்து உட்தலைப்புகள்
காணப்படுகின்றன. அவை,

1. வேற்றுமை

2. பெயரெச்சம்

3. பதலீட்டுப்பெயர்

4. சுட்டுப்பெயர்

5. திணை - பால் - பிரிவு

3. வினைச்சொற்கள் என்னும் பிரிவின் கீழ் ஒன்பது உட்தலைப்புகள்
காணப்படுகின்றன. அவை,

1. நிகழ்கால வினைமுற்று

2. இறந்தகால வினைமுற்று

3. எதிர்கால வினைமுற்று

4. எதிர்மறை வினைச்சொற்கள்

5. ஏவல்வினை

6. செயவென் எச்சம்

7. வினையெச்சம்

8. செயப்பாட்டு வினை

9. குறைபடுவினை

4. தொடரியல் என்னும் பிரிவின்கீழ் ஆறு உட்தலைப்புகள்
காணப்படுகின்றன. அவை,

1. தொடரின் கட்டமைப்பு
2. வேற்றுமை உருபுகள்
3. வினையின் பயன்பாடு
4. துணை வினைகள்
5. செயவென் எச்சம்
6. இடைச்சொற்கள்

5. எண்ணுப்பெயர்கள் என்னும் பிரிவின்கீழ் ஆறு உட்தலைப்புகள்
காணப்படுகின்றன. அவை,

1. தொடரியல் பயன்பாடு
2. அளவுப்பெயர்
3. முறைப்பெயர்கள்
4. நாள், மாத, ஆண்டுப் பெயர்கள்
5. திசைப்பெயர்கள்
6. பஞ்சாங்கம்

வீரமாமுனிவர் கொடுத்தமிழ் இலக்கண நூலினை இவ்வாறு தனித்தனியாகப்
பகுத்து விரிவாகத் தமிழ் பேச்சு மொழியின் இலக்கணத்தை விளக்குகிறார்.

பதிப்புகள்

- 1728-ஆம் ஆண்டு வீரமாமுனிவரால் இயற்றப்பட்ட கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் 1738-இல் தரங்கம்பாடியில் அச்சடிக்கப்பட்டு வெளிவந்தது.
- கிறிஸ்டோபர் ஹென்றி ஹோர்ஸ்ட் (Christopher Henry Host) என்பவரின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு 1806-ஆம் ஆண்டு வெப்பேரியில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.
- ஜார்ஜ் வில்லியம் மாகேன் (George William Mahan) என்பவரது மொழிபெயர்ப்பு 1971-ஆம் ஆண்டு என். கந்தசாமி என்பவரால் தஞ்சைச் சரசுவதி மகால் நூலகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலுக்கு மற்றொரு சிறப்பும் உண்டு. வீரமாமுனிவர் பல நூல்களை இயற்றியிருந்தாலும் அவர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே அச்சாகி வெளிவந்த ஒரே நூல் கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் ஆகும்.

செந்தமிழ் இலக்கணம்

தமிழ்மொழியின் உயர்வழக்காகிய இலக்கிய வழக்கைக் கற்றக்கொள்வதற்கு உதவியாக, கொடுந்தமிழ் (பேச்சுத் தமிழ்) இலக்கணத்தைப் படித்துப் பொது வழக்கைத் தெரிந்துகொண்ட பிறகு, படிக்க வேண்டிய நூலாகச் செந்தமிழ் இலக்கணம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கொடுந்தமிழ் இலக்கணத்தில் இல்லாத சில கூடுதலாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய செய்திகள் என்று குறிப்பிட்டுச் செந்தமிழ் இலக்கணத்தை வீரமாமுனிவர் இயற்றியுள்ளார். 1730-ஆம் ஆண்டு இவ்விலக்கணத்தை

இயற்றியுள்ளார். 'A Grammar of the high dialect of the Tamil Language termed as Shentamil to which is added an introduction to poetry' என்ற தலைப்பு காணப்படுகிறது. செந்தமிழ் என்ற தமிழின் உயர்வழக்குக்குரிய இலக்கணத்தோடு தமிழ்ச் செய்யுளுக்கு ஓர் அறிமுகமும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. செந்தமிழ் என்று வீரமாமுனிவர் குறிப்பிடுவது இலக்கிய மொழி (செய்யுள் வழக்கு) ஆகும். 'செந்தமிழ்' என்னும் சொல் மதன் முதலில் தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் காணப்படுகிறது.

நூல் அமைப்பு

வீரமாமுனிவர் இந்நூலினை இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளார். முதல் பிரிவு எழுத்தியல், பெயரியல், வினையியல் என்று மூன்று வகைகளாக உள்ளன.

❖ எழுத்தியல்

1. எழுத்து
2. புணர்ச்சி மாற்றம்

❖ பெயரியல்

1. சாரியைகள், வேற்றுமை உருபுகள்
2. பகுபதப் பெயர்கள்
3. பெயரடைகள்
4. பதிலீட்டுப் பெயர்கள்
5. தொல் வழக்குகள்

❖ வினையியல்

1. தொழிற்பெயர், செய்வினைமுற்று வினைகளில்வரும் இடம்பால் விகுதிகள்
2. ஏவல் வினை முற்றவிகுதிகள்
3. செயவென் எச்சங்கள்
4. பெயரெச்சங்கள்
5. எல்லா வினையெச்சங்கள்
6. பிற்சேர்க்கை

❖ இரண்டாவது பெரும்பிரிவு

1. அசை, சீர், தளை, அடி
2. பா
3. இனம்
4. செய்யுளின் பண்பு

என நான்கு வகைகளாக உள்ளன.

பதிப்புகள்

- பெஞ்சமின் கை பாபிஸ்டன் என்பவரது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு 1822-ஆம் ஆண்டு சென்னைக் கல்லூரி பதிப்பகத்தாரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
- இரண்டாம் பதிப்பு 1917-ஆம் ஆண்டு திருச்சிராப்பள்ளி ஜோசப் பள்ளி பதிப்பகத்தாரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

➤ மூன்றாம் பதிப்பு 1974-ஆம் ஆண்டு தஞ்சாவூர் சரசுவதி மஹால் நூலகத்தாரால் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

கிராமட்டிக்கா தமுலிக்கா (தமிழ் இலக்கணம்)

'பார்தொலொமியுஸ் சீகன்பால்கு' என்பவரால் எழுதப்பட்டது. 'கிராமட்டிக்கா தமுலிக்கா' இவர் ஜெர்மன் நாட்டில் புல்ஸ்நித்ஸ் என்ற நகரில் பிறந்தவர். டென்மார்க் தேசத்து நாலாம் பிடெரிக் என்ற அரசன் விருபத்தை அறிந்து அவர் மூலமே மதப்பணி செய்ய 1706-ஆம் ஆண்டு தரங்கம்பாடி (தமிழ்நாட்டிற்கு) வந்தார். இவருடைய முயற்சியாலே 1813-இல் தரங்கம்பாடியில் அச்சு இயந்திரம் கொண்டுவரப்பட்டது. அச்சிட்ட நூல்களைப் பொது மக்களுக்குக் குறைந்த விலையில் வழங்கியதும், தமிழ் நாட்டில் பொது ஜனங்களுக்கு முதன் முதல் அச்சுப் புத்தகம் வழங்கிய பெரியார் ஸீகன் பால்கு ஐயரே ஆவார் என்று வேங்கடசாமி பாராட்டியுள்ளதும், இங்கு சுட்டிக்காட்டவேண்டிய செய்தி என முனைவர் செ.வை. சண்முகம் குறிப்பிடுகிறார். (கிறித்துவ அறிஞர்களின் இலக்கண பணி, செ.வை. சண்முகம், ப. 170)

புதிய கிறிஸ்தவ விசுவாசிகள் பின்னோக்கிப் போகாமல் கிறிஸ்துவில் எப்போதும் நிலைத்திருக்க போதனைகள் மட்டும் போதாது. வேதமும் அவர்கள் கைகளில் அவர்களின் மொழியிலே கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சீகன்பால்கு எண்ணி 1708-ஆம் ஆண்ட 'புதிய ஏற்பாட்டைத்' தமிழில் மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினார். மொழிபெயர்ப்புப் பணியோடு சீகன்பால்கு

சில புத்தகங்களையும் எழுதினார். தென்னிந்தியாவின் மதக் கொள்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள், ஆதாரங்கள், இலக்கியங்கள், பாடல்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றி ஜெர்மன் மொழியில் ஒரு புத்தகமும், தமிழ் நாட்டு தெய்வங்களின் பரம்பரையைப் பற்றி ஒரு புத்தகமும் எழுதினார். லத்தீன் மொழியில் தமிழ் இலக்கணம் எழுதினார். தமிழ்-ஜெர்மன் அகராதியையும் எழுதி வெளியிட்டார்.

நூலின் அமைப்பு

கிராமட்டிக்கா தமுலிக்கா (Grammatica Damulica) லத்தீன் மொழியில் 1716-ஆம் ஆண்டு ஜெர்மனியில் அச்சிடப்பட்டது. முதல் பக்கத்தில் தமிழ் இலக்கணம் பல எடுத்துக்காட்டுக்கள், விதிகள், சொல் அடுக்க வரிசை கொண்டது, "தமிழ் என்ற மலபாரி மொழியைச் சுலபமாகக் கற்கும் வழி இம்மொழி கிழக்கிந்தியரிடையே பேசப்படுவது, இதுவரை ஐரோப்பாவில் அறியப்படாதது" என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மொழியியல் நோக்கில் இவருடைய இலக்கணம் அடுக்கு வரிசை இலக்கணம் என்று கருதத்தக்கது. ஏனென்றால் எழுத்து மொழியை விளக்கும்போது ஒவ்வொரு எழுத்துக்களின் ஒலி மதிப்புக்களைக் குறிப்பிட்டு அவை வருமிடம் பகிர்வையும் அவைகளில் காணப்படும் பொதுமைகளையும் விளக்கவில்லை. சொல்லியல்களில் பெயர், வினை, பெயரடை ஆகியவைகளின் அடுக்குவரிசை கொடுத்துவிட்டு வேறு விளக்கம் தரவில்லை என முனைவர் செ.வை. சண்முகம் குறிப்பிடுகிறார். (செ.வை. சண்முகம், கிறித்துவ அறிஞர்களின் இலக்கண பணி, ப. 20) நூல் எட்டு இயல்களைக் கொண்டிருக்கின்றது. அவை, 1. எழுத்துக்கள், 2. உச்சரிப்பு,

3. பெயர், 4. பெயரடை, 5. பதிலீட்டுப்பெயர், 6. வினை, 7. ஒருநிலைச் சொற்கள், 8. தொடரியல்.

உரைகள்

ஐரோப்பியர் காலகட்டத்தில் எழுந்த இலக்கண ஆக்கங்களை அராய்ந்தது போல, அந்நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய இலக்கண உரைகளும் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படுகின்றன. இந்நூற்றாண்டுகளின் இலக்கண வளர்ச்சியை மதிப்பிட உரைகளின் பங்களிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கி.பி.பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலக்கிய இலக்கணங்களுக்கு உரை எழுதும் மரபு வலுவடைந்தது. இதனை வி.செல்வநாயகம் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் 17-ஆம் நூற்றாண்டு வரையும் அதாவது இளம்பூரணர் காலந்தொடக்கம் நச்சினார்க்கினியார் காலம் வரையும் உள்ள காலப்பகுதி தமிழ் உரைநடை வரலாற்றில் ‘உரையாசிரியர்கள் காலம்’ எனப்படுகின்றது” (வி.செல்வநாயகம், தமிழ் உரைநடை வரலாறு, ப.35)

தமிழிலக்கிய வகைமை மரபில் உரையாசிரியர்கள் காலத்தைத் தனித்துக் கூறுகின்றார். இதற்கு அக்காலச் சமூக - அரசியல் பின்புலங்களே முக்கியக் காரணிகளாக இருந்துள்ளன.

பண்டைய தமிழ் உரைமரபை அடியொற்றியே ஐரோப்பியர் காலகட்டத்திலும் தமிழிலக்கண உரைகள் அமைந்துள்ளன.

இலக்கணங்களுக்கு உரைவகுக்கும் பணி குறிப்பிடத்தக்க அளவு ஐரோப்பியர் காலகட்டத்தில் நிகழ்ந்துள்ளது. இக்காலக் கட்டத்தில் எழுந்து உரைகள் இரு வகையாகப் பகுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

அவை,

1. தமிழ் உரை மரபைத் தழுவி, இலக்கண நூல்களுக்கு எழுதப்பெற்றது உரைகள்
2. பள்ளி - கல்லூரிப் பாடத்திட்டத்தின் அடிப்படையில் இலக்கண நூல்களுக்கு எழுதப்பெற்ற உரைகள் என்பனவாகும்.

1) தமிழ் உரை மரபைத் தழுவி இலக்கண நூல்களுக்கு எழுதப்பெற்ற உரைகள்

நன்னூல்	-	இராமாநுசக் கவிராயர் - 1847
நன்னூல்	-	விசாகப் பெருமானையர் - 1835, 1840
நன்னூல்	-	ஆறுமுக நாவலர் - 1880
நன்னூல்	-	சடகோப ராமாநுசாசாரியார், கிருஷ்ணமாச்சாரியார் - 1892
அகப்பொருள் விளக்கம்	-	ச.வைத்தியலிங்கபிள்ளை - 1878
சுவாமிநாதம்	-	பெயர் அறியப்படாத விருத்தியுரை
முத்துவீரியம்	-	திருப்பாற்கடல்நாதன் கவிராயர் (1889)

என்பனவாகும். இங்கு குறிப்பிட்ட ஆறு உரைகளில் நான்கு உரைகள் நன்னூலுக்கு எழுதப்பெற்ற உரைகளாகும்.

“பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு முதல் சென்ற நூற்றாண்டு முடிய
ஏறக்குறைய ஐந்நூறு ஆண்டுகள் தொல்காப்பியத்தை விடவும்
விரும்பிப் பயிலப்பட்ட இலக்கணம் நன்னூல் என்பதை
அறிஞர் உலகம் அறியும்” (அ.தாமோதரன், நன்னூல் மூலமும்
விருந்தியுரையும், ப.14)

என, நன்னூல் மிகுதியாகப் பயிலப்பட்டமை குறித்த அ.தாமோதரனின்
கூற்று, நன்னூல் மிகுதியான உரையைப் பெற்றமைக்கும் காரணத்தை
உணர்த்துகின்றது.

இராமாநுசக் கவிராயர் உரை

இவரை முகவை இராமாநுசக் கவிராயர் எனவும் அழைப்பர். சிறந்த
இயற்றமிழ் ஆசிரியர் உரைப்பாயிரச் செய்யுளில் தம் கல்வி அறிவுக்குக்
காரணமான சோமசுந்தர ஆசிரியரைக் குறித்து விரிவாகக் கூறுகிறார். மேலும்
தாம் உரை செய்வதற்குக் காரணமான ஐரோப்பியர்கள் பற்றியும் கூறுகிறார்.

“சோமசுந் தரனெனும் தொன்னூற் குரவன்
காமஞ்செஞ் சேவடி கண்ணினை யாக்கொண்
டியல்பல உணர்ந்தோர் எண்ணிலா அவருழைத்
துயல்வரும் கீழ்மையிற் றொழ்கீழ் நிலையினேன்”

(உரைப்பாயிரம்)

உரைச்சிறப்பு

கவிராயரின் நன்னூல் விருத்தியுரைக்குத் தொல்காப்பியம் - வரதராச
முதலியார், அஷ்டாவதானம் வீராசாமிக் கவிராயர், களத்தூர் வேதகிரி

முதலியார், சேமங்கலம் நாராயண உபாத்தியாயர், சென்னைக் கேசவ உபாத்தியாயர் ஆகியோரின் சாத்துக்கவிகள் எழுந்துள்ளன. கவிராயர் தாம் உரை செய்து நன்னூற் பதிப்பில் (1847) மூலநூல் அமைப்பை மாற்றிப் பதிப்பித்துள்ளார். பொதுவியலைச் சொல்லதிகாரத்தின் இறுதி இயலாக வைத்துள்ளார்.

"கவிராயரின் இந்த வைப்புமுறை மாற்றம் புதியதே அல்ல. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தின் இறுதியில் எச்சவியல் இருப்பதைத் தழுவி, வைத்தியநாததேசிகர் தமது இலக்கண விளக்கத்தில் சொல்லதிகாரத்தின் இறுதி இயலாகப் பொதுவியலை அமைத்தார். அந்த முறை வைப்பின் தழுவலே கவிராயர் நன்னூலில் செய்த இந்த இயல்மாற்றம்"
(அ.தாமோதரன், நன்னூல் மூலமும் விருத்தியுரையும் ப.17)

கவிராயரின் இந்த இயல்மாற்றம் இலக்கண விளக்கத்தை அடியொற்றி நிகழ்ந்ததாக அ.தாமோதரன் குறிப்பிடுகிறார்.

நன்னூல் மூலத்தைக் கவிராயர் தம் உரைப்பதிப்பில் மாற்றிப் பதிப்பித்துள்ளார். தாம் மாற்றி அமைத்ததற்குப் "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்" எனும் நன்னூலரின் கருத்தைக் கூறுகிறார்.

"எய்யாமுதலும்"

எனும் நூற்பாவை,

"எய்யாமுதலும்" (நன்.நூ.67)

எனவும்,

"எகர ஒகர மெய்ப்புள்ளி"

எனும் நூற்பாவை

"ஏகாரம் ஒகாரம் மெய்ப்புள்ளி" (நன்.நூ.98)

எனவும் மாற்றியுள்ளார்.

"காலம் காலமாக வழங்கிவரும் மூலநூலின் இயல்
அமைப்பையும் பாடத்தையும் கவிராயர் மாற்றியது தமிழ் உரை
மரபுக்கு ஒவ்வாது" (அ.தாமோதரன், நன்னூல் மூலமும்
விருத்தியுரையும் ப.17, 18)

என்று கவிராயரின் பாட மாற்றத்தை அ.தாமோதரன் மறுத்துரைக்கிறார்.

கவிராயர் தன் காண்டிகையுரையில் ஒவ்வொரு நூற்பாவிற்கும்
நூற்பாவின் மையக் கருத்தைக் கூறிப் பின் விரிவாக உரைகூறும் முறையைப்
பின்பற்றியுள்ளார். தொல்காப்பியம், இலக்கண விளக்கம், திருக்குறள்
முதலிய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார். நன்னூலுக்கு எளிமை
நோக்கி எழுதப்பட்ட உரை கவிராயருடையதாகும்.

விசாகப் பெருமானையர்

விசாகப் பெருமானையர் திருத்தணிகையில் பிறந்தவர். இவர்
நன்னூலுக்குக் காண்டிகையுரை இயற்றியுள்ளார். இவ்வரை பதிப்பு 1835
இல் வெளிவந்தது. இப்பதிப்பில் பெயரியியல், வினையியல், இடையியல்,
உரியியல் எனும் அமைப்பில் நன்னூல் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. 1840 இல்
வெளிவந்த இரண்டாம் பதிப்பில் இடைச்சொல்லியல், உரிச்சொல்லியல் என

மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு நூற்பாவிற்கும் பதிவுரை சொல்லும் முறையைக் கையாளுகிறார். சில இடங்களில் விளக்கவுரை எழுதுகிறார். ஆனால் அவற்றிற்குத் தகுந்த உதாரணம் ஒப்பிட்டு நோக்கல் முதலிய உரைமரபு உத்திகள் இவரது உரையில் அருகியே காணப்படுகின்றன. கல்வி நிறுவனம் சார்ந்தும் இவரது உரை அமைந்துள்ளது. இருப்பினும் மாணவர்களுக்கு புரியும் வகையில் எளிமையான உரைநடையைக் கையாளவில்லை. முன் உரையாசிரியர்கள் கருத்தைச் சுருக்கித் தந்திருப்பதால் இத்தகைய குழப்பம் இவரது உரையில் நிலவுகிறது எனலாம்.

ஆறுமுக நாவலர்

ஆறுமுக நாவலரைத் தமிழுலகம் "நாவலர்" என்றே குறிப்பிடுகிறது. சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர் சைவத் தொண்டுக்காகவே வாழ்ந்தவர். தமிழ்நூற் பதிப்புலகின் முன்னோடியாகத் திகழ்பவர் "வசன நடை கைவந்தவர்" எனும் சிறப்புக்குரியவர்.

உரைநலன்

மாணவர் நோக்கில் விரிவாக எழுதப்பட்ட உரை ஆறுமுக நாவலருடையது. இதனை மு.வை.அரவிந்தன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

"ஆறுமுக நாவலர் நன்னூலுக்கு காண்டிகையுரை எழுதி வெளியிட்டார். இவ்வுரை தமிழ் கற்கும் இளைஞர்களுக்கு நாவலர் தந்த நல்ல பரிசாகும். இவ்வுரை இளைஞர் உலகில் என்றும் நிலைத்து வாழும்" (மு.வை.அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள் ப.571)

இக்கூற்றின் படியே பிற்கால உரைகள் ஆறுமுக நாவலர் உரையைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டுள்ளன.

நாவலர் உரையானது பொருள் தலைப்பு, நூற்பா, பதிவுரை, உதாரணம் பரிகைஷவினா எனும் அமைப்பில் அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு பிரிவிலும் "பரிகைஷ வினாக்கள்" எனும் பகுதி அமைந்துள்ளது. அவ்வினாக்களுக்கேற்றவாறு அவரது உரை அமைப்பு அமைந்துள்ளது.

வை.மு.சடகோபராமாநுசாரியார் - கிருஷ்ணமாசாரியார்

நன்னூலுக்கு உரை எழுதியவர்களுள் வை.மு. சடகோபராமாநுசாரியாரும். கிருஷ்ணமாசாரியாரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். நன்னூல் காண்டிகையுரையில் இவ்வுரையாசிரியர்கள் காட்டும் மேற்கோள்கள் தனித்துவம் உடையன. ஒவ்வொரு நூற்பாவிற்கும் தகுந்த உதாரணங்கள் காட்டி விளக்குவது இவர்களது உரையின் இயல்பு எனலாம்.

அகப்பொருள் விளக்கம் - ச.வைத்தியலிங்கபிள்ளை

தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றி எழுந்த நூல்களுள் "அகப்பொருள் விளக்கமும் ஒன்றாகும். இந்நூலை இயற்றியவர் நாற்கவிராச நம்பி ஆவார். இவ்வுரையாசிரியர் இளம்பரணர், பேராசிரியர் ஆகியோரின் உரைமரபைத் தழுவி உரை எழுதியுள்ளார். உரையாசிரியர்கள் மூலநூலுக்கு உரையெழுதும்போது, கடினமான சொற்றொடர்களை எளிமையாக விளக்குவதற்குப் பிற நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டி விளக்குவது அவர்களின் பண்பாகும். இவ்வுரையாசிரியரும் இவ்வுத்தியைப் பின்பற்றுகிறார்.

சுவாமிநாதம்: பெயரறியப்படாத பழைய விருத்தியுரை

இவ்வுரையாசிரியர் பற்றி எவ்விதக் குறிப்பும் கிடைத்ததில்லை. கேரளப் பல்கலைக்கழகக் கீழ்த்திசைச் சாவடி நூலகத்தில் கிடைத்த பதினான்கு நூற்பாக்களுக்கு மட்டுமே விருத்தியுரை உள்ளது. தெளிவுற விளக்குவதற்குப் பல நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார். மற்றைய இலக்கண நூல்களோடு இந்நூலை ஒப்பிட்டுச் சுவாமிநாத நூலைத் தனித்து இனங்காட்டுகிறார். இவரின் உரை சிறப்பை மருதூர் அரங்கராசன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“மூலநூற் கருத்தை இனிது விளக்குவதோடு அதன் சிறப்புகளையெல்லாம் எடுத்து மொழிவதாகவும் அவ்விருத்தியுரை அமைந்துள்ளது பிற இலக்கண நூல்களினின்றும் உரிய நூற்பாக்களை எடுத்துக்காட்டி அவற்றினின்றும் சுவாமிநாதம் எவ்வகையிலெல்லாம் தனித்து நிற்கின்றது என்பதைத் தெளிய உரைத்துப் போகின்றது. இவ்விருத்தி உரை” (மருதூர் அரங்கராசன், இலக்கண வரலாறு: பட்டியல் நூல்கள், ப.318)

இவ்வுரையாசிரியர் தொல்காப்பியம், நன்னூல், நேமிநாதம், யாப்பருங்கலம், இலக்கண விளக்கம் முதலிய இலக்கண நூல்களிலிருந்தும் மலைபடுகடாம், திருக்குறள், நாலடியார், முத்தொள்ளாயிரம், திருவருட்பயன், கூர்மபுராணம், கந்தபுராணம், சிவப்பிரகாசம் முதலிய இலக்கியங்களிலிருந்தும் மேற்கோள்களை எடுத்தாண்டுள்ளார்.

முத்துவீரியம்: திருபாற் கடல்நாதன் கவிராயர் உரை

ஐரோப்பிய கால கட்டத்தில் எழுந்த ஐந்திலக்கண நூல்களுள் முத்துவீரிய நூலுக்கு மட்டுமே முழுமையாகச் சமகால உரை கிடைக்கிறது. சுவாமிநாத நூலுக்கு ஒருசிறு பகுதிக்கு மட்டுமே விருத்தியுரை கிடைத்துள்ளது எண்ணத்தக்கது. இவ்வுரையாசிரியர் பற்றிய பிற செய்திகள் எவையும் அறிய இயலவில்லை. உ.வே.சாமிநாதையர் தமது 'என்சரித்திரத்தில்' இவ்வுரையாசிரியரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

"அதுயார் வீடு? என்று ஆவலோடு கேட்டேன். எங்கள் முன்னோராகிய அம்பலவாண கவிராயருடைய மாணாக்கர்களும் சிறந்தவராகத் திருப்பாற்கடனாதன் கவிராயரென்று ஒருவர் இங்கே வண்ணாரப்பேட்டையில் இருந்தார். அவர் மகாவித்வான். அவர் வீட்டில் பல ஏட்டுச் சுவடிகள் உண்டு" (உ.வே.சாமிநாதையர், என் சரித்திரம் ப.640)

உ.வே.சாமிநாதையர் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்தின்படி இவ்வுரையாசிரியர் தமிழ்ப்புலமையில் சிறந்து விளங்கியுள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

நூற்பாக்களுக்குத் தேவையான விளக்கம் அதற்குத் தகுந்த எடுத்துக் காட்டு எனும் அமைப்பில் நூல் முழுமைக்கும் உரை அமைந்துள்ளது. திருப்பாற்கடல்நாதன் கவிராயரின் உரை சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் அமைந்துள்ளது.

2) பள்ளி - கல்லூரிப் பாடத்திட்டத்தின் அடிப்படையில் இலக்கண நூல்களுக்கு எழுதப்பெற்ற உரைகள்:-

முந்து இலக்கண நூலான நன்னூலுக்கே புதிய தன்மையிலும், எளிமையான முறையிலும் பள்ளி - கல்லூரிப் பாடத்திட்டத்தின் அடிப்படையில் உரை இயற்றப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய நூல்களை உயர்நிலை வகுப்புகளில் கற்பித்துள்ளனர். நன்னூலுக்கு மட்டும் அதிகமாக உரை இயற்றியதற்கான காரணத்தைப் பதிப்பாசிரியர்கள் முகவுரையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றனர்.

“பரீகைக்கு படிக்கும் மாணாக்கர்க்குப் பெரிதும் பயன்படாத பல விஷயங்களை நீக்கியும் மற்றயவற்றை நன்கு விளக்கியும் இன்றியமையாத பல விஷயங்களை நீக்கியும் மற்றயவற்றை நன்கு விளக்கியும் இன்றியமையாத பல விஷயங்களைப் புதிதாகச் சேர்த்தும், தெளிவாகப் பொருள் விளங்குமாறு மிக எளிய நடையில் (சடகோப ராமாநுசாசாரியார் கிருஷ்ணமாச்சாரியார் (1892) முகவுரை)

அவதாரிகையோடு பதிப்பிப்பது ஸ்ரீ நிலர்சிட்டி பரீசைக்குப் போகும் மாணாக்கர்களுக்கும் ஏனையோர்களுக்கும் மிக்க உபகாரமாக விருக்குமெனக் கருதி ஒவ்வொரு சூத்திரங்கட்கும் வெளிப்படையில் இங்கிலீஷிலும் தமிழிலும் அவதாரிகையிட்டு அநேக கல்விமாண்களது பேருதவியால் வெளியிடப்பட்டது. (நமச்சிவாய செட்டியார், 1889, முகவுரை)

என ஐரோப்பியர் காலப் பயிற்றல் மரபிற்கேற்பப் பண்டை இலக்கண நூல்களுக்கு உரை இயற்றப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

ஐரோப்பியர் காலகட்டத்தில் பண்டைய உரைமரபை அடியொற்றியும், எளிமைநோக்கிலும், கல்விநிறுவன அமைப்புகள் - மாணாக்கர் தேவையைக் கருதியும் பண்டை இலக்கண நூல்களுக்கு உரை வரையும் முயற்சிகள் குறிப்பிடத்தக்க அளவு நிகழ்ந்துள்ளன. இவற்றுள் நன்னூலுக்கு உரைவரையும் முயற்சிகள் குறிப்பிடத்தக்க அளவு நிகழ்ந்துள்ளன. இவற்றுள் நன்னூலுக்கு உரைவரையும் முயற்சிகளே மிகுந்த காட்சியளிக்கின்றன. இது செல்வாக்கை உணர்த்துகின்றது. இவ்வாறு இரு நிலைகளில் ஐரோப்பியர் காலத்தில் இலக்கண உரைகள் அமைந்துள்ளன. இலக்கணங்களுக்கு உரைவரையும் போக்கின் தொடர்ச்சி ஐரோப்பியர் காலகட்டத்தில் காணப்படுகின்றமையை நன்னூல், நம்பியகப்பொருள், சுவாமிநாதம், முத்துவீரியம் ஆகியவற்றின் உரைகளால் அறியமுடிகின்றது.

இலக்கணப் பதிப்பு

ஐரோப்பியரின் வருகை இந்திய அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு மையத்தை ஏற்படுத்தியது. அதைப்போல இந்திய இலக்கியங்களிலும், இலக்கணங்களிலும் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. அதற்கு முதன்மைக் காரணமாக அமைந்தது அவர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அச்சக் கலையேயாகும்.

அச்ச ஊடகத்தை மையமாகக் கொண்டு பதிப்பியல் எனும் தனித்துறை உருப்பெற்றது. ஐரோப்பியரின் காலகட்டத்தில் நிகழ்ந்த தமிழ்

இலக்கண வளர்ச்சியின் குறிப்பிடத்தக்க நிலையாகத் தமிழிலக்கண நூல்களின் பதிப்பாக்கம் என்பது அமைகிறது. ஓலைச் சுவடிகளிலேயே காலங்காலமாக இடம்பெற்று வந்த இலக்கண நூல்கள் முதன்முறையாக இந்நூற்றாண்டுகளில்தான் அச்சு நூல் வடிவம் பெற்றன.

அச்சு துறை நிலைபெற்றவுடன் தமிழில் புது நூல்கள் வெளிவந்ததை விட, சுவடி நிலையிலிருந்த பழந்தமிழ் இலக்கிய - இலக்கணங்களே அச்சிடப்பட்டன. இதற்கு உறுதுணையாக இருந்தவர்கள் பழந்தமிழில் புலமை மிகுந்த அறிஞர் பெருமக்களேயாவர்.

"சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தின் காரியஸ்தராக இருந்த முத்துசாமிப் பிள்ளை (-1840), புதுவை நயனப்ப முதலியார் (1799-1845), சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தின் தலைமைத் தமிழ்ப் புலவராக இருந்த தாண்டவராய முதலியார் (1850), இயற்றமிழாசிரியர் முகவை இராமாநுசக் கவிராயர் (1852), களத்தூர் வேதகிரி முதலியார், வீர சைவராகிய திருத்தணிகை விசாகப் பெருமானையர், கொட்டையூர் சிவக்கொழுந்து தேசிகர், தலைலையம்பூர் சந்திரசேகரக் கவிராச பண்டிதர், மகாவித்துவான் மயிலை சண்முகம் பிள்ளை, ராப்பகதூர் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை முதலியார், உ.வே.சாமிநாதையர் சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஏட்டுச் சுவடிகளை அச்சிடத் தொடங்கினார். (மயிலை சீனி வேங்கடசாமி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம் ப.108)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பதிப்பியலில் முன்னோடியாக இருந்தவர்களை மயிலை சீனி வேங்கடசாமி பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார்.

இம்முயற்சியால் தமிழிலக்கணக் கல்வியும், ஆய்வும் எளிமையும், பரலலும் அடைந்தன.

ஐரோப்பியர் காலகட்டத்தில் பதிப்பிடும் பணி இருவிதங்களில் செயல்பட்டுள்ளன. அவை,

1. பண்டை இலக்கிய - இலக்கணங்களின் பதிப்பாக்கம்
2. புதிய நூல்களின் பதிப்பாக்கம்

என்பனவாகும். ஆய்வெல்லை கருதி இங்கு இலக்கண நூல்களின் பதிப்பில் சொல்லிலக்கண பதிப்பு வரலாறு மட்டும் ஆராயப்படுகின்றது.

1. பண்டை இலக்கண நூல்களின் பதிப்பாக்கம்

ஐரோப்பியர் காலத்தின் முக்கிய நிகழ்வுகளில் ஒன்று பண்டை இலக்கிய, இலக்கணங்களைப் பதிப்பித்தது ஆகும். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் இயற்றப்பெற்ற நூல்கள் பல தலைமுறைகளுக்குப் பிறகே அச்சுவம் பெறுகிறது. நூல் உருப்பெற்ற காலத்திற்கும், அது அச்சுவம் பெற்ற காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அவை எத்தன்மையில் இருந்திருக்கும் என்பதை முழுமையாக அறிய முடியவில்லை. ஆனால் அச்சுவடிகளைத் தொடர்ந்து வாசித்தும் அல்லது மறுபிரதியெடுத்தும் பாதுகாத்து வைத்துள்ளனர் என்பது உண்மை.

தொல்காப்பியப் பதிப்புகள்

தொல்காப்பியத்திற்கு எட்டுப் பதிப்புகள் இக்காலகட்டத்தில் வெளிவந்துள்ளன.

1. தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - நச்சினார்க்கினியார் உரை - 1847
2. தொல்காப்பிய நன்னூல் - தொல்காப்பியம் மூலம் முழுவதும் - 1858
3. தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - சேனாவரையர் உரை - 1868
4. தொல்காப்பியம் - சேனாவரையர் உரை - 1868
5. தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - இளம்பூரணர் உரை - 1868
6. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - நச்சர் உரை - 1885
7. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - நச்சர் உரை - 1892

ஆகியனவாகும்.

தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரப் பதிப்புகள்

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்திற்கு மூன்று பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. அவை,

- சொல்லதிகாரம் - சேனாவரையர் உரை - சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை - 1868
- சொல்லதிகாரம் - சேனாவரையம் - கோமளபுரம் இராசகோபாலபிள்ளை - 1868
- சொல்லதிகாரம் - நச்சினார்க்கினியர் உரை - சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை - 1892

ஆகியனவாகும்.

இவற்றுள் இரு பதிப்புகள் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையால் பதிப்பிக்கட்டவையாகும்.

நன்னூல் பதிப்புகள்

தமிழ் இலக்கணப் பதிப்பு வரலாற்றில் நன்னூலுக்கே அதிகப் பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளமை இந்நூலின் பயிற்சி மிகுதியைக் காட்டுகின்றது. மூலப்பதிப்புகள் உரையுடனான பதிப்புகள் எனும் நிலைகளில் பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. உரையுடனான பதிப்புகள் பதினாறு பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

ஐரோப்பியர் காலகட்டத்தில் பதிப்பு வரலாற்றில் நன்னூலுக்கே அதிகப் பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. இதற்கு முக்கியக் காரணம் அக்காலக் கல்விமுறையில் நன்னூலைப் பாடமாக வைத்திருந்ததே ஆகும்.

ஐந்திலக்கணப் பதிப்புகளாக வீரசோழியத்திற்கு மூன்று பதிப்புகளும், இலக்கண விளக்கத்திற்கு ஒரு பதிப்பும், தொன்னூல் விளக்கத்திற்கு மூன்று பதிப்புகளும் வெளிவந்துள்ளன.

சொல்லிலக்கணப் பதிப்புகள்

ஐரோப்பியர் காலகட்ட பதிப்பு வரலாற்றில் தொல்காப்பிய, நன்னூலை தவிர சொல்லிலக்கணத்திற்கு என தனி நூல்களான இலக்கண கொத்து, பிரயோக விவேகம் என இரு நூல்களின் பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. ஆறுமுகநாவலர் இவ்விரு நூலையும் அடுத்தடுத்துப் பதிப்பித்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது.

2. புதிய இலக்கண நூல்களின் பதிப்பாக்கம்

ஐரோப்பியர் காலப்பகுதியில் தோன்றிய உரைநடை இலக்கண நூல்களின் பதிப்புகள் இங்கு நோக்கப்படுகிறது.

இந்நூற்றாண்டில் தோன்றிய முத்துவீரியம், அறுவகை இலக்கணம், சுவாமிநாதம், தொன்னூல் விளக்கம் அந்நூல்கள் ஆராயப்பட்ட இடத்திலேயே பதிப்பு விவரங்களோடு குறிப்பிட்டு உள்ளன. இங்கு உரைநடை வடிவ அமைப்பில் தோன்றிய இலக்கண நூல்களின் பதிப்புகள் மட்டும் நோக்கப்பெறுகின்றன.

உரைநடை வடிவ இலக்கண நூல்கள் சமகாலத்தலேயே நூலுருவம் பெற்றன. இந்நூலுக்கென்று தனியே பதிப்பாசிரியர்கள் உருவாகவில்லை. நூலாசிரியர்களே பதிப்பாசிரியர்களாகவும் இருந்ததால் பதிப்பில் இடர்பாடுகள் எதுவும் எழவில்லை என்று கூறலாம். உரைநடை வடிவ இலக்கண நூல்களுக்குப் பல பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

- பாலபாடம் - ஆறுமக நாவலர் - 27 பதிப்புகள்
- பாலபோதினி - விசாகப் பெருமானையர் - 15 பதிப்புகள்
- இலக்கணச் சுருக்க வினாவிடை - 40 பதிப்புகள்

இந்நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய உரைநடை வடிவ இலக்கண நூல்கள் அனைத்துக்கும் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. இது பதிப்பியல் வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும். ஐரோப்பிய கால தமிழிலக்கண வளர்ச்சியில் இக்கால இலக்கண நூற்பதிப்பியல் என்பது தனி

துறையாகும் வகையில் இக்காலகட்டத்தில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தொகுப்புரை

ஐரோப்பியர் காலத்தினை ஒட்டி மொழியில் ஏற்பட்ட மாற்றம் பல்வேறு துறைகளிலும் படிப்படியாக வளர்ச்சிப்பெற்ற வந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. அச்ச ஊடகம், பதிப்பு, உரைநடை, உரைகளின் தோற்றம், கல்விப் பரவலாக்கம், புதிய இலக்கிய வடிவம் தோன்றல், இலக்கண நூல்களின் உருவாக்கம் போன்ற பல்வேறு துறைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்ட காலம் ஐரோப்பியர் காலம். செய்யுள் வடிவிலான இலக்கண நூல்களின் தோற்றத்தை தொடர்ந்து இக்காலக்கட்டத்தில் உரைநடை வடிவிலான ஒழுங்கமைவைக் கொண்ட இலக்கண நூல்களும் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. ஐரோப்பியர்கள் உருவாக்கிய இவ்வகை இலக்கண நூல்கள் போன்ற தமிழ் அறிஞர்களும் இவ்வடிவிலான இலக்கண நூல்களை ஐரோப்பியர் காலகட்டத்தில் படைத்துள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எழுத்து சீர்மை, எளிமையாக்கம் அமைப்பில் எழுத்து, சொல், தொடர் என்னும் புதுவகையான கட்டமைப்பு மாதிரியையும், வினா, விடை அமைப்பிலும் இக்கால இலக்கண நூல்களை தோற்றம் பெறச்செய்துள்ளனர். அனைத்து வகைகளையும் ஒரு நூலில் கூறும் மரபு, ஒரு வகையையே விரித்து ஒரு நூலில் கூறும் மரபு, வடமொழி இலக்கணச் செய்திகளையும் இணைத்துப் பேசும் மரபு, அறுவகை இலக்கண மரபு. இலக்கணங்களுக்கு அவ்வாசிரியரே உரை காணும் மரபு என இக்காலக்கட்ட இலக்கண ஆக்கம் வேறிட்டு நிற்பதைக் காணமுடிகிறது.

இயல்-2

செய்யுள் நடையில் அமைந்த ஐரோப்பிய கால சொல்லிலக்கண வளர்ச்சி

இடைக்காலத்தில் சொல்லிலக்கணத்திற்கு சிறப்பிடம் இருந்தமையால், சொல்லிலக்கணத்தைத் தனித்து விளக்கும் நூல்களும் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கென்று மிகுதியான உரைகளும் தோன்றின. இதைக் குறித்து அ. வேலுப்பிள்ளை கூறுகையில் "தமிழுக்கே உரிய சொல்லிலக்கண மரபு, வடமொழி வழி சொல்லிலக்கண மரபு என்கிற மூன்று நிலைப்பட்ட சொல்லிலக்கணச் சிந்தனை மரபுகள் இருந்திருக்கின்றன" (அ. வேலுப்பிள்ளை, வரலாற்றிலக்கணம், ப. 13) என்ற கூற்று தமிழ் சொல்லிலக்கண மரபு எவ்வாறு நிலைப்பட்டு இருந்தது என்பதை எடுத்துரைக்கின்றது. தொல்காப்பியச் சொல்லிலக்கணத்திற்கு இடைக்காலத்தில் நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச் சிலையார், சேனாவரையர், கல்லாடர், பெயர் அறியப்படாத உரைகாரர் என பலர் உரை செய்திருக்கின்றனர். இவ்வரைகளின்னூடாகவே, மேற்குறித்த மூன்று நிலைப்பட்ட சொல்லிலக்கண மரபு உருவாக காரணமாக அமைந்தது எனலாம்.

தொல்காப்பிய உரைகள், கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டில் உருவான வீரசோழியம், கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் உருவான நன்னூல் ஒன்றாக இணைத்து நோக்கின் இடைக்கால சொல்லிலக்கண மரபை புரிந்து கொள்ள முடியும். இதன் தொடர்ச்சியாக உருவான ஐரோப்பிய கால இலக்கண

நூல்களின் சொல்லிலக்கண மரபு வளர்ச்சி நிலையை கூட மேற்குறித்த கருத்து நிலையில் இருந்தே புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். அதாவது, இடைக்காலத்திற்கு முந்தைய சொல்லிலக்கண முறைமை என்பது தொல்காப்பிய மரபு, அவிநய மரபு என்ற இரண்டினைக் கொண்டதாக அமைய, அதன் பின், வீரசோழிய மரபு, நேமிநாத மரபு, நன்னூல் மரபு, உரையாசிரியர்களின் மரபு என்கிற மரபும் தோன்றியிருக்கின்றது. இவற்றை எல்லாம் உட்கொண்டு ஐரோப்பியர் கால சொல்லிலக்கண வளர்ச்சி நிலையை நோக்க வேண்டியதாக அமைகின்றது.

இயல் அமைப்பு

ஐரோப்பிய கால செய்யுள் நடையில் அமைந்துள்ள சொல்லிலக்கண நூல்களின் இயல் பகுப்பு:-

இயல் விளக்கம் - பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல், பொதுவியல்

தொன்னூல் விளக்கம்- சொற்பொதுவியல், பெயர், வினைச்சொல்லியல், இடைச்சொல்லியல், உரிச்சொல்லியல்

முத்துவீரியம் - பெயரியியல், வினையியல், ஒழிபியல்

சுவாமிநாதம் - பெயர்மரபு, வினைமரபு, எச்சமரபு

அறுவகை இலக்கணம்- பொது இயல்பு, பிரிவியல்பு, சார்பியல்பு

தொல்காப்பியச் சொல்லிலக்கணத்தை கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல்,

வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினையியல், இடையியல்,

உரியியல், எச்சவியல் என ஒன்பது இயல்களில் விவரிக்கின்றது. நன்னூல் சொல்லிலக்கணத்தை ஐந்து இயல்களில் விவரிக்கின்றது. சொல்லின் பொது இலக்கணம், பெயர்ச்சொல் இலக்கணம், வேற்றுமை இலக்கணம் என்பன பெயரியலில் கூறப்பட்டுள்ளன.

வேற்றுமையைச் சொல்லிலக்கணமாகவும், பெயர்ச்சொல்லின் கூறாகவும் நன்னூல் கருதுகின்றது. வினையியல், இடையியல், உரியியல் மூன்றும் முறையே வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் பற்றிய செய்திகளை விவரிக்கின்றது. பொதுவியலில் தொல்காப்பியத்தின் கிளவியாக்கம், எச்சவியற் செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றது.

இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம் என்ற இரண்டு நூல்களும் நன்னூலைப் பின்பற்றியே சொல்லிலக்கணத்தை வகைப்படுத்தியுள்ளனர். எனினும் இயல்களின் முறை வைப்பிலும், கருத்துக்களை வரிசைப்படுத்துவதிலும் தொன்னூல் விளக்கம் வேறுபடுகின்றது. இயற்சொல், திரிசொல், மூவகை மொழிகள், பகாப்பதம், பகுபதம், ஆகுபெயர், இருதிணை, மூவிடப் பெயர்கள், சாரியைகள் ஆகியன சொற்பொதுவியலில் இடம்பெற்றுள்ளன. பகாப்பதம், பகுபதம், சாரியைகளைச் சொல்லிலக்கணத்தில் கூறுவது புதுமையானதாகும். 'பெயர்' என்னும் இயலில் பெயர், வேற்றுமையியல், பகுபதப் பெயரியல், தொகை நிலைத் தொடர், சுட்டு, வினா எனப் பகுத்து விளக்கப்படுகின்றது. முதற்பகுதியில் பெயரின் பொது இலக்கணமும், வேற்றுமைகளும் விளக்கப்படுகின்றது. இரண்டாம் பகுதியில் இளைஞர், அறிஞர், மொழிநர் போன்ற ஆக்கப் பெயர்கள் விளக்கப்படுகின்றது.

இதனைத் தொடர்ந்த, வேற்றுமைத் தொகை முதலான தொகைச் சொற்களும், சுட்டு, வினாச் சொற்களும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனைய வினைச்சொல்லியல், இடைச்சொல்லியல், உரிச்சொல்லியல் நன்னூலை தழுவி யுள்ளது.

சுவாமிநாதமும். முத்துவீரியமும் இயல் பகுப்பில் தனித்துக் காணப்படுகின்றன. சொல்லிலக்கணத்தை மூன்றாகப் பகுத்து விவரிக்கின்றன. சுவாமிநாதம் சொல்லிலக்கண பகுப்பில் பெயர் இலக்கணம் பெயர் மரபிலும், வினை இலக்கணம் வினை மரபிலும், எச்ச மரபில் இடைச்சொல், உரிச்சொல், தொகை மொழித் தொடர்கள், பொருள்கோள் போல்வன விளக்கப்பட்டுள்ளது. முத்துவீரியம் பெயரியல், வினையியல், ஒழிபியல் என்றும் மூன்று இயல்களில் சொல்லிலக்கணத்தை விரித்துரைக்கின்றது.

அறுவகை இலக்கணம் நான்கு பகுப்புகளின் கீழ் கருத்துக்களை எடுத்தியம்புகின்றன. மரபிலக்கணங்கள் சொற்களை நான்கு பிரிவுகளாக மட்டுமே பிரித்துள்ளனர். அறுவகை இலக்கண ஆசிரியர் அவற்றை எல்லாம் சொற்களின் பொருள் அடிப்படையில் பிரிக்கும் நிலையைக் கையாண்டுள்ளார். பொது இயல்பு குறித்து பொதுவான கருத்துக்களை விவரிக்கிறார். சொற்களைப் பொருள் புரிந்துணர்தல் என்ற அடிப்படையில் நிறக் கோட்பாட்டைக் கொள்ளலாம் என்ற புதிய கருத்தை இவ்வியலில் விளக்கவது குறிப்பிடத்தக்கது. பிரிவியல்பு என்னும் தலைப்பை பற்றி பா.வெ. நாகராசன் குறிப்பிடுகையில்,

“பிரிவியல்பு என்னும் தலைப்பின் கீழ்ச் சுட்டு, பெயர், வினை, ஏவல், அமைதி, தன்மை, உரி, ஒப்பு, விளி, இரக்கம், வியன் என்னும் பதினோரு வகையை சுட்டுகிறார். இவ்வாறு பிரித்தாலும் அவை அனைத்தும் முன்னோர் மொழிந்த (பெயர், வினை, இடை, உரி) நான்கில் அடங்கி விடும் என்பது வெள்ளியிடைமலை” (பா.வெ. நாகராசன், அறுவகை இலக்கண உரை, ப. 34)

என்ற கூற்று அறுவகை இலக்கண இயல்பகுப்பு மரபிலக்கணங்களை தழுவின அமைந்துள்ளது என்பதை எடுத்துரைக்கின்றது.

சார்பியல்பு என்னும் தலைப்பில் சார்ந்து வரும் விகுதிகள் பற்றிய செய்திகள் வரையறுக்கப்படுகிறது. திரிவியல்பு, என்னும் இயலுள் சொற்களின் வடிவு திரிதல், அன்மொழித்தொகை, ஆகுபெயர், பொருள் மயக்கம், குறைச்சொல், முன்னோர் மொழியைப் பின்னோர் எடுத்தாளல், வகையுளி, சாரியைகள், விகுதிகள், இடைச்சொற்கள், புணர்ச்சி விதிகள் முதலியவை இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றின் வடிவமோ, பொருளோ மாறித் திரிந்து வருவதால் இது திரிவியல்பு எனச் சுட்டுகிறார். இவ்வாறு சொற்களில் ஏற்படும் மாற்றம், அதன் இயல்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டு இயல் பிரித்து, புதிய களம் அமைத்து கருத்துக்களைத் தமக்கேயுரிய புதிய நெறியில் கொண்டு செல்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஐரோப்பியர் காலக்கட்டத்தில் உருவான இலக்கண நூல்களின் இயல் அமைப்பை பார்க்கும் போது, அவை அக்காலப் பயில்பு மரபுக்கேற்ப அமைந்துள்ளதை அறியடிகின்றது.

பெயர்ச்சொல்

மொழி காலந்தோறும் மாறும் இயல்புடையது. இதன் அடிப்படையில் மொழி இலக்கணமும் மாற்றி அமைக்கப்பட வேண்டியது இயல்பே. இவ்விலக்கண அமைப்பில் பெயர்ச்சொல் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது. எந்த ஒரு வாக்கியத்திலும் பெயர்ச்சொல்லின் பங்கு இன்றியமையாததாக உள்ளதை உணரமுடிகின்றது. இப்பெயர்ச்சொல் ஐரோப்பியர் கால தமிழ் மொழியில் எவ்வாறு மாறுபடுகிறது என்பதை அக்கால இலக்கண நூல்களில் உணர்த்தும் பெயர்ச்சொற்களை தரவாக எடுத்துக்கொண்டு, மரபிலக்கணங்களுடன் ஒப்பிட்டு பார்க்கப்படுகிறது.

சொல்

தமிழில் கிளவி, மொழி, சொல் முதலிய சொற்கள் அனைத்தும் சொல்லென்றே பொருள்படும்.

"சொல்லாது ஓரவர் தங்கருத்தின் நிகழ்பொருளைப் பிறர்க்கு அறிவித்தற்கும், பிறர் கருத்தின் நிகழ்பொருளைத் தாம் அறிதற்குங் கருவியாகிய ஒலியாம்" (ஆறுமுகநாவல், நன. 259 உரை)

என்று சொல்லிற்கு வரைவிலக்கணம் சுட்டுவர் ஆறுமுகநாவலர்.

மொழியியலார் சொல் என்பதற்கு 'A Minimum Meaning Ful Unit' என்று விளக்கம் தருவர். மொழி நூலறிஞர் புனும்பில்லு சொல்லை 'மிகச்சிறிய தனி வடிவம்' என்று விளக்குகிறார்.

சொல்லென்பதற்கு உரையாசிரியர்கள் பல்வகை விளக்கங்களை எடுத்துரைக்கின்றனர்.

சேனாவரையர்,

"சொல்லாவது எழுத்தொடு ஒருபுடையான் ஒற்றுமையுடைத்தாய்ப் பொருள் குறித்து வருவது. உரையாசிரியரும் எழுத்தால் தன்மையொடு புணர்ந்து என்பார். எழுத்தொடு புணர்ந்து என்றாகலின் ஒருபுடைபொற்றுமையே கூறினர். தன்மையொடு புணர்ந்து என்னாக்கால் ஓரெழுத்தொடு மொழிக்கு எழுத்தொடு புணர்தல் இன்மையின் சொல்லாதல் எய்தாதென்க" (தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், சேனாவரையர் உரை. ப. 1)

என்று சொல்லிற்கான பொருளினை விளக்குகிறார்.

இளம்பூரணர்,

"சொல் என்பதற்கு எழுத்தொடு புணர்ந்து பொருள் அறிவுறுக்கும் ஓசை" (தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், இளம்பூரணர் உரை, ப. 1)

என்று விளக்கமளிக்கிறார்.

நச்சினார்க்கினியர்,

“சொல்லானது பொருளினை உணர்த்த உதவும் கருவி என்றும்,
அது பொருளாக நின்றல் இயலாது” (தொல்காப்பியம்,
சொல்லதிகாரம், நச்சினார்க்கினியர் உரை, ப. 120

என்ற பொருளுரைக்கிறார்.

மேலும் இவர்கள் கூற்றுகளின் மூலம் பொருள் தரக்கூடிய
எழுத்துக்களின் சேர்க்கை சொல் என விளக்கம் கொள்ளலாம்.

சொல்லின் பொது இலக்கணம்

தொல்காப்பியம், சொல் ஓரெழுத்தாலும், ஈரெழுத்தாலும், இரண்டிற்கு
மேற்பட்ட எழுத்துக்களாலும் அமையும் என குறிப்பிடுவதோடு, சொல்
பொருளை உணர்த்தும் என்பதனை, “எல்லாச் சொல்லும் பொருள்
குறித்தனவே” (தொல். சொல். நூ. 157) என உணர்த்தும். இப்பொருள்
மனதளவில் உணரப்படுகின்ற அகராதிப் பொருள் (பொருண்மை), மொழி
அமைப்பளவில் உணரப்படுகின்ற இலக்கணப் பொருள் (சொன்மை
தெரிதல்) என இருவகைப்படும். இப்பொருள் வெளிப்படையாகவும்,
குறிப்பாகவும் தோன்றும் என சொல்லின் வரைவிலக்கணத்தை
விவரிக்கிறது. (தொல்.சொல். நூ. 158, 159)

நன்னூல், ஓர் எழுத்துத் தனித்தோ, பல எழுத்துக்கள் சேர்ந்தோ
பொருளை உணர்த்தினால் சொல் எனப்படும் என்று உணர்த்துகிறது.
சொல்லின் மரபை மொழி என்பதிலிருந்தே தொடங்குகிறது. இதனை,

“ஒருமொழி தொடர்மொழி பொதுமொழியென்றா
இருதிணை யைம்பாற் பொருளையம் தன்னையும்
மூவகையிடத்தும் வழக்கொடு செய்யுளின்
வெளிப்படை குறிப்பின் விரிப்பது சொல்லே” (நன். 259)

என்று நன்னூல், ஒருமொழி, தொடர்மொழி, பொதுமொழி எனும் மூன்று நிலைகளில் இருதிணைகள், ஐம்பால்களாகிய பொருளை உணர்த்தும், மூவகை இடங்களிலும் வரும். உலக வழக்கிலும், செய்யுள் வழக்கிலும் வெளிப்படையாகவோ, குறிப்பாகவோ வரும் என்று விளக்கம் தருகின்றது.

இலக்கண விளக்கத்தின் ‘சொல்’ பற்றிய விளக்கம் நன்னூலைப் பெரிதும் தழுவியதாக காணப்படுகிறது.

“தனிமொழி தொடர்மொழி என இருவகைத்தாய்
இருதிணை ஐம்பால் பொருளையும் தன்னையும்
வெளிப்படை குறிப்பின் விரிப்பது சொல்லே” (இ.வி. நூ. 160)

என்ற இலக்கண விளக்க நூற்பா நன்னூல் கூறிய பொதுமொழியை விடுத்து தனிமொழி, தொடர்மொழி என இருவகையாகக் கொண்டு சொல்லின் இலக்கணம் வகுத்துள்ளது. மேலும் தொல்காப்பியரின் கொள்கையைத் தழுவிச் சொல் தனித்தும், இணைந்தும், தொடர்ந்தும் பொருளை உணர்த்தும் என்கிறது.

தனிமொழியும், தொடர்மொழியும் பொருள் உணர்த்தும் முறையைத்

“தனிமொழி சமய லாற்றலாற் றனித்துற்
தொடர்மொழி யாவாய்நிலை தகுதி யன்மையிற்

றொகைநிலை தொகாநிலை யாயிரு வகையிற்

றொடர்ந்தும் பொருளைத் தோற்றுவதியல்பே”

(இல.வி. நூ. 161)

என விளக்கம் தருகின்றது. இவ்விளக்கம் தொல்காப்பிய உரைகளைத் தழுவியதாகும். தொல்காப்பியம், நன்னூல் இரண்டையும் சேர்த்து இலக்கண விளக்கம் சொல்லுக்குப் பொது இலக்கணம் வகுத்துள்ளது. எனவே, இவர் காலத்தில் தொல்காப்பியம், நன்னூல் மரபு தொடர்ந்து இருந்து வந்துள்ளதும், மொழி வழக்கு மாறாமல் இருந்துள்ளதும் அறிய முடிகின்றது.

தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலைப் பின்பற்றி சொல்லுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுகிறது. மேலும் இவற்றை வேறு சில செய்திகளையும் உணர்த்துகின்றது.

“எச்சொல்லும் பெயர் வினை இடை உரி என நான்

கிவற்றுட் பொதுவென வியற்சொற்றிரிசொ

லொருமொழி தொடர்மொழி யொருவிலாப் பொதுமொழி

பகாபத மென்றா பகுபதாமென்றா

வாகுபெய ரிருதிணையும் பான் மூவிடஞ்

சாரியையெனப் பொது தகுதியீராறே” (தொ.வி.சொல். நூ. 42)

இவற்றில், சொல்லின் வகைப்பாடு (பெயர், வினை, இடை, உரி) சொல்லின் பயன்பாட்டை ஒட்டிய பாகுபாடு (இயற்சொல், திரிசொல்) சொல்லின் கூறுகள் (சொல், மொழி, பதம்), சில இலக்கணக் கூறுகள் (ஆகுபெயர், சாரியை, இருதிணை, ஐம்பால், மூவிடம்) என பன்னிரண்டு கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

இங்கு வீரமாமுனிவர் சொல்லை மொழி, பதம் என்று இரண்டாகப் பிரித்தது புதுமையானது. தனிமொழி, தொடர்மொழி, பொதுமொழி என்பது நன்னுலை தழுவியதாகும். இவரது சொல் பற்றிய பாகுபாடு மொழி ஆராய்ச்சியில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியை காட்டுகின்றது.

சுவாமிநாதம் இலக்கண விளக்கத்தைப் பின்பற்றி கூறினாலும், சொல்லுக்கும், பொருளுக்கும் உள்ள உறவைச் சேர்த்து விளக்கியது சுவாமிநாதத்தின் தனிச்சிறப்பாகும்.

“சொல் வழக்கிற் தனிமொழியும் தொடர்மொழியும்
சொற்பொருள் கொண்டு இருதிணை
ஐம்பாலின் மூன்று இடத்தாய்
ஒல் வழக்கிற் செய்யுளினிற் குறிப்பில் வெளிப்படையால்
ஒரு பொருளால் பலபொருளால் விவரிப்பது
சொல் இயலாம்” (சு.நா. நா. 34)

இதில் இறுதி வரியே புதுமையானது. ஏனெனில் வடிவத்துக்கும், பொருளுக்கும் உள்ள தொடர்பை ஒட்டி ஒரு பொருள் பல சொல், பல பொருள் ஒரு சொல் என்றே இரண்டாகப் பாகுபடுத்தப்படுவது மரபு. ஆனால் சுவாமிகவிராயர் கருத்துப்படி ஒரு பொருள் ஒரு சொல் என்று கூறுவது மூன்றாவதாக ஒரு வகையும் உண்டு என்று ஆகிறது. நன்னூலார் எழுத்துக்கும், சொல்லுக்கும் உள்ள உறவைக் கூறச் சுவாமி கவிராயர் சொல்லுக்கும், பொருளுக்கும் உள்ள உறவைப் புதிதாகச் சொல் விளக்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இச்செய்தியை மரபிலக்கணத்தார் வேறு இடங்களில்

பேசியதைப் பொருத்தம்கருதிச் சொல்லின் பொது விளக்கமாக சுவாமி கவிராயர் கூறியுள்ளார் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

முத்துவீரியம் பெயரியலில், நன்னூற் கருத்தையே நான்கு நூற்பாக்களில் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் செய்யுள் பற்றி பேசாமல் அறுவகை வழக்கு என்று மட்டுமே கூறுகின்றது.

“ஓர் உரை, தொடர்பொது உரைபடும் இருதிணை

ஐம்பால் மூவிடம் அறுவகை வழக்கு

வெளிப்படை குறிப்பின் விளக்குவது உரையே”

(மு.வீ.பெய. நூ. 463)

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றது.

பொதுவாக நன்னூலைத் தழுவி சொல்லின் இலக்கணத்தைக் குறிப்பிட்டாலும், தொல்காப்பிய கருத்துக்களையும் பின்பற்றுகின்றது. ஏனைய நூல்களில் காணப்படாத புதிய செய்தி ஒன்றையும் இந்நூல் தருகிறது. சொற்களைத் தனிமொழி, இணைமொழி, துணைமொழி, பொதுமொழி, தனமொழி, கணமொழி, கலப்புறு மொழி என்று ஏழாக வகைப்படுத்துகிறது. பாகபதம் தனிமொழி எனவும், பகுபதம் இணைமொழி எனவும் கூறப்படுகின்றது. இருசொல் அமைந்த தொடர் துணைமொழி எனப்படுகிறது. இவை மூன்றும் சொல்லமைப்பு அடிப்படையிலானவை. எஞ்சிய நான்கும் பொருள் அடிப்படையிலான பகுப்பைச் சார்ந்தவை என்றும் கூறுகிறது. முத்துவீரியம் சொல்லின் பொதுவிலக்கணத்தை மரபை தழுவி அமைத்தாலும், மொழியின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப மாற்றத்தை செய்துள்ளது.

அறுவகை இலக்கணம், எழுத்துக்கள் தனித்தும் தொடர்ந்தும் பொருள் தரும் என்றால் அவற்றைச் சொல் என்று விளக்கம் தருகின்றது. இதனை,

“சொல் எனல் எழுத்துத் தனித்தும் சிற்சில

புணர்த்தும் வருவன.....” (அறு.இல.சொல். நூ. 2)

என்று அடிகள் மூலம் தெளிவு படுத்துகின்றது. மேலும், சொல்லுக்கு விளக்கம் கூறுவதில் வேறுபடுகின்றது. ஓரெழுத்து சொல்லாகும் தன்மையினை ‘தனிப்பொறிச்சொல்’ என்றும் சிற்சில எழுத்துப் புணர்தலினால் அமையும் தன்மையினைப் ‘புணர் பொறிப்பதம்’ எனவும் வேறுபட அழைத்தல் குறிக்கத்தகுந்தது. அக்கால மொழி மாற்றத்தை கருத்தில் கொண்டு இம்மாற்றம் செய்துள்ளது.

ஐரோப்பிய கால இலக்கண நூல்கள் சொல்லின் இலக்கணம் கூறுவதில் இலக்கண விளக்கம், சுவாமிநாதம், முத்துவீரியம் ஆகிய நூல்கள் நன்னூலை பின்பற்றினாலும், முத்துவீரியம் நன்னூலை தழுவி எழுத்துக்கும், சொல்லுக்கும் உள்ள உறவைக் குறிப்பிட, அக்காலக்கட்டத்தை சேர்ந்த இலக்கண விளக்கமும், சுவாமிநாதமும் அதனை கூறாது விட்டுள்ளன. இதன் மூலம் முத்துவீரியம் நன்னூல் தழுவலே என்பதை உறுதிசெய்யலாம். மேலும் சுவாமிநாதம் சொல்லுக்கும், பொருளுக்கும் உள்ள உறவையும் புதியதாகப் பேசுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அறுவகை இலக்கணம் ஓரெழுத்து சொல்லாகும் தன்மையினைத் ‘தனிப்பொறிச் சொல்’ என்றும் சிற்சில எழுத்துப் புணர்தலினால் அமையும் தன்மையினைப் ‘புணரல் பொறிப்பதம்’ எனவும் வேறுபட அழைத்தல் குறிக்கத்தகுந்தது.

சொற்பாகுபாடு

சொற்களைப் பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்காக வகைப்படுத்தி விளக்குவர் மரபிலக்கண நூலார். தொல்காப்பியம் சொற்களின் வகைகளைச் சுட்டுமிடத்து, பெயரும், வினையுமே சொல் என்று கொள்ளத்தக்கன. இடை, உரி இரண்டும் அவற்றை அடுத்த நிலையில் சொற்களாகக் கொள்ளத் தக்கன என்னும் கருத்தினை தருகின்றது. இதனை,

“சொல்லெனப்படுப பெயரே வினையென்
றாயிரண் டென்ப அறிந்திசினோரே
இடைச்சொல் கிளவியும் உரிச்சொல் கிளவியும்
அவற்றுவழி மருங்கில் தோன்று மென்ப”

(தொல்.சொல். நூ. 160, 161)

என்றுரைக்கின்றது. செய்யுட் சொற்கள் என நான்கினைத் தொல்காப்பியம் எச்சவியலில் விளக்குகிறது. அவை, இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்பன. நன்னூல் சொல்வகைகளைக் கூறுமிடத்துத் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி,

“இயற்சொல் திரிசொல் இயல்பிற் பெயர்வினை
எனவிரண்டாகும் இடையுரி அடுத்து
நான்குமாம் திசை வட சொல்லணு காவழி”

(நன்.சொல். நூ. 270)

என்று கூறுகின்றது.

இலக்கண விளக்கம், சொல் வகைகளுக்கு நன்னூல் நூற்பாவை எடுத்து மொழிகிறது. இதன் ஆசிரியர் இடை, உரிச் சொற்களின் தகுதியை விளக்குவதற்கு மயிலைநாதரின் உரைக் கருத்தைத் தமது உரையில் வழிமொழிகிறார். (இல.வி.சொல். நூ. 171 உரை)

தொன்னூல் விளக்கம்,

“எச்சொல்லும் பெயர்வினை யிடையுரி என நான்கு”

(தொ.வி.சொல். நூ. 42)

என்ற சொல்லை பாகுபாடு செய்கிறது.

“பெயரே வினையே இடையே உரியே என நாற்கூறு பாடாகச் சொல்லெல்லாம் வகுக்கப்படும். அவற்றுட் பொருள விளக்குவது பெயரே, பொருளது தொழிலை விளக்குவது வினையே. இவையிரண்டையுஞ் சார்ந்தொன்றவது இடையே. அவ்விரண்டையும் தழுவிப் பற்பல குணங்களை விளக்குவது உரியே” (தொ.வி.சொல். 42 உரை)

என்று இதற்கு விளக்கம் உரைக்கிறார். இவர் நான்கு சொற்களையும் சமமாகக் கருதுகிறார் என்பது புலனாகிறது.

முத்துவீரியமும், சுவாமிநாதமும் ஏனைய இலக்கண நூல்கள் போலச் சொற்பாகுபாட்டிற்கெனத் தனி நூற்பா வகுக்கவில்லை. சுவாமிநாதம் பெயர், வினைச்சொற்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்விரு நூல்களும் இடைச் சொற்களையும், உரிச்சொற்களையும் சொல் என்று கருதுகின்றனவே ஒழிய,

இவற்றைச் சொல் வகைப்பாட்டியலில் அடக்கவில்லை. தனி இயல் வகுக்கவுமில்லை. சுவாமிநாதம் எச்சமரபிலும், முத்துவீரியம் ஒழிபியலும் இவ்விரு சொற்களை பற்றி சுட்டுகின்றன. முத்துவீரியம் மொழியியலில்,

“மொழி பெயர் வினை என மொழியப்படுமே”

(மு.வீ.மொழி. நூ. 119)

எனச் சொல் என்பது பெயர், வினை என இரு வகைகளே என்பதை சுட்டுகிறது.

அறுவகை இலக்கணத்தில், பயன்பாட்டு அடிப்படையிலான பெயர், வினை, இடை, உரி என்ற முன்னைய நூல்களின் பகுப்பு மேற்கொள்ளப்படவில்லை. உணர்த்தும் பொருள் அடிப்படையில் புதிய நெறியில் சொற்களைப் பன்னிரண்டு வகைகளாகப் பாகுபாடு செய்துள்ளது.

1. சுட்டுச்சொல்
2. பெயர்ச்சொல்
3. வினைச்சொல்
4. ஏவல் சொல்
5. அமைதிச்சொல்
6. உரிச்சொல்
7. ஒப்புச்சொல்
8. தன்மைச்சொல்

9. விளிச்சொல்
10. இரக்கச் சொல்
11. கூட்டுச் சொல்
12. வியன் சொல்

என்றவாறு தண்டபாணி சுவாமிகள் சொற்களைப் பிரிக்கிறார். மேலும் இந்நூலாசிரியர் சொற்களுக்குப் பொது இலக்கணம் கூறுமிடத்து, நிறம் கூறுதல் புதுமையானது. வெண்மை, கருமை, பளிங்கு, செம்மை, பொன்னிறம் என ஐந்து நிறங்களின் அடிப்படையில் சொற்பாகுபாடு அமைந்துள்ளது எனக் குறிப்பிடுகிறார். இதைக்குறித்து, அறிஞர், இரா. அரங்கசாமி குறிப்பிடுகையில், "சுவாமிகள் சித்த மருத்துவம், இசை, புலமை இவற்றால் தூண்டப்பெற்றவர். ஆதலால், சொற்களுக்குப் புதுமையான முறையில் நிறம் கூறியுள்ளார் போலும்" (இரா. அரங்கசாமி, அறுவகை இலக்கணத்தில் சொற்பொருள் கோட்பாடுகள், தண்டபாணி சுவாமிகள் ஆய்வு மாலை, தொகுதி-1, தண்டபாணி சுவாமிகள் நினைவு நூற்றாண்டு விழா வெளியீடு, ப. 593) என்ற கூற்று தண்டபாணி சுவாமிகளின் இலக்கண அமைப்பினை எடுத்துரைக்கின்றது.

பொதுவாக ஐரோப்பிய கால இலக்கண நூல்கள் பெயர், வினை, இடை, உரி நான்கையும் செந்தமிழ்ச் சொற்களாக (இயற்சொற்களாக) ஏற்றுள்ளன. எனினும் இச்சொற்களுக்கு தருகின்ற தகுதி அடிப்படையிலான இடத்தில் மரபிலக்கணங்களிலிருந்து இவ்விலக்கண நூல்கள் வேறுபடுகின்றன.

பெயர்ச்சொல்

திணை, பால் முதலியனவற்றைச் சுட்டிக் காலங்காட்டாமல்,
வேற்றுமையினை ஏற்று, மூவிடத்திணையும் விளக்கும் சொல்லினைப்
பெயர்ச்சொல் எனலாம். தொல்காப்பியம், பெயர்ச்சொல்லின்
வரைவிலக்கணத்தை,

“பெயர்நிலை கிளவி காலம் தோன்றா

தொழில்நிலை ஒட்டும் ஒன்றலங் கடையே”

(தொல்.சொல். நூ. 71)

என்று விளக்கம் தருகிறது. வினையாலணையும் பெயர், காலம் காட்டுதலால்
அதனையே 'தொழில் நிலை ஒட்டும் ஒன்று' எனத் தொல்காப்பியம்
குறிப்பிடுகின்றது. திணை அடிப்படையில் மூவகைப்படுத்தி விவரிக்கின்றது.

இதனை,

“பெயரெனப் படுபவை தெரியுங் காலை

உயர்திணைக் குரிமையம் அஃறிணைக் குரிமையும்

ஆயிரு திணைக்குமோர் அன்ன வுரிமையும்

அம்மு வருபின தோன்றலாறே” (தொல்.சொல். நூ. 162)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா விவரிக்கின்றது.

நன்னூல் இடுகுறி, காரணம், மரபு, ஆக்கமாகப் பெயர்கள்
அமையலாம் என விளக்கம் தருகிறது.

“இடுகுறி காரணம் மரபோடு ஆக்கம்
தொடர்ந்து தொழில்இல காலம் தோற்றா
வேற்றுமைக்கு இடனாய்த் திணைபால் இடத்து ஒன்று
ஏற்பவும் பொதுவும் ஆவன பெயரே” (நன்.சொல். நூ. 275)

என்று நன்னூல் நூற்பா குறிப்பிடுகின்றது.

காலம் காட்டாது, வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்கும், ஒரு பாலுக்கு
உரியனவாகவோ ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாலுக்குப் பொதுவாகவோ வரும்.
வினையாலனையும் பெயர் மட்டும் காலம் காட்டும் என்பன
தொல்காப்பியத்தை தழுவிய விளக்கங்களாகும்.

இலக்கண விளக்கம்,

“பெயரெனப்படுபவை தெரியுங்காலை
யிடுகுறி காரண மரபோ டாக்கற்
தொடர்ந்து தொழிலல காலந் தோற்றா
வேற்றுமைக் கிடனாய்த் திணைபா லிடத்தொன்
றேற்பவும் பொதுவு மாகிப் பாற்படப்
பொருள்புலப் படுப்பன வென்மனார் புலவர்” (இல.வி. நூ. 176)

என்ற நூற்பா கருத்து நன்னூலை பின்பற்றியதே. எனினும், ‘பொருள்
புலப்படுப்பன’ என்னும் விளக்கம் ஒன்று காணப்படுகிறது. இவ்விளக்கம்
சேனாவரையர் உரையிலிருந்து ஏற்கப் பெற்றதாகும். (தொல்.சொல். 71
சேனா-உரை) எனவும் தெரியவருகின்றது.

பெயர்ச் சொல்லுக்கான விளக்கம் குறித்துத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் கூறிய கருத்துக்களைத் தொல்காப்பியர் எடுத்துரைக்காவிடினும் அவற்றிற்குரிய கருத்தினைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இக்கருத்தினைக் கொண்டே பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்கள் முந்தைய இலக்கண நூல்களைக் கற்றுணர்ந்து இலக்கணம் படைப்பதொடு முந்தைய நூலிற்கான உரையாசிரியர்களின் கருத்தினையும் நோக்கி நூலாக்குகின்றனர் என்ற கூறலாம்.

தொன்னூல் விளக்கம் குறிப்பிடும் பெயரின் பொது இலக்கணம் நன்னூலைத் தழுவியதாக இருந்தாலும் சிலவற்றை மாற்றியமைத்துள்ளதை. பெயர் வகைகளைக் கூறும் பொது மரபுப்பெயர், காரணப்பெயர், ஆகுபெயர், இடுகுறிப்பெயர் என நான்கு வகைகளாகச் சுட்டுவதோடு, இவற்றிற்கு விளக்கமும் தருகிறது.

“பெயரே வேற்றுமை பெற்று இடம், பால், திணை
காட்டித் தொழில் அலக் காலம் காட்டா
மரபு காரணம் ஆக்கம் குறி என்று
அவை நால் தகுதி ஆகும் என்ப” (தொ.வி.சொல். நூ. 53)

என்ற தொன்னூல் விளக்க சூத்திரம் நான்கு மாறுபாடுகளும் அவைகளில் அமைந்துள்ள நுட்பமும் பற்றி கூறுகிறது. இந்நான்கு மாறுபாடுகளையும் நுட்பங்களையும் குறித்து அறிஞர் செ.வை. சண்முகம் குறிப்பிடுகையில்,

"அவையாவன,

1. நன்னூலார் பெயர்ச் சொற்களை இடுகுறிப்பெயர், காரணப்பெயர், மரபுப்பெயர், ஆக்கப்பெயர் என்று நான்கு வகையாகப் பாகுபடுத்திய பிறகே அதன் பொது இலக்கணக் கூறுகளை வரிசைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார். பெயர்ச் சொல்லின் பொது இலக்கணத்தை முதலில் குறிப்பிட்டால் பெயர்ச் சொற்கள் எவை என்று வரையறுத்ததாகிவிடும். பின்னரே அவைகளைப் பாகுபடுத்துவது என்பது ஓரளவு சுலபம். எனவே தான் சொற்களில் பெயர்ச் சொற்களை வரையறுத்துவிட்டு, அவைகளைப் பாகுபடுத்துவது சிறப்பு என்று முனிவர் கருதியிருக்க வேண்டும். இதுவே தருக்க ரீதியானதும் ஆகும்.
2. பெயர்ச் சொற்களின் வரைவிலக்கணக் கூறுகளை வரிசைப்படுத்தியலிலும் முனிவர் கவனம் செலுத்தியுள்ளார். உடன்பாட்டுக் கூறுகளை முதலிலும், எதிர்மறைக் கூறுகளை அடுத்தும் கூறியிருப்பது. நன்னூலரிருந்து மாறுபட்டதும் முனிவரின் உடன்பாட்டு எண்ணத்தைக் காட்டுவது வாசகருக்கு எளிமையானது.
3. நான்கு வகையைக் கூறிப் பின்னர் 'தொடர்ந்து' என்ற வினையைக் கொண்டு நன்னூலார் முடித்திருப்பது பொருள் பொருத்தம் இல்லாதது. அதனாலேயே முனிவர் 'தகுதி' ஆகும் (பண்புகளை உடையன) வினைமுற்றை மாற்றியுள்ளார்.
4. 'திணை, பால்-இடம்' என்ற நன்னூல் வரிசையை 'இடம்-பால், திணை' என மாற்றியதும் பொருள் புகுந்தது தான். ஏனென்றால் எல்லாச்

சொற்களையும் இட அடிப்படையில் பாகுபடுத்திய பிறகே படர்க்கைச் சொற்களை மட்டும் திணை-பால் அடிப்படையில் பாகுபடுத்த முடியும். எனவே முனிவர் 'இடம்' என்பதை முதலில் வைத்து இடப்பாகுபாடு முறையைக் குறிப்பாக விளக்கிவிடுகிறது. அதே பொழுதில் பால்-திணை என்ற வரிசை முறை சிறப்பானதாக அமையவில்லை. முதலில் 'திணை' அடிப்படையிலும் பிறகே 'பால்' அடிப்படையிலும் சொற்களைப் பகுக்க வேண்டும். இங்கு நன்னூலார் முறை (திணை-பால்) சிறந்தது. இந்த மூன்று இலக்கணக் கூறுகளும் பெயர்ச் சொற்களை நன்னூலார் கூறியதைப் போல 'ஏற்று' வருவதில்லை. அதாவது அவைகளுக்குப் பெயர்ச் சொற்களில் இல்லை. எனவே தான் 'ஏற்றல்' என்ற நன்னூலில் உள்ள வினையைக் 'காட்டு' என்ற வினையாக முனிவர் மாற்றி விட்டார்.

இவையெல்லாம் முனிவர் நன்னூல் கருத்தையும், சொல்லையும் தழுவினாலும் கூடிய வரையில் கவனமாக இருந்து மொழி அமைப்பு உண்மைக்கு ஏற்பச் சூத்திரத்தை உருவாக்கியிருக்கிறார் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன" (செ.வை. சண்முகம், கிறிஸ்துவ அறிஞர்களின் தமிழ் பணி, பக். 155, 156) என்ற கூற்று வீரமாமுனிவரின் பெயர்ச்சொல் வகைகளின் இலக்கண அமைப்பை எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும் இறைக்குறித்து ச.வே. சுப்பிரமணியம் குறிப்பிடுகையில்,

"பெயர்ச் சொற்களின் நான்கு வகையான பாகுபாட்டையும் விளக்கியுள்ளது. தொன்னூல் விளக்கத்தின் புதுமைகளில்

ஒன்று ஆகும். இதற்கு வரலாற்று மூலம் இல்லை” (ச.வே.
சுப்பிரமணியம், இலக்கணத் தொகை-சொல், ப. 170)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

முத்துவீரியம், பெயர்ச்சொற்களின் வரைவிலக்கணம் கூறுவதில்
தொல்காப்பியத்தை முழுமையாக பின்பற்றுகிறது.

சுவாமிநாதம் முழுமையாக நன்னூலைத் தழுவினார் பெயர்ச்சொற்களின்
வரைவிலக்கணத்தை குறிப்பிடுகின்றது.

அறுவகை இலக்கணம், பெயர்ச்சொற்களை இடுகுறி, காரணம் என
இருவகைகளாகப் பிரித்துக் காட்டுகிறது.

இடுகுறிப் பெயருக்கு இந்நூலாசிரியர் தரும் விளக்கம், இடு+குறி,
ஏதேனும் ஒரு குறிப்பினாலேயே அப்பெயர் அப்பொருளுக்கு
வழங்கிவருகிறது. அவை காலப்போக்கில் மறைந்து விட்டதனால் அதன்
காரணத்தைப் பெரும்புலவர்களே அறிவர் என்று சான்று காட்டுகிறார்.

சான்று,

வேல் - இடுகுறிப் பெயர்

வேலன் - காரணப் பெயர்

இவற்றில் வேல் என்ற இடுகுறிப்பெயருக்கு இவர் காரணம் காட்டுகிறார்.

வேல் - வ + இல் அ + இ - எகரமாகம்

வ - சக்தியைக் குறிக்கும் எழுத்து

எனவே சக்தியின் உறைவிடம் வேல் ஆகும் என்கிறார். இவ்வாறு இடுகுறிப் பெயர்களாகக் கருதப்படுவனவற்றிற்கும் ஏதேனும் காரணம் இருக்கும் என்பது இந்நூலாசிரியரின் கொள்கையாகும்.

ஓர் அடையாளமாக இடப்பட்ட பெயர் என்ற அளவிலேயே நன்னூலார் இடுகுறி என்றார். ஆனால் அறுவகை இலக்கண ஆசிரியர் குறி எனப் பொருள் கொண்டு அஃதும் ஓர் குறிப்பால் வரும் என்கின்றார்.

இலக்கண நூல்கள் கூறும் செய்திகளின்று பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணமாக காலம் காட்டாமை, திணை, பால், எண், இடம் உணர்த்தல், வேற்றுமை உருபினை ஏற்றல், சாரியை ஏற்றல், பயணிலையாதல் பெயரெச்சத்தாலும், பெயரடையாலும் தழுவப்படல் பெயர்ச்சொல்லாகும் என அறியமுடிகின்றது. தொல்காப்பியம் பொது நிலையில் திணை அடிப்படையிலும், பொருள் அடிப்படையிலும், புணர்ச்சி அடிப்படையிலும் வகைப்படுத்தியுள்ளது. ஆனால் நன்னூல் இடுகுறி, காரணம், மரபு, ஆக்கம் என்ற பெயர்களின் தோற்றத்தினைக் கொண்டு பகுத்துள்ளது. நன்னூலை பின்பற்றியே ஐரோப்பிய கால இலக்கண நூல்களும் பெயர்ச் சொல்லின் இலக்கணத்தை கூறுகின்றது என்றாலும், கருத்தை கூறும் விதத்தில் சிற்சில மாற்றம் செய்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

பெயர்ச்சொற் பாகுபாடு

பெயரினைத் திணை அடிப்படையிலும், பால் அடிப்படையில், எண் அடிப்படையிலும் வகைப்படுத்தலாம். சொற்றொடரினைப் பிழையின்றி

உருவாக்கும் முயற்சியான சொல்லாக்கத்தினுள் திணை நிலையானது முதன்மையுடையதாய் விளங்குகின்றது. மனித எண்ணங்களில் காணப்படும் உயர்வு, தாழ்வு, சமநிலை முதலிய கருத்துக்களை ஒப்ப பெயரும் திணையின் அடிப்படையில் மூன்றாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை.

1. உயர்திணைப் பெயர்

2. அஃறிணைப் பெயர்

3. விரவுப் பெயர்

என்பனவாகும். இப்பகுப்பு குறித்துத் தொல்காப்பியர்,

“பெயரெனப் படுபவை தெரியுங்காலை

உயர்திணைக் குரிமையம் அஃறிணைக் குரிமையும்

ஆயிரு திணைக்குமோர் அன்ன வுரிமையும்

அம்மூ வருபின தோன்ற லாதே” (தொல்.சொல். நூ. 162)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் எடுத்துரைக்கிறார்.

திணைக்குரிய பெயர்ச் சொற்களைத் தொகுத்துச் சுட்டும் போது பாலறிவந்த உயர்திணை, பாலறிவந்த அஃறிணை, விரவுத்திணையில் பால் தெரிதல் ஆகியவற்றையும் புலப்பட வைக்கிறார். எனவே தொல்காப்பியர் திணைப் பாகுபாட்டின் அடிப்படையிலிருந்தே பால் பாகுபாட்டிற்கு வழி வகுத்துள்ளார் என்பது புலனாகின்றது.

உயர்திணையின் பரப்பு நன்னூலார் காலத்தில் சிறிது விரிவடைந்து காணப்படுகிறது. இதனை,

“மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை

மற்றுயிர் உள்ளவும் இல்லவும் அஃறிணை”

(நன்.சொல். நூ. 216)

என நன்னூலார் தேவரையும். நரகரையும் மக்களுடன் சேர்கிறார். அல்லாதனவெல்லாம் அஃறிணை என்கிறார். நன்னூலார் பெயர்ச் சொற்களைத் திணை, பால் அடிப்படையில் பாகுபாடு செய்துள்ளார். அப்பாகுபாட்டில் பாலுக்குச் சிறப்பிடம் தரப்பட்டுள்ளது. எனவே பெயர்ச்சொற்களை உயர்திணை ஆண்பாற் பெயர்கள், உயர்திணைப் பெண்பாற் பெயர்கள், உயர்திணைப் பலர்பாற் பெயர்கள், அஃறிணை ஒன்றன்பாற் பெயர்கள், அஃறிணைப் பலவின்பாற் பெயர்கள் என ஐந்து வகைகளாகப் பகுக்கிறார்.

தொல்காப்பியர் ஒன்றன்பால், பலவின்பால் எனப் பகுத்துக் கூறுவில்லை. உயர்திணைக்கும், அஃறிணைக்கும் பொதுவாகிய விரவுப் பெயர்களை விரிவாகப் பகுத்துரைக்கிறார்.

உயர்திணைக்கும், அஃறிணைக்கும் பொதுவான விரவுப் பெயர்களை நன்னூலார் பொதுப்பெயரென அழைக்கிறார். முதற்பெயர் நான்கு, சினைப்பெயர் நான்கு, சினைமுதற்பெயர் நான்கு, முறைப்பெயர் இரண்டு. தன்மை நான்கு, முன்னிலை ஐந்து, எல்லாம், தாம், தான், ஆகியனவும் இவை போல்வன பிறவும் இருதிணைப் பொதுப் பெயர்கள் என இருபத்தாறு பொதுப் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகிறார்.

விரவுப் பெயரின் தொகையும், வகையும் தொல்காப்பியரால் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. இயற்பெயர் நான்கு, சினைப்பெயர் நான்கு, சினை முதற்பெயர் நான்கு, முறைப்பெயர் இரண்டு, ஏனைய தான், தாம், எல்லாம், நீ, நீயீர், என ஐந்தும் ஆகிய பத்தொன்பது விரவுப் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகிறார். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் இயற்பெயரை நன்னூலார் முறைப்பெயர் என்கிறார்.

இலக்கண விளக்கம் பெயர்ச் சொற்பாகுபாட்டில் நன்னூலை முழுமையாகப் பின்பற்றுகிறது. தொன்னூல் விளக்கமும் திணைப்பால் பாகுபாட்டை நன்னூலைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளது.

சுவாமிநாதம் குறிப்பிடும் திணைப் பகுப்பு தொல்காப்பியத்தை பின்பற்றினாலும், இருதிணை, ஐம்பாலை உணர்த்துவனவாகப் பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில், சுட்டு, வினா உவமையால் வரும் பெயர்கள், ன், ள், ஐ, இர், கள், ஈற்று உயர்திணைப் பெயர்கள், து, டு, று, வை, அ, கள் ஈற்று அஃறிணைப் பெயர்கள் இந்த ஈறுகள் இல்லாத பிற சொற்கள் போன்றவற்றையும் சுவாமிநாதம் குறிப்பிடுகின்றது.

முத்துவீரியம் குறிப்பிடும் பெயர்ச் சொற்பாகுபாடு தொல்காப்பியத்தையும், நன்னூலையும் அடியொற்றியதாக அமைகின்றது. உயர்திணைப் பற்றி விளக்குவதில் முத்துவீரியம் இருவேறு கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளது. புணரியலில் தொல்காப்பியத்தைத் தழுவி.

"உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே" (மு.வீ. நூ. 172)

எனவும், பெயரியலில், நன்னூலைத் தழுவி,

"மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை" (மு.வீ. நூ. 467)

எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. இருதிணை ஐம்பாற் பெயர்களையும், இருதிணைப் பொதுப் பெயர்களையும் விளக்குவதில் நன்னூலையும், தொல்காப்பியத்தையும் தழுவியுள்ளது. (மு.வீ. நூ. 479-491)

அறுவகை இலக்கணம் பெயர்ச் சொற்களை வகைப்படுத்துவதில் பிற இலக்கணங்களிலிருந்து வேறுபடுகிறது. திணைப்பகுப்பில்,

"ஆண்பால் பெண்பால் உயர்திணை என்பதும்
அலிப்பால் அஃறிணை என்பதும் அழகே"

(அறு.இல.சொல். நூ. 20)

என ஆண்பால், பெண்பாற் பெயர்களை உயர்திணையென்றும் அலிப்பாற் பெயர்களை அஃறிணை என்றும் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் ஈறுகளை குறிப்பிடுகையில்,

ஆண்பால் - 'ன' கர ஒற்று

பெண்பால் - 'ள' கர ஒற்று

பலர் பால் - 'ர' கர ஒற்று

அலிப்பால் - இ, உ, ஐ

போன்ற ஈறுகளை எடுத்துரைக்கின்றது. இதிலிருந்து பிற இலக்கணங்களிடமிருந்து இவ்வாசிரியர் கருத்தும் மாறுபட அமையவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பெயர்ச்சொல் என்னும் இப்பகுதியில் பெயர்ச்சொற்களை இரண்டு வகையாகப் பிரித்து அவற்றின் இறுதிகளை மட்டும் கூறி இவ்வியலை இவ்வாசிரியர் நிறைவு செய்கிறார். எளிமை கருதி இவ்வாறு சுருக்கி அமைத்துள்ளனர் என்பதை உணரமுடிகின்றது.

மூவிடப் பெயர்கள்

பொதுவாக ஒரு மொழியில் சொற்கள் காலந்தோறும் மாற்றம் அடைந்து கொண்டே இருக்கின்றன. ஆனால் மூவிடப் பெயர்கள் எவ்வளவு காலமாயினும் பெரும் மாற்றத்திற்கு உள்ளாவதில்லை. காலப்போக்கில் மூவிடப்பெயர்களில் சிறு சிறு மாறுதல்கள் ஏற்படுவது உண்டு. ஆயினும், பழைய சொல் வடிவுக்கும் புதிய சொல் வடிவுக்கும் உள்ள உறவு தெளிவாய்த் தெரியும். சான்றாக தமிழில் தன்மை, ஒருமை இடப்பெயராக 'யான்' மட்டுமே வழங்கியது. காலப்போக்கில் 'நான்' என்ற புதிய வடிவம் வந்தது. இருப்பினும் இவ்விரு வடிவங்களுக்கும் உள்ள வேற்றுமை குறைவு.

தமிழில் மூவிடப்பெயர்கள் பிற பெயர்ச்சொற்களினின்று பல நிலைகளில் வேறுபட்டு அமைந்துள்ளன.

பிற பெயர்ச்சொற்களோடு வேற்றுமை உருபுகள் சேரும்போது அப்பெயர்ச்சொற்களின் வடிவம் திரிவதில்லை.

சான்றாக,

இராமன் + ஐ = இராமனை

மரம் + ஐ = மரத்தை

ஆனால் மூவிடப்பெயர்களோடு வேற்றுமை உருபுகள் சேரும்போது, அப்பெயர்களின் வடிவம் திரியும். அதாவது நெடுமுதல் குறுகும்.

சான்றாக,

நான் + ஐ = என்னை

நாம் + ஐ = நம்மை

நாய்கள் + ஐ = எங்களை

நீ + ஐ = நின்னை, உன்னை

நீங்கள் + ஐ = உங்களை

பிற பெயர்ச்சொற்கள் இருதிணை, ஐம்பால் காட்டி நிற்கும் (சான்று).

இராமன், சீதை, மக்கள், மரங்கள், மரம், ஆனால் மூவிடப்பெயர்களோ திணை, பால் காட்டா, ஒருமை, பன்மை என்ற எண் வேறுபாடு மட்டுமே காட்டும்.

சான்று,

நான், நீ, தான் - ஒருமை

நாம் நீங்கள், நாய்கள், தாம் - பன்மை

மூவிடப் பெயர்கள் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என மூவகைப்படும்.

தொல்காப்பியம் தன்மைப் பெயர்களை உயர்திணையாகவும், முன்னிலை, படர்க்கைப் பெயர்களை விரவுத்திணையாகவும் கருதுகிறது. இம்மூவிடப் பெயர்கள் வேற்றுமை உருபேற்குங்கால் நெடில் குறுகி அமையும்.

யான், யாம், நாம் மூன்றும் தன்மைப் பெயர்கள். இவை வேற்றுமையில் என், எம், நம் எனத் திரியும். நீ, நீயீர் என்பன முன்னிலைப் பெயர்கள். இவை வேற்றுமையில் நின், நும் எனத் தெரியும். தான், தாம் என்பன படர்க்கைப் பெயர்கள், இவை வேற்றுமையில் தன், தம் எனத் திரியும்.

மேலும், 'எல்லீர்' என்னும் சொல்லினைத் தொல்காப்பியனார் உயர்திணைப் பெயராகக் கொண்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. 'எல்லாம்' என்பது இருதிணைக் கண்ணும் பன்மையைக் குறித்து வரும். உயர்திணையில் தன்மைப் பன்மைக்கு மட்டுமே வரும் என்றும் தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது. (தொல்.சொல். நூ. 188, 189, நன்னூல், நான், யான், நாம், யாம், நீ, நீயீர், நீவிர், நீர், தான், தாம் ஆகிய மூவிடப் பெயர்களைக் கூறுகிறது. இதன்மைக்குரிய யான், யாம், நான், நாம் என்னும் நான்கு சொற்களை இருதிணைப் பொதுப் பெயர்களாகக் கருதுகிறார். தொல்காப்பியர் தன்மைப் பெயர்களை உயர்திணைக்குரியனவாகக் கொள்ள, நன்னூலார் இருதிணைப் பொதுவுடையனவாகக் நன்னூலார் இருதிணைப் பொதுமையுடையனவாகக் (விரவுப் பெயராக) கொள்வதை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஐரோப்பிய காலத்தில் தோன்றிய இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் போல்வன நன்னூலையே பின்பற்றுகின்றன.

நன்னூலார் முன்னிலைப் பெயர்கள் ஐந்து எனக் குறிப்பிட்டு, எல்லீர், நீவிர், நீர், நீ ஆகிய பெயர்களைத் தந்துள்ளார். இவற்றள் எல்லீர், நீவிர், நீர் என்பன தொல்காப்பியர் கால வழக்கில் இல்லாது, நன்னூலார் கால வழக்கில் காணப்பட்டது எனத் தெரிகிறது. முன்னிலைப் பெயர்களை இருதிணைப் பொதுப் பெயர்களாகக் கொள்கிறார். 'எல்லாம்' என்னும் சொல் உயர்திணையில் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என மூன்றிடங்களிலும் வரும் என்கிறார். தொல்காப்பியர் 'எல்லாம்' என்பது இருதிணையில் பன்மையைக் குறித்து வரும் என்றும், உயர்திணையில் தன்மைப் பன்மை மட்டுமே வரும் எனவும் கூறுகிறார்.

இலக்கண விளக்கம் மூவிட பெயர்களை நன்னூலை பின்பற்றி கூறுகின்றது என்றாலும், உன், உம் என்னும் முன்னிலைச் சொற்களையும் குறிப்பிடுகிறது. தொன்னூல் விளக்கம் மூவிடப் பெயர்களாகத் தன்மை பெயர்களாக, நான், யான், நாம், யாம் என்பதனையும்; முன்னிலை பெயர்களாக நீ, நீர், நீயிர், நீவீர், எல்லீர், என்பதனையும்; படர்க்கை பெயர்களாக அவன், அவள், அவர் என்பதனையும் 'எல்லாம்' என்பது மூவிடத்திற்கும் பொது எனவும் குறிப்பிடுகிறது. இவற்றில் படர்க்கைப் பெயர்கள் மட்டும் (அவன், அவள், அவர்) நன்னூற் பாகுபாட்டிலிருந்து வேறுபட்டு ஐரோப்பியர் கால வழக்கிற்கேற்ப அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

சுவாமிநாதம் நன்னூலை பின்பற்றி மூவிடப் பெயர்களை சுட்டுகின்றது. முத்துவீரியம் மூவிடப் பெயர்களை உணர்த்துவதில்

தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றியுள்ளது. இதனை குறித்து பெ. சுயம்பு குறிப்பிடுகையில்,

“முத்துவீரியத்தில் ‘பெயரியல்’ தொல்காப்பியச் செய்திகளைத் தெளித்து நன்னூல் திட்டத்தின் வெளிப்பாடாக உள்ளது”
(பெ. சுயம்பு, இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி, ப. 53)

என்ற கூற்று முத்துவீரியம் தொல்காப்பிய, நன்னூலை தழுவி உள்ளதை பற்றி எடுத்துரைக்கின்றது.

அறுவகை இலக்கணம் மூவிடப் பெயர்களை பற்றி குறிக்காததும் குறிப்பிடத்தக்கது. பெயர்ச் சொல்லானது மொழியின் தன்மை, இயங்குநிலை, அமைப்பு இவற்றினை நோக்கிப் பகுக்கப்படுகிறது. பெயர்ச்சொற்கள் பற்றிய கருத்தில், தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி பிற்கால இலக்கண நூல்கள் இயங்குகின்றன என்றாலும், மக்களிடையே வழக்கில் உள்ள பெயர்ச்சொல்லானது காலமாற்றத்திற்கேற்ப சில மாற்றங்களைப் பெற்றுள்ளதை நன்னூல் பதிவு செய்துள்ளது. நன்னூலை தழுவியே ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. அறுவகை இலக்கணம் பெயர்ச்சொல் பற்றிய குறிப்பை அடுக்கி கூறியுள்ளதும் கவனிக்கத்தக்கது. மொழிக்கலப்பு நிகழும் போது பிற மொழியின் பெயர்கள் புதியதாய் உட்புகுதலோடு பெயரில் கலப்பும் நிகழ்கிறது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

வேற்றுமை

பெயர்ச் சொற்களின் சிறப்புப் பண்புகளுள் ஒன்று வேற்றுமை உருபை ஏற்பது. அப்படி ஏற்கும் போது வெளிப்படையாகவோ, குறிப்பினாலோ பொருளை வேறுபடுக்கும்.

தொல்காப்பியத்தில் கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு என்கிற நான்கு இயலுக்கு அடுத்தே பெயரியல் இடம்பெற்றுள்ளது. நன்னூலார் பெயரியலில் இருந்தே தொடங்குகிறார். ஐரோப்பியர் கால இலக்கணங்களும், 'பெயரியல்' இருந்தே தொடங்குகின்றன. சொல், அது உணர்த்தும் பொருள் என்பதில் பொருளை வேறுபடுத்தத் துணை செய்யும் உறுப்பினை விளக்குவது வேற்றுமை ஆகும்.

தொல்காப்பியர்,

"வேற்றுமை என்றால் என்ன என்பதற்கு இலக்கணம் கூறவில்லை. வேற்றுமை ஏழெனவும் விளி கொள்வணுதோடு எட்டெனவும் கூறுகிறார்" (தொல்.சொல்.நூ. 63)

நன்னூலார்,

"ஏற்கும் எவ்வகை பெயர்க்கும் ஈறாய்ப் பொருள் வேற்றுமை செய்வன எட்டே வேற்றுமை"

(நன்.சொல். நூ. 291)

என வேற்றுமைக்க விளக்கம் கூறுகிறார்.

“ஏற்கும் எவ்வகைப் பெயரக்கும் ஈறாய்ப் பொருள்

வேற்றுமை செய்வன ஏழென மொழிப

விளிகொள் வதன்கண் விளியலங் கடையே”

(இல.வி.சொல். நூ. 193)

என இலக்கண விளக்க நூற்பாவும்,

“வேற்றுமைப் படுத்தலின் வேற்றுமையாம்”

(தொ.வி.சொல். நூ. 55)

எனத் தொன்னூல் விளக்க நூற்பாவும்,

“பெயரின் பொருளை வேற்றுமை செய்வது

எட்டு வேற்றுமையே”

(அ.நா. நூ. 46)

எனச் சுவாமிநாத நூற்பாவும், வேற்றுமைக்கு விளக்கம் கூறுகின்றன.

வேற்றமைகளின் எண்ணிக்கை

தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் அனைத்தும் எட்டு வேற்றுமைகளைக்

குறிப்பிடுகின்றன.

தொல்காப்பியம்,

“வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப” (தொல்.சொல். நூ. 62)

எனக் கூறி அடுத்த நூற்பாவில்,

“விளிகொள்வதன் கண் விளியோடெட்டே”

(தொல்.சொல். நூ. 63)

எனச் சுட்டுகிறது. இதன்மூலம் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னர் ஏழு வேற்றுமை இருந்த நிலையையும் பின்னர் விளியையும் ஒரு வகையாகச் சேர்த்து எண்வகையாகக் கொண்ட நிலையையும் அறியமுடிகிறது.

நன்னூல் வேற்றுமை எட்டு என்று குறிப்பிடுகிறது. இதனை பின்பற்றியே ஐரோப்பிய கால இலக்கணங்களான தொன்னூல் விளக்கம். முத்துவீரியம், சுவாமிநாதமும் எட்டு வேற்றுமை என்றே கூறுகின்றன. இலக்கண விளக்கம் மட்டும் தொல்காப்பிய வழியில்,

"வேற்றுமை செய்வன ஏழென மொழிப

விளிகொள் வதன்கண் விளியலாய் கடையே"

(இல.வி.சொல். நூ. 193)

என்று விளியைச் சேர்க்காமல் ஏழென உரைத்துள்ளது.

வேற்றுமை உருபுகள்

பெயர்ச் சொல்லுக்கும் வினைச் சொல்லுக்கும் இடையேயுள்ள பொருள் தொடர்பைச் சில உருபுகள் சுட்டுகின்றன. அந்த உருபுகளையே வேற்றுமை உருபுகள் என அழைக்கிறோம். தமிழ் மரபிலக்கண நூல்கள் இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை முடிய ஆறு வேற்றுமைகளுக்கு வருகை முறைகளையும், உருபுகளையும் கூறுகின்றன. சுவாமிநாதம் நீங்கலாகப் பிற இலக்கணங்கள் முதல் வேற்றுமைக்கும், எட்டாம் வேற்றுமைக்கும் உருபுகள் கூறுவில்லை. சுவாமிநாதம் மட்டும்,

“ஆனவன் முதல் ஐம்பால்முன்

நிடமுகக் காலச் சொல் பெயர்க்குருபு என்னப் படுமே”

(சு.நா. நூ. 41)

எனும் நூற்பாவில் முதல் வேற்றுமைக்கு ஆனவன், ஆனவள் போன்றன ஐந்து பாலிலும், மூன்று காலத்திலும், மூன்று இடத்திலும் வரும் சொற்கள் எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபாகவும் வரும் என்கிறது. இவை முதல் வேற்றுமை உருபு என்றது வடமொழி இலக்கணச் செல்வாக்கினாலேயே ஆகும் எனச் சுவாமிநாத உரை குறிப்பிடுகிறது. (சு.நா. நூ. 41 உரை)

தொன்னூல் விளக்க உரை,

“இம்முதல் வேற்றுமைக்கு ஐம்முதலிய உருபுகளின்றாயினுஞ் சிறுபான்மை ஆனவன், ஆகின்றவன், ஆவான் முதலாக ஐம்பாலிலும் வருகின்ற சொல்லுருபுகளுண்டு” (தொ.வி.உரை. 56)

எனக் குறிப்பிடுகிறது.

ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண் என்று இரண்டு முதல் ஏழு வரையிலான ஆறு வேற்றுமைக்குமான உருபைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். நன்னூலார் இதனை விரித்துக் கூறுகிறார். அவர் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு, ஐயும், மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு ஆல், ஆன், ஒடு, ஒடுவையும், நான்காம் வேற்றுமைக் குவையும், ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு இன், இல்லையும், ஆறாம் வேற்றுமைக்கு அது, ஆது, அவ் என்பனவும் ஏழாம் வேற்றுமைக்கு கண் முதல் இருபத்தாறு உருபுகளையும் குறிப்பிடுகிறார். தொல்காப்பியர்

குறிப்பிடாத சில வேற்றுமை உருபுகளை நன்னூலார் குறிப்பிடுகிறார். பவணந்தியார் காலத்திய மொழிச் சூழலமைவினை அவை காட்டுகின்றன. இதனை பின்பற்றியே ஐரோப்பிய கால இலக்கணங்களும் செல்கின்றன. சுவாமிநாதம் மட்டும் வடமொழி மரபை ஏற்று முதல் வேற்றுமைக்கு உருபுகள் சுட்டுகின்றன.

முதல் வேற்றுமை

முதல் வேற்றுமையானது 'எழுவாய்' வேற்றுமை என்றும் 'பெயர்' வேற்றுமை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இப்பெயரிற்கேற்ற விளக்கத்தைக் கொண்டே அவற்றின் தன்மையினை அறியலாம். முதல் வேற்றுமை என்பது பொருளின் அடிப்படையில் அமைந்த பெயராகும். பெயர் வேற்றுமை என்பது உருபினால் அமைந்த பெயராகும். பொருண்மை சுட்டல், பண்பு, வினைநிலை, வினா, பெயர், வியங்கோள் முதலிய நிலைகளில் முதல் வேற்றுமை அமைவதாய்த் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. தனியொரு உருபானது இவ்வேற்றுமைக்கு இல்லை. இவ்வேற்றுமையானது வினையையும், பெயரையும் பயனிலையாய்க் கொண்டு அமைவதாகும் எனத் தொல்காப்பியம் சுட்ட, பின் வந்த நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், முத்துவீரியம், தொன்னூல் விளக்கம், இதனையே பின்பற்றி செல்கின்றன.

சுவாமிநாதம் இலக்கணக் கொத்து (இ.கொ. நூ. 25) நூற்பாவை அடியொற்றி,

“ஆலைன்முதல் ஐம் பால்மூன்

நிடமுக்காலச் சொல்பெயர்க் குருபு என்னப் படுமே”

(அ.நா. நூ. 41)

என்கிறது.

தொல்காப்பியர் கூறும் ஆறு பயனிலைகளையும் நன்னூல் (நன்.சொல். நூ. 295) வினை, பெயர், வினா என்னும் மூன்றனுள் அடக்கியுள்ளது.

நன்னூலைப் பின்பற்றி இலக்கண விளக்கமும், தொன்னூல் விளக்கமும் வினை, பெயர், வினா ஆகிய மூன்று பயனிலைகளையும், முத்துவீரியம் தொல்காப்பியம் கூறி ஆறு பயனிலைகளையும் கூறுகின்றது. சுவாமிநாதம், வினை, பெயர் ஆகிய இரு பயனிலைகளைக் கூறுகின்றது. சுவாமிநாதம் கூறும் ‘வினை’ என்னும் பயனிலையில் தொல்காப்பியம் கூறிய பெயர் என்னும் பயனிலை நீங்கலாக உள்ள மற்ற ஐந்து பயனிலைகளும் (பொருண்மை சுட்டல், பண்பு, வினைநிலை, வினா, வியங்கோள்) அடங்குகின்றன. நன்னூல் தொல்காப்பியம் சுட்டிய பண்பு கொள வருதல், பொருண்மை சுட்டல், வியங்கோள் ஆகிய பயனிலைகள் ‘வினை’ என்னும் பயனிலையினுள் அடங்கும் எனக் கூறுகிறது. இதனை பின்பற்றியே இலக்கண விளக்கமும் செல்கிறது.

இரண்டாம் வேற்றுமை

இரண்டாம் வேற்றுமையானது ‘ஐ’ என்னும் உருபினைப் பெற்று இயங்குகிறது. இதனை ‘செயப்படுபொருள்’ வேற்றுமை என்றும் அழைப்பர்.

தொல்காப்பியர் கூறும் 'ஐ' என்னும் உருபை நன்னூல், ஐரோப்பிய கால இலக்கணங்களும் வழிமொழிகின்றன. ஆனால், செய்யுளில் மட்டும் உயர்திணைப் பெயரோடு 'ஐ' என்பதேயல்லாமல் 'அ' என்பதும் உருவாக வந்தமையும் தொல்காப்பியர் சுட்டுகிறார். இதனை தழுவி நன்னூல் உரைக்க இதை தழுவி தொன்னூல் விளக்கமும், முத்துவீரியமும் தொல்காப்பியரின் கருத்தையே வழிமொழிகின்றன.

இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு 'ஐ' உயர்திணையில் வெளிப்படையாக வரும் எனவும், அஃறிணையில் வெளிப்படையாக வருவதோடு மறைந்து வருவதும் உண்டு எனவும் தொல்காப்பியம் சுட்ட இதை தழுவி இலக்கண விளக்கம் மட்டும் இதனை கூறுகிறது.

(எ.டு) இறைவனை வணங்கினான் (உயர்திணை)

கல்லைச் செதுக்கினான் (அஃறிணை)

இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு இருபத்தெட்டுப் பொருள்களில் வரும் எனத் தொல்காப்பியம் பேசுகிறது. அவை: காப்பு, ஒப்பு, ஊர்தி, இழை, ஒப்பு, புகழ், பழி, பெறல், இழவு, காதல், வெகுளி, செறல், உவத்தல், கற்பு, அறுத்தல், குறைத்தல், தொகுத்தல், பிரித்தல், நிறுத்தல், அளவு, எண், ஆக்கம், சார்த்தல், செலவு, கன்றல், நோக்கம், அஞ்சல், சிதைப்பு என்பனவாகும்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் சேனாவரையர் அவ்வகைகள் இருபத்தெட்டினை இயற்றப்படுதல் (1), வேறுபடுக்கப்படுதல் (8), எய்தப்படுதல் (19) என மூவகைக்குள் அடக்குகிறார். (தொல்.சொல். 72, சேனர். உரை)

இலக்கண விளக்கம் சேனாவரையர் உரையைத் தழுவி இரண்டாம் வேற்றுமை இயற்றப்படுவது, வேறுபடுக்கப்படுவது, எய்தப்படுவது என மூன்றாகத் தொகுத்துக் கூறுகின்றது. நனனூல் ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல், நீத்தல், ஒத்தல், உடைமை என்னும் ஆறு பொருள்களில் வருமெனக் கூறுகிறது. முத்துவீரியம் இவற்றோடு காப்பு, அஞ்சல் என்னும் இரண்டையும் இவற்றோடு காப்பு, அஞ்சல் என்னும் இரண்டையும் சேர்த்து எட்டுப் பொருள்களில் வழமெனக் கூறுகிறது. இது தொல்காப்பிய தழுவலே ஆகும். சுவாமிநாதம் வினை, வினைக்குறிப்பு இரண்டையும் ஏற்று வருமென்கிறது.

தொல்காப்பியர் இருபத்தெட்டுப் பொருள்களைக் குறிப்பிடப் பின்னர் தோன்றிய இலக்கண நூல்கள் எண்ணிக்கையைக் குறைத்துள்ளதைக் காணும் அறிஞர் ச.வே. சுப்பிரமணியம்,

“பிற்காலத்தில் வரவரப் பொருள் நிலையைக் கூர்ந்து பார்க்கின்ற ஆற்றல் குறைந்து விட்டதால் இந்நிலை அமைந்து விட்டதோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது என்பார்”

(ச.வே.சு. தமிழ் இலக்கண நூல்கள், ப. 27)

மூன்றாம் வேற்றுமை

மூன்றாம் வேற்றுமை என்பது எண்ணாலும், ஓடு வேற்றுமை என்பது உருபாலும், கருவி வேற்றுமை என்பது பொருளாலும் பெற்ற பெயர்களாகும். தொல்காப்பியர் வினை முதல் மற்றும் கருவி

வேற்றுமைகளை மூன்றாம் வேற்றுமையில் கூறுவதோடு உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமையையும் அதில் சேர்த்தே கூறுகிறார். இதனடிப்படையிலேயே நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் ஆகியன மூன்றாம் வேற்றுமை கருவி, வினைமுதல், உடனிகழ்ச்சி ஆகிய பொருள்களில் வரும் என்கின்றன.

“தொல்காப்பியர் ஒடு, ஒடு என்னும் உருபுகளை மூன்றாம் வேற்றுமைக்குக் கூறுகிறார். வேற்றுமை மயங்கியலில் ‘ஆன்’ என்னும் உருபு மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு வருமென்கிறது (தொல்.சொல். நூ. 98)

நன்னூலார் மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு ஆல், ஆன், ஒடு, ஒடு என நான்கு உருபுகளை கூறுகிறார். நன்னூல் குறிப்பிடும் மூன்றாம் வேற்றுமைக் கருத்துத் தொல்காப்பிய உரைகளில் காணப்படுகிறது. மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளுள் ஆல், ஆன் இரண்டும் கருவி, கருத்தாப் பொருள்களிலும் ஒரு, ஒடு இரண்டும் உடனிகழ்ச்சிப் பொருள்களிலும் வருதலை இடைக்கால இலக்கியங்களிலும் அவற்றுக்குப் பிந்தைய காலத்து வழக்குகளிலும் காணலாம். சங்க இலக்கியங்களில் ஆன், ஆல் கருவிப் பொருளில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளது எனினும் நன்னூல் இவ்வுருபுகளின் வருகையை வரையறுத்துக் கூறவில்லை. மொழி வழக்கைவிடவும் முந்தைய இலக்கண அறிஞர்களின் கருத்துக்கு முன்னுரிமை தந்து இலக்கண கூறிய நெறியே இதற்கு காரணம் ஆகும் என அறிஞர் பெ. சுயம்பு குறிப்பிடுகிறார். (பெ. சுயம்பு, தொல்காப்பியமும் இலக்கண விளக்கமும் - ஓர் ஒப்பாய்வு, ப. 150)

நன்னூலைப் பின்பற்றி இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம் ஆகியன ஆல், ஆன், ஓடு, ஓடு என்னும் நான்கு உருபுகளைக் குறிப்பிடுகின்றன.

தொன்னூல் விளக்கம்,

“ஆல், ஆன் நிற்குமிடங்கட்குக் ‘கொண்டு’ என்பது உருபாம் (சான்றாக) வாள் கொண்டு வட்டினான் என வரும் ஓடு, ஓடு நிற்குமிடங்கட்கு ‘உடன்’ என்பது உருபாம். (சான்றாக) மருமகளுடன் மருமகன் வந்தான் எனவரும்” (தொ.வி. நூ. 58)

என்று வீரமாமுனிவர் தம் தொன்னூல் விளக்க உரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

சுவாமிநாதம் ஆல், ஆன், ஓடு, ஓடு என்னும் நான்கோடு ‘கொண்டு’ என்பதைச் சேர்த்து மூன்றன் உருபுகள் ஐந்து எனக் கொள்கின்றன.

தொல்காப்பியம் மூன்றாம் வேற்றுமைக்குப் பத்து வகையான பொருள்களைக் கூறுகிறது. அவை: அதனின் இயறல், அதற்றகு கிளவி, அதன் வினைப்படுதல், அதனினாதல், அதனிற் கோடல், அதனொடு மயங்கல், அதனோடியைந்த ஒப்பல், ஒப்புரை, இன், ஆன், ஏது போன்றவையாகும். இப்பத்து பொருள்களும் கருவி, கருத்தா ஆகிய இரண்டனுள் அடங்கும்.

நன்னூல் கருவி, கருத்தா, உடனிகழ்வு ஆகிய மூன்று பொருளிலும் மூன்றாம் வேற்றுமை வரும் என்கிறது. இதனை பின்பற்றியே இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம்

போன்றவைகள் சுட்டுகின்றன. நன்னூல் கருதி வேற்றுமையை மேலும் இருவகையாகப் பிரிக்கிறது. அவை, 1) முதற்கருவி (மண்ணால் குடத்தை வனைந்தான்), 2) துணைக்கருவி (திரிகையால் குடத்தை வனைந்தான்). இலக்கண விளக்கம் இதனை உரையில் எடுத்து இயம்புகின்றது (இல.வி. நூ. 200 உரை)

நான்காம் வேற்றுமை

நான்காம் வேற்றுமையானது 'கு' என்னும் உருபினைப் பெற்றியங்குகிறது. இவ்வேற்றுமையானது கோடல் பொருள் வேற்றுமை என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. நான்காம் வேற்றுமை குறித்து நன்னூலார்,

"நான்கா வதற்கு உருபு ஆகும் குவ்வே

கொடைபகை தேர்ச்சி தகவு அது வாதல்

பொருட்டு முறை ஆதியின் இதற்குஇது எனல் பொருளே"

(நன்.சொல். நூ. 298)

என்று கூறி கொடை, பகை, தேர்ச்சி, தகவு, அதுவாதல், பொருட்டு, முறை முதலியன இவற்றின் பொருள்களாகவும் எடுத்துரைக்கின்றார் தொல்காப்பியர். நான்காம் வேற்றுமை உருபு அதற்கு விணையுடைமை, அதற்குடம்படுதல், அதற்றுட்படு பொருள், அதுவாகுகிளவி, அதற்கு யாப்புடைமை, அதன் பொருட்டாதல், நட்பு, பகை, காதல், சிறப்பு என்னும் பத்துப் பொருள்களில் அமையும் எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

இலக்கண விளக்கமும், தொன்னூல் விளக்கமும் நன்னூலை பின்பற்றுகின்றன. முத்துவீரயம் கொடை, பகை, சிறப்பு, காதல், தகுதி, ஆதுவாதல், முறை, பொருட்டு என்னும் எட்டுப் பொருள்களைக் குறிப்பிடுகிறது. இது நன்னூல், தொல்காப்பிய கலவையாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

சுவாமிநாதம், கொடைப் பொருளில் வினைச் சொல்லும், பெயர்ச் சொல்லும் பயனிலையாகக் கொண்டு முடியும் என்கிறது.

தொல்காப்பியர் கூறியிருக்கும் அதற்கு வினையுடைமை, சிறப்ப ஆகிய பொருள்களை நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம் ஆகிய இலக்கண நூல்கள் 'தகவு' என்னும் பொருளில் அடக்கியிருக்க வேண்டும். 'காதல்' என்னும் பொருள் 'நட்பு' என்னும் பெயரில் வழங்கியிருக்க வேண்டும். அதற்குப்படுபொருள், அதற்கு உடம்படுதல் ஆகியவற்றிற்குச் சிறப்பிடம் எட்டுப் பொருள்கள் தொல்காப்பியர் மற்றும் நன்னூலார் கூறியிருக்கும் பொருண்மைகளைத் தொகுத்துக் கூறுவதாக அமைகின்றன.

ஐந்தாம் வேற்றுமை

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு 'இன்' என்பதாகும். நன்னூலும், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் போன்றவை குறிப்பிடும் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபுகள் இன், இல் என்பனவாகும்.

தொல்காப்பியம், ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு உணர்த்துவனவாக வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை தன்மை, வெம்மை, அச்சம், நன்மை, தீமை, பெருமை, சிறுமை, வன்மை, மென்மை, கருமை, முதுமை, இளமை, சிறத்தல், இழித்தல், புதுமை, பழமை, ஆக்கம், இன்மை, உடைமை, நாற்றம், தீர்தல் பன்மை, சின்மை, பற்றுவிடுதல் என இருபத்தெட்டு பொருட்களைக் குறிப்பிடுகிறது. நன்னூல், நீங்கல், ஒப்பு, எல்லை, ஏது என்னும் நான்கு பொருளையே குறிப்பிடுகிறது. இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், சுவாமிநாதம் ஆகியன நன்னூல் குறிப்பிட்ட நான்கு பொருள்களையே குறிப்பிடுகின்றன. சுவாமிநாதம் மட்டும் 'ஒப்பு' என்பதற்கு பதிலாக 'உவமை' என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளது. முத்துவீரியம் அச்சம், ஆக்கம், தீர்தல், பற்றுவித்தல், நீங்கல், ஒப்பு, எல்லை, ஏது என்னும் எட்டுப் பொருள்களைக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும், தனக்குரிய நீங்கற் பொருளைத் தரும் பொழுது இன்னோடு 'நின்று' என்பதும், இல்லோடு 'இருந்து' என்பதும் இணைந்து நிற்கும் என்கிறது.

தொல்காப்பியம் கூறியிருக்கும் தீர்தல், பற்றுவிடுதல் ஆகியவற்றை நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் போன்றவை 'நீக்கம்' என்னும் பொருளிலும்; அச்சம், ஆக்கம் என்பனவற்றை ஏதுப் பொருளிலும், எஞ்சிய இருபத்து நான்கு பொருண்மைகளை 'ஒப்பு' என்னும் பொருண்மையிலும் அடக்கியிருப்பதைக் காணலாம். முத்துவீரியம் கூறியிருக்கும் எட்டுப் பொருள்களில் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுவன நான்கும் (அச்சம், ஆக்கம், தீர்தல்,

பற்றுவிடுதல்) நன்னூல் குறிப்பிடுவன நான்கும் (நீங்கல், ஒப்பு, எல்லை, ஏது) அடங்கும்.

ஆறாம் வேற்றுமை

ஆறாம் வேற்றுமை உருபாக தொல்காப்பியர் 'அது' என்பதை மட்டும் கூறியிருக்க தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் சேனாவரையர் 'அ' என்பது பன்மையைக் குறிக்கவும், 'அது' என்பது ஒருமையைக் குறிக்கவும் வருமெனச் சுட்டுகின்றார் (தொல்.சொல். நூ. 79. சேனா.உரை). நச்சினார்க்கினியர் 'ஆது' என்பதுவும் ஒருமையைக் குறித்து வருமெனக் கூறுகிறார். (தொல்.சொல். நூ. 80, 81 உரை) நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம் ஆகியவை அது, ஆது என்பவை ஒருமைக்குரியனவாகவும், 'அ' என்பதைப் பன்மைக்குரியதாகவும் சுட்டுகின்றன. சுவாமிநாதம் அது, ஆது, அ, உடைய போன்ற உருபுகளை குறிப்பிடுகிறது. மேலும் சுவாமிநாதம் ஒருமை, பன்மைகளுக்கென்று உருபுகளைத் தனித் தனியே பிரித்துக் கூறவில்லை. தொன்னூல் விளக்க உரையில், ஆறாம் வேற்றுமையில் அது, ஆது, அ என்னும் உருபுகள் தவிர 'உடைய' என்னும் சொல்லுருபும் 'குசுர' உருபும் வருதலை வீரமாமுனிவர் குறிப்பிடுகிறார். (தொ.வி. நூ. 61 உரை)

தொல்காப்பியம் 'அது' என்ற உருபு தற்கிழமை, பிறிதின் கிழமை ஆகிய பொருட்களில் வருமெனக் குறிப்பிட்டு, அவ்வுருபு வழங்கும் பொருட் தன்மைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றது. அவை; இயற்கை, உடைமை,

முறைமை, கிழமை, செயற்கை, முதுமை, வினை, கருவி, துணை, காலம், முதல், ஒருவழி உறுப்பு, குழு, தெரிந்துமொழிச் செய்தி, நிலை, வாழ்ச்சி என்னும் பதினாறு பொருட்களாகும்.

நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் ஆறாம் வேற்றுமை உருபுகள் பண்பு, உறுப்பு, ஒன்றன் கூட்டம், பலவின் ஈட்டம், திரிபின் ஆக்கம் என்ற ஐந்து பொருள்களில் தற்கிழமை, பிறிதின் கிழமை என்னும் அடிப்படையில் பிறக்கும் என்கின்றன. சுவாமிநாதம் தற்கிழமையைச் சினை, குணம், தொழில் என்னும் மூன்று வகையாகக் கூறுகின்றது. நன்னூல், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம் ஆகியன பிறிதின் கிழமையை மேலும் வகுக்கவில்லை. ஆனால் இலக்கண விளக்கமும், சுவாமி நாதமும் பொருள், இடம், காலம் என மூன்றாக வகுக்கின்றன.

ஏழாம் வேற்றுமை

ஏழாம் வேற்றுமை உருபாகத் தொல்காப்பியம் 'கண்' என்னும் வேற்றுமை உருபையும் பத்தொன்பது சொல்லுருபுகளையும் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை பின்பற்றுகிறது முத்துவீரியம். நன்னூல் 'கண்' உருபையும் இருபத்து எட்டுச் சொல்லுருபுகளையும் குறிப்பிடுகிறது. இதனை இலக்கண விளக்கம் வழிமொழிகிறது. தொன்னூல் விளக்கமும், சுவாமி நாதமும் கண் என்னும் வேற்றுமை உருபை மட்டும் குறிப்பிடுகின்றன. சொல்லுருபுகளாக எதையும் குறிப்பிடவில்லை.

நன்னூல், பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்னும் ஆறையும் இடனாய்க் கொண்டு தற்கிழமை, பிறிதின் கிழமைப் பொருள்களில் தோன்றும் என்கிறது. தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் ஆகியன நன்னூலைப் பின்பற்றின.

எட்டாம் வேற்றுமை

தமிழில் ஏழுவேற்றுமைகளே வழங்கின. தொல்காப்பியரே முதன் முதலில் விளியை ஏனைய வேற்றுமைகாடு சேர்த்து எட்டு என்று எண்ணினார். இதனை வேற்றுமையியலில் பேசாமல் 'விளிம்பு' என்று ஓரியல் அமைத்துப் பேசுகிறார். நன்னூலும், ஐரோப்பிய கால இலக்கணங்களும் இதற்குத் தனி இயல் வகுக்கவில்லை.

தொல்காப்பியர் விளி வேற்றுமைக்குத் தனியே உருபென்று எதையும் குறிக்கவில்லை. இதன் உரையாசிரியர் ஈறுதிரிதல், ஈற்றயல் நீடல், பிறிது வந்தடைதல், இயல்பாதல் என்னும் நான்கு வகைகளில் விளக்கியிருப்பதைக் காணலாம் (தொல்.சொல். நூ. 120 நச்.உரை)

நன்னூல் விளியேற்கும் போது பெயர்கள் அடைகின்ற மாற்றங்களையே விளியுருபுகள் என்கிறது. அவை திரிரபு, குன்றல், மிகுதல், இயல்பு, அயல் திரிவு என்னும் ஐந்தாகும் என்கிறது. இதனை பின்பற்றி இலக்கண விளக்கமும், தொன்னூல் விளக்கமும் வழிமொழிகின்றன.

முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி உருபேதும் குறிப்பிடவில்லை. சுவாமிநாதம் கூறும் உருபுகள் ஈற்றயல் அளபெழல்,

ஈறுநீடல், ஈற்றயல் நீடல், ஈறுகெடுதல், ஈற்று விசுதி கெட்டு 'ஆ' வசுதி சேர்தல், ஆ, ஓ, ஒ ஆகிய விசுதிகளைப் பெற்று வருதல், ஈற்றயல் அ, ஆ, இ, ஈ பெற்று வருதல், ஈறு அளபெடுத்து வேறு ஒற்று மிகுதல், ஈறுமிகுதல் என்னும் எட்டாகம். இவ் விகற்பமெல்லாம் நன்னூல் முதலியன கூறிய ஐந்தனுள்ளேயே அடங்கும். மேலும் விடை, ஏவல், வினைப்பயன் ஆகிய மூன்று பொருள்களில் எட்டாம் வேற்றுமை வரும் என்றும் சுவாமிநாதம் குறிப்பிணுகிறது.

விளியேற்கும் பெயர்கள்

தொல்காப்பியம் இ, உ, ஐ, ஒ, ள், ற், ல் ஆகிய இறுதிகளையுடைய உயர்திணைப் பெயர்களும், விரவுத்திணை பெயர்களும், மெய்யிறுதி, உயிரிறுதி உடைய எல்லா அஃறிணைப் பெயர்களும் விளி ஏற்கும் எனச் சுட்டுகின்றது. முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை பின்பற்றியுள்ளது.

நன்னூல் இ, உ, ஊ, ஓ, ன், ள், ற், ல், ய் ஆகிய இறுதிகளை உடைய உயர்திணைப் பெயர்களும், இ, உ, ஊ, ஐ, ன், ள், ல், ய், ண், ஆ ஆகிய இறுதிகளையுடைய பொதுப் பெயர்களும், ண், ற் ஆகிய ஈறுகளைத் தவிரப் பிற ஈறுகளையுடைய பெயர்களும் விளியேற்கும் எனக் கூறுகிறது (நன்.சொல். நூ. 304) இலக்கண விளக்கம் நன்னூலை பின்பற்றியுள்ளது.

தொல்காப்பியமும், முத்துவீரியமும் குறிப்பிடாத ஊ, ய் என்னும் இறுதிகளை உடைய உயர்திணைப் பெயர்களையும், ண், ஆ என்னும் ஈறுகளையுடைய விரவுத்திணைப் பெயர்களையும் நன்னூலும், இலக்கண விளக்கமும் குறிப்பிடுகின்றன.

தொன்னூல் விளக்கமும், சுவாமிநாதமும் விளியேற்கும் போது பெயர்கள் அடையும் வடிவ மாற்றங்கள் எனும் அளவில் சுருக்கமாகக் கூறுகிறது. மேலும் ளகர ஈற்றுப் பெயர்கள், ளகர ஈற்றுப் பெயர்கள், ரகர ஈற்றுப் பெயர்கள், லகர ஒற்று போன்றவைகள் விளியேற்கும் போது ஏற்படும் மாற்றங்களை பற்றி எடுத்துரைக்கின்றன. அவை, ஈற்றயல் நீளல், இயல்பாதல், அளபெடுத்தல் போன்றனவாகும் எனவும் கூறுகின்றன.

விளியேலாப் பெயர்கள்

இ, உ, ஊ, ஐ, ஒ, ன், ர், ள், ய் ஆகிய ஈறுகளையுடைய பெயர்களைத் தவிர்த்துப் பிற ஈறுகளையுடைய உயர்திணைப் பெயர்களும் விரவுத்திணைப் பெயர்களும் விளியேற்பதில்லை என தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுள்ளதையே நன்னூலும், ஐரோப்பிய கால இலக்கண நூல்களும் குறிப்பிடுகின்றன.

வேற்றுமை மயக்கம்

வேற்றுமை மயக்கமானது வேற்றுமை உருபு மயக்கம், பொருள் மயக்கம், உருபும் பொருளும் மயங்குதல் என்னும் மயக்கங்களைப் பற்றிக் கூறுவது ஆகும். ஒன்றன் உருபானது மொழியில் இடம்பெற்று வேறொரு உருவாகி நின்றியங்குவது உருபு மயக்கமாகும்.

இதனை நன்னூல்,

“யாதன் உருபின் கூறிற்று ஆயினும்

பொருள்செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்”

(நன்.சொல். நூ. 317)

என்று கூறுகிறது. தொல்காப்பியர் வேற்றுமை மயக்கத்தினை வேற்றுமை மயங்கியல் என்னும் தனியொரு இயலில் விரித்துரைக்கிறார். ஆனால் பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்கள் வேற்றுமை மயக்கத்தினைப் பெரிதும் விளக்காமல் சுருங்க நன்னூலை தழுவி உரைத்துள்ளனர்.

ஆகுபெயர்

ஒன்றன் பெயர் தனக்குரிய பொருளை உணர்த்தாமல் அதனோடு தொடர்புடைய வேறு ஒரு பொருளுக்குத் தொன்று தொட்டு ஆகி வருவது ஆகுபெயர் எனப்படும்.

(எ.கா.) உலகம் சிரித்தது

என் பள்ளி வென்றது

இவற்றில் உலகம், பள்ளி என்னும் இடப்பெயர்கள் இடத்தை உணர்த்தாமல் முறையே உலகில் உள்ள மக்களையும் பள்ளியில் உள்ள மாணவர்களையும் உணர்த்துகின்றன. எனவே இவை ஆகுபெயர் எனப்பட்டன. வேற்றுமை மயக்கத்தினுள் ஒன்றாய் ஆகுபெயரைச் சுட்டுவர் உரையாசிரியர். ஒன்றன் பெயர் அதனோடு தொடர்புடைய மற்றொன்றனுக்கு ஆகி வருவது ஆகுபெயராகும் என்பர் இலக்கணிகள். அவ்வகையில் ஆகுபெயரினைப் பெயரின் மயக்கமாகச் சுட்டுவதே சிறப்பு என்பாரும் உளர். நன்னூலாரும் ஆகுபெயரினைப் பெயரியலிலேயே விளக்கியுள்ளார்.

நன்னூலார்,

“பொருள்முதல் ஆறொடு அளவைசொல் தானி

கருவி காரியம் கருத்தன் ஆதியுள்

ஒன்றன் பெயரான் அதற்குஇயை பிறிதைத்

தொன்முறை உரைப்பன ஆகு பெயரே" (நன்.சொல். நூ. 290)

என்ற ஆகுபெயரினை வகைப்படுத்தி விளக்குகிறார். இதனை தழுவியே இலக்கணவிளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் போன்ற நூற்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

ஆயின், வேற்றுமை பற்றிய செய்திகளைத் தொல்காப்பியம் தனியியலில் விளக்குவதும், நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம், தொன்னூல் விளக்கம் ஆகியன பெயரிலிலேயே விளக்குவதும் சிந்திக்கத்தக்கன.

நன்னூல் மற்றும் ஐரோப்பிய கால இலக்கண நூல்கள் வேற்றுமையைப் பெயரின் ஒரு பகுதியாக விளக்குவதால் இதைச் சொல்லிலக்கணமாகவே கருதுகின்றனர். தொல்காப்பியம் சொற்றொடரின் தன்மையைப் பேசுகின்ற தொடரியலை விளக்கி நிற்கும் கிளவியாக்கத்திற்க அடுத்து வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு ஆகியவற்றை விளக்கவதால் வேற்றுமைத் தொடரிலக்கணத்தில் கருதப்படுவதை அறியலாம்.

வேற்றுமை குறித்து விளக்குவதில் முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை பின்பற்றுகிறது. சுவாமிநாதம், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கமும் சிற்சில இடங்களில் தொல்காப்பியத்தையும், சிற்சில இடங்களில் நன்னூலையும் தழுவியுள்ளன. மேலும் சுவாமிநாதம் இலக்கியங்களில்

காணப்படுமும் புதிய சொல்லுருபுகளை பதிவு செய்துள்ளது. அறுவகை இலக்கணம் வேற்றுமைப் பற்றி குறிப்பிடாததும் சிந்திக்கத் தக்கது. சொற்களின் அமைப்பு முறையினால் வேற்றுமைப் பொருண்மை உணர்த்தப்பெற்றுப், பின்னர் காலப்போக்கில் அவற்றுள் சில வேற்றுமை உருபுகளாகவும், சொல்லுருபுகளாகவும், கருதப்பட்டன என்பதை உணர முடிகிறது. தொல்காப்பியர் வேற்றுமைகளை எட்டாகக் குறிக்க பின் வந்தோர் அதைப் பின்பற்றி இருக்கின்றனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. வேற்றுமை உருபுகள் உணர்த்தும் பொருள்களில் ஐரோப்பியர் கால இலக்கணங்கள் சுருக்கி கூறியுள்ளதம் அறியமுடிகிறது. மேலும், வேற்றுமை மயக்கம், ஆகுபெயர் குறித்தும் சுருக்கமாக கூறியுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வினைச்சொல்

வினைச்சொல்லானது வேற்றுமை ஏலாது, காலத்தை வெளிப்படுத்தியும் குறிப்பால் உணர்த்தியும் நிற்கும். வினைச்சொல் குறித்துத் தொல்காப்பியர்,

“வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது

நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்”

(தொல்.சொல். நூ. 198)

என்ற விளக்குகிறார்.

பவணந்தியார்,

“செய்பவன் கருவி நிலம் செயல் காலம்

செய்பொருள் ஆறும் தருவது வினையே” (நன்.சொல். நூ. 320)

என்றுரைக்கிறார். செய்பவன், கருவி, நிலம், செயல், காலம், செய்பொருள் ஆகிய ஆறும் தோன்றச் செய்வது வினைச்சொல் எனக் கூறுகிறார். நன்னூலார் கூறியுள்ள கருத்தானது வினைச்சொல் எவ்வெப் பொருளில் காணலாகும் என்ற நோக்கில் அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் கருத்து வினைச்சொல்லின் இயல்பினை விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

இலக்கண விளக்கம், தொல்காப்பிய நூற்பாவோடு சேனாவரையர் உரை விளக்கத்தையும் சேர்த்து,

“பொருள் புடை புணர்ச்சி புலப்படுத்ததுவே” (இல.வி. நூ. 227)

எனக் குறிப்பிடுவது பொருள் அடிப்படையில் இலக்கணம் வகுத்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலேயே ஆகும்.

தொன்னூல் விளக்கம், வினைச் சொல்லின் வரை விலக்கணமாக நன்னூல் நூற்பாக்களை உரையில் எடுத்து மொழிகிறது. (தொ.வி. நூ. 104 உரை) முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை பின்பற்றுகின்றன. சுவாமிநாதம் வினைச் சொல்லிலக்கணம் கூறுதலில் இலக்கணக் கொத்து நூற்பாக்களைத் தழுவியுள்ளது. வினை, பெயர், இடை, உரி ஆகிய நான்கு சொற்கள் அடியாக வினைச் சொல் பிறக்கும் என்கிறது.

“பெயர் வினை இடையுரியிற் நான்கடியானும்

பிறக்கும் வினையெனப் பேசுவர் புலவர்” (அ.நா. நூ. 47)

என்கிறது. அறுவகை இலக்கணம் பொது வினைகள் திணை, பால், இடம் ஆகியன உணர்த்தாமல் தொழில் மட்டும் உணர்த்தி வரும் என்று அழைக்கப்படும் சொற்கள் பொதுவினைகளாகக் குறிக்கப்பெற்றள்ளன.

எனவே, காலம், தொழில் இரண்டும் விளக்குதல் வினையிலக்கணத்தில் இன்றியமையாத அடிப்படைக் கூறுகள் என்பது தெளிவாகிறது. தமிழ் இலக்கணங்கள் வினையைப் பொருள் அடிப்படையிலும், அமைப்பு அடிப்படையிலும் விளக்க முற்பட்டுள்ளன என்பதும் புலனாகிறது.

வினைப்பாகுபாடு

தொல்காப்பியம் வினைச் சொற்கள் காலத்தை வெளிப்படுத்துதலை ஒட்டி வினை என்றும் குறிப்பு என்றும் இருவகைப்படுத்துகிறது. மேலும், சொற்களின் வக்கு அடிப்படையில் உயர்த்தினை வினை, அஃறினை வினை, இருதினைக்கும் ஓரன்ன உரிமைய என்றும், செயலின் நிலையை ஒட்டி முற்று, எச்சம் என்றும் வகைப்படுத்தலையும் காணமுடிகிறது. வகைகளைத் தெரிநிலை வினை, குறிப்பு வினை எனப் பிறக்காலத்தார் வழங்கினும், தொல்காப்பியர் குறிப்பு, வினை என்ற குறியீடுகளையே வழங்குகிறார்.

நன்னூலும், இலக்கண விளக்கமும் வினைச் சொற்களைச் செயலின் நிலையை ஒட்டி முற்று (தெரிநிலை, குறிப்பு), எச்சம் (பெயர், வினை) என இரண்டாகவும், பால்-எண்ணை ஒட்டி ஐந்தாகவும் வகைப்படுத்தியுள்ளன.

தொன்னூல் விளக்கம் முக்கால முற்று வினை, ஏவல், வியங்கோள், ஈரெச்சம், வினைக்குறிப்பு என வகைப்படுத்துகிறது. இவ்வினையே தெரிநிலை வினை, குறிப்பு வினை எனப் பொதுவகையில்

இருவகைப்பட்டும். சிறப்பு வகையால் அறுவகைப்பட்டும், சிறப்பே வேறுவேறு வகைப்பட்டும் வரும் என வீரமாமுனிவர் தமது உரையில் குறிப்பிடுவதும் கருதத்தக்கது (தொ.வி. நூ. 103 உரை).

முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றி வினைப் பாகுபாடு செய்கிறது. சுவாமிநாதம் வினைச் சொல், முதனிலை, தொழிற்பெயர், வினைமுற்று, பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என ஐந்து வகைப்படும் என்கிறது. மேலும் தனிவினை, தொடர்வினை என்று இரண்டு பெரும் பிரிவாகவும் கொள்கிறது. இதில் முதனிலை மட்டுமே தனிவினையாகும். மற்றவை தொடர்வினை ஆகும் என்கிறது. இப்பாகுபாடு இலக்கணக் கொத்து நூற்பாவை அடியொற்றியதாகும்.

அறுவகை இலக்கணம் வினைச் சொல்லைப் பொதுவினை, தன்வினை, பிறவினை என மூன்றாகப் பாகுபாடு செய்கிறது. இலக்கண விளக்கத்தை அடியொற்றி இவ்வகைப் பாகுபாடு செய்யப் பெற்றாலும், இலக்கண விளக்கத்திலிருந்து அறுவகை இலக்கணம் வேறுபட்டு நிற்கிறது. வினைச் சொற்களை நல்வினை, தீவினை எனப்பாகுபடுத்திச் சமய நோக்கில், வாழ்வியல் நெறியோடு இணைத்துக் காட்டியிருக்கிறது.

(எ.டு). ஈகை - நல்வினை

ஏற்கை - தீவினை

தொல்காப்பியம் மரபு, பண்பாடு, ஒழுக்கம் இவற்றின் அடிப்படையில் வினைகளை வகைப்படுத்துகின்றது. மேலும் குறிப்பு, வினை என இரண்டாக

அமைத்த, அவை உயர்திணை, அஃறிணை, இருதிணைக்கும் உரியவை என்ற நிலையில் பகுக்கின்றது. முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றுகிறது. நன்னூல் வினைச் சொல்லைத் தொழில் அல்லது பயிற்சி அடிப்படையில் முற்று, எச்சம் என்ற நிலையில் பகுத்துள்ளது. இதனை தழுவியே இலக்கண விளக்கமும், தொன்னூல் விளக்கமும், வினைச்சொல்லை பகுத்துள்ளது. சுவாமிநாதம், இலக்கணக் கொத்தைப் பின்பற்றி வினைப் பாகுபாடு செய்கின்றது. அறுவகை இலக்கணம் பிற இலக்கண நூல்களிலிருந்து வேறுபடுவதுடன் சமய நோக்கில் வினையைப் பாகுபாடு செய்கிறது.

தன்மை பன்மை வினைமுற்று

அம், ஆம், எம், ஏம், கும், டும், தும், நும் எனும் எட்டையும் இறுதியில் உடைய சொற்கள் தன்மைப் பன்மை உணர்த்தும் வினைமுற்றக்கள் என தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது.

நன்னூல் அம், ஆம், எம், ஏம், ஓம், கும், டும், தும், நும் என்ற விசுதிகளை சுட்டுகின்றது. ஓம் என்ற விசுதியை புதிதாக சேர்த்துக் கூறுகிறது நன்னூல். இலக்க விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், சுவாமிநாதமும் நன்னூலை அடியொற்றி கூறியுள்ளன. இம்முன்று இலக்கணங்களும் 'ஓம்' என்பதை சேர்க்க இதே நூற்றாண்டில் வந்த முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை தழுவி ஓம் என்பதை சேர்க்கவில்லை என்பதும் நோக்கத்தக்கது. அறுவகை இலக்கணம் ஓம். ஓம், ஆம், உம், அம்

என்னும் ஐந்தும் தன்மைப் பன்மைக்குரிய வினைமுற்று விகுதிகளாகும் என்கிறது (அறு. இல.சொல். நூ. 61)

சுவாமிநாதம் மட்டும் விகுதிகள் உள்படுத்தும் தன்மையுடையன என எடுத்துரைக்கவில்லை. நன்னூல் விகுதிகளை உள்படுத்தும் தன்மையுடையன என்று கூறுகிறது. இதனை தழுவி இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம். முத்துவீரியம் போன்றவை நன்னூலை தழுவி அம், ஆம் என்பவை முன்னிலையாரையும், எம், ஏம், ஓம் என்பவை படர்க்கையாரையும், கும், டும், தும், நும், எம், ஏம், ஓம் என்பவை இருபாலாரையும் உள்படுத்தும் என விளக்குகின்றன.

நன்னூல் குறிப்பிடும் தன்மைப் பன்மையில் - ஓம் விகுதியும் டுகர விகுதி குறிப்பு வினையிலும், ஆகார விகுதிஎதிர்மறையிலும் மட்டுமே வரும் என்னும் செய்திகள் புதியனவாகும். இதனை தழுவியே ஐரோப்பிய கால இலக்கணங்களம் வழிமொழிகின்றன.

செய்கும் என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினைமுற்று பிரிதொரு வினைமுற்றைக் கொண்டு முடியும் என தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. முத்துவீரியம் இதை தழுவி அமைந்துள்ளது.

(எ.கா.) காண்கும் வந்தோம்.

இலக்கண விளக்கம், சுவாமிநாதம், தொன்னூல் விளக்கம், அறுவகை இலக்கணம் ஆகியன இதனைக் கூறவில்லை. அக்கால வழக்கில் இதன் இன்மை கருதியே இவ்வாறு கூறாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் முத்துவீரியம் கூறியிருப்பது தழுவலேயேக் குறிக்கிறது.

தன்மை ஒருமை வினைமுற்றக்கள்

தொல்காப்பியம் கு, டு, து, று, என், ஏன், அல் என்பனவற்றை ஈற்றில் கொண்ட சொற்கள் தன்மை ஒருமை உணர்த்தும் வினைச்சொற்களாகும் என்கிறது. இளம்பூரணர் இதற்கு உரை எழுதுகையில் 'அன்' என்ற விசுவயை சேர்த்துள்ளார். இது அவர் கால மொழி வழக்கில் இடம்பெற்றிருக்கும். நன்னூலும் 'அன்' என்பதை சேர்த்துள்ளது. நன்னூலை போன்றே இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், சுவாமிநாதம் மூன்றும் 'அன்' என்பதை சேர்த்து கூறியுள்ளது.

(எ.கா.)	உண்டு, உண்டு, வருது, சேறு	-	கு, டு, று, து
	உண்டனென்	-	என்
	உண்டேன்	-	ஏன்
	உண்பல்	-	அல்
	உண்பன்	-	அன்

மேலும், இலக்கண விளக்கம், உரையில் அல், அன் ஈற்றுத் தன்மை ஒருமை முற்றுச் சொல் எதிர்காலம் காட்டும் என்றும், என், ஏன், ஈற்றுத் தன்மை ஒருமை விசுவயை இடைநிலையோடு வந்து முக்காலமும் உணர்த்தும் என்றும் கூறியுள்ளது. தொன்னூல் விளக்கம், மேற்குறிப்பிட்ட எட்டு விசுவயையும் குறிப்பிடுவதோடு அவ்விசுவயை எதிர்காலம் உணர்த்துவன என்றும் எடுத்துரைக்கின்றது.

(எ.கா.)	உண்கு, கொடு, வருது, சேறு, நடப்பல்
	நடப்பன், நடப்பென், நடப்பேன்

அறுவகை இலக்கணம் 'ஏன்' என்னும் தன்மை ஒருமை விகதியை மட்டும் குறிப்பிடுகிறது. செய்கு வாய்ப்பாட்டு வினைமுற்று பெயரைக் கொண்டு முடியாமல் வேறொரு வினையைக் கொண்டு முடிந்தாலும் அது முற்று வினை ஆகும் என தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் கூறுகின்றன. தொன்னூல் விளக்கம், இலக்கண விளக்கம், சுவாமிநாதம், அறுவகை இலக்கணம் இவற்றை சுட்டவில்லை. ஆனால் இதே நூற்றாண்டை சேர்ந்த முத்துவீரியம் இதை சேர்த்துள்ளது. எனவே முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை தழுவி அமைந்துள்ளது என்பது தெளிவு.

(எ.கா.) காண்கு வந்தேன்

தொல்காப்பியர் 'அன்' விசுவதியைக் கூறாததற்குக் காரணம் அதன் அருகிய வழக்கே எனக் கருதலாம். முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை பின்பற்றி அன் விசுவதியை குறிப்பிடாமல் விட்டுள்ளது. ஆனால் இந்நூற்றாண்டை சேர்ந்த பிற இலக்கணங்கள் 'அன்' விசுவதியை கூறியுள்ளன.

முன்னிலை, ஒருமை விசுவதிகள்

இ, ஐ, ஆய் என்னும் மூன்றும் ஈறுகளையும் உடைய முன்னிலை வினைமுற்றுச் சொற்கள் ஒருமைக்கு (ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால்) உரியனவாகும் என தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது.

நன்னூல் 'இ, ஐ, ஆய்' விசுவதிகளுடன் 'ஏவலில் வருஉம் எல்லா ஈற்றவும்' வருமெனக் குறிப்பிடுகிறது. நன்னூல் ஏவலை முன்னிலையுடன் அடக்கிக் கூறினும், அதன் அமைப்பினை எடுத்துத் தனியாக இனம்

காட்டுகிறது. தொன்னூல் விளக்கமும், முத்துவீரியமும் தொல்காப்பியத்தை பின்பற்றியுள்ளன. இலக்கண விளக்கமும், சுவாமிநாதமும் ஐ, ஆய், இ, அல், ஏல், காண் விசுதிகளுடன் ஏவலில் வரும் இருபத்துமூன்று ஈறுகளும் முன்னிலை ஒருமை விசுதிகளாகி வருமென விளக்குகின்றன. மேலும் இலக்கண விளக்கம் உரையில் ஐ, ஆய் விசுதிகள் மூன்று காலத்திலும் இகர ஈறு, க, ட, த, ற க்களை ஊர்ந்து எதிர்காலத்திலும் வருமெனக் கூறப்படுகின்றது.

(எ.கா.)	உண்ணல்	-	அல்
	அழால்	-	ஆல்
	அழேல்	-	ஏல்

ஐரோப்பியர் காலத்திலே இவ்விசுதிகள் வழக்கில் இருந்தாலும் அறுவகை இலக்கணம் இதனை சுட்டவில்லை.

முன்னிலைப் பன்மை விசுதிகள்

இர், ஈர், மின் எனும் ஈற்றுச் சொற்கள் முன்னிலைப் பன்மை சொற்கள் ஆகும். அவை உயர்திணைப் பலர் காலுக்கம், அஃறிணை பலவின் பாற்கும் பொதுவாக வரும் என தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது. நன்னூல் இர், ஈர் எனும் ஈற்றுச் சொற்கள் இருதிணைக்கம் பொதுவான முன்னிலை பன்மை விமுற்றுஆகும் எனவும்,

(எ.கா.)	உண்டனீர்	-	இர்
	உண்டீர்	-	ஈர்

மின் விசுவதியை இறுதியில் உடய சொற்கள் முன்னிலை ஏவல் பன்மை வினைமுற்று ஆகும் என்கிறது.

(எ.கா.) உண்மின் - மின்

நன்னூலை தழுவி சுவாமிநாதம் அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் கருத்துக்களை அவ்வாறே முத்துவீரியம் அமைத்துள்ளது. தொன்னூல் விளக்கம் இர், ஈர் விசுவதிகளை மட்டுமே சுட்டுகின்றது. இவற்றின் வழி, 'மின்' எனும் விசுவதி இடை காலத்தில் முன்னிலை ஏவல் பன்மையை உணர்த்தும் வழக்கமாக மாறியுள்ளது என்பதை அறியலாம். ஐரோப்பியர் காலத்தில் இவ்வழக்கு மாற்றமடையாமல் இருந்துள்ளது.

படர்க்கை வினை விசுவதிகள்

படர்க்கை வினை விசுவதிகள் இடம், எண் ஆகிய பொருட்தன்மைகளுடன் பாலையும் உணர்த்தும் இயல்புடையன.

படர்க்கை ஆண்பால் வினை விசுவதிகள்

தொல்காப்பியம் ஆண்பால் விசுவதிகளாக அன், ஆன் என்னும் இரண்டினைக் கூறுகிறது. இதனை பின்பற்றியே நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம், அறுவகை இலக்கணம் அமைத்துள்ளது. மேலும் தொல்காப்பியம் அன், ஆன் விசுவதி செய்யளில் ஒன், ஒன் என்றாகி வருமெனக் குறிப்பிடுகிறது.

| அன் > ஒன் | | ஆன் > ஒன் |

“வினவி நிறறந் தோனே” (அகநானூறு. 48)

இதனை தழுவி முத்துவீரியம் மட்டும் கூறுகிறது. மற்ற ஐரோப்பியகால இலக்கணங்கள் இதனை குறிப்பிடவில்லை. இது அக்கால வழக்கில் இல்லாததே காரணமாகும். ஆனால் முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை தழுவியே அமைத்துள்ளது என்பது உணரலாம்.

படர்க்கைப் பெண்பால் விசுதிகள்

தொல்காப்பியம் பெண்பால் விசுதிகளாக அள், ஆள் இரண்டை மட்டும் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் ஆள் விசுதி செய்யுளிடத்து - ஓள் எனத் திரிந்து வருமென எம் கூறுகிறது. இதனை தழுவியே முத்துவீரியம் அமைத்துள்ளது. நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், சுவாமிநாதம் போன்றவைகள் அள், ஆள் எனனும் இரண்டை மட்டுமே சுட்டுகின்றன.

படர்க்கைப் பலர்பால் வினை விசுதிகள்

படர்க்கைப் பலர்பால் விசுதிகளாக அர், ஆர், ப, மார் என்பதை தொல்காப்பியத்தை தழுவியே ஐரோப்பிய கால இலக்கணங்களும் குறிப்பிடுகின்றன. தொன்னூல் விளக்கம் மட்டும் மேற்குறிப்பிட்ட விசுதிகளுடன் மரும், மனார், கள் விசுதியையும் சேர்க்கிறது.

(எ.கா.) என்மரும்உளர், என்மனார்புலவர், கூவினார் (கள்)

மேலும் தொல்காப்பியமும், முத்துவீரியமும் ஆர் விசுதி செய்யுளின் கண் - ஓர் எனத் திரிந்து |ஆர்|>|ஓர்| வரும் எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

(எ.கா.) "வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே" (குறுந். 216)

படர்க்கை ஒன்றன்பால் விசுதிகள்க்

ஒன்றன் பால் விசுதிகளாக து, று, டு ஆகியவற்றைத் தொல்காப்பியம் சுட்டியது போன்றே ஐரோப்பிய கால இலக்கணங்களும் சுட்டுகின்றன. நன்னூலும், இலக்கண விளக்கமும் து, று, டு விசுதிகளில் 'டு' குறிப்பின் பொருட்டு வருமெனக் குறிப்பிடுகின்றன. தொன்னூல் விளக்கம் 'உ' கர விசுதியை மட்டுமே கூறுகின்றது.

படர்க்கைப் பலவிற்பால் விசுதிகள்க்

தொல்காப்பியம் அ, ஆ, வ என்ற விசுதிகளைக் கூறுகிறது. முத்துவீரியமும் இதனையே பிற்பற்றியுள்ளது. நன்னூல், இலக்கண விளக்கமும் அ, ஆ விசுதிகளை மட்டுமே கூறி, ஆகாரம் எதிர்மறையில் வருமெனவும் கூறுகின்றன. ஆனால் இலக்கண விளக்க உரையில் 'வகர ஈறும் அஃது அகர ஈற்றுள் அடங்கும்' (இல.வி. 234. உரை) என்ற கருத்து காணப்படுகிறது. தொன்னூல் விளக்கம் ஆகார ஈறு ஒன்றையே பலவிற்பால் விசுதியாகக் கூறுகின்றது. ஆனால் சுவாமிநாதம் ஆ, அ விசுதிகளைப் பலவிற்பால் உணர்த்துவனவாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

எச்சங்கள்க்

செயல் முற்றுப் பெறாமல் எஞ்சி நிற்பவை எச்ச வினைகள்க் ஆகும். இது ஒரு வினைமுற்றையோ, பெயரையோ தழுவி முடிகின்றன. இவை மூவிடங்களிலும், ஐம்பால்களிலும் வருகின்றன. எச்ச வினைகள்க் ஏற்கும் சொல் வேறுபாட்டால் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் எனப்படுகின்றன. எச்ச

வினை ஏற்பது பெயராக இருப்பின் அது பெயரெச்சம் எனவும், வினையாக இருப்பின் வினையெச்சம் எனவும் பெயர் பெறுகின்றது.

பெயரெச்சம்

பெயரெச்சம் பெயரை முடிப்புச் சொல்லாகக் கொள்கின்றன. தொல்காப்பியம் பெயரெச்சத்தினைப் 'பெயரெஞ்சு கிளவி' என்கிறது.

செய்யும், செய்த, எனும் வாய்ப்பாட்டுப் பெயரெச்ச சொற்கள் நிலம், பொருள், காலம், கருவி, வினைமுதல், வினை எனும் ஆறு பெயர்களையம் கொண்டு முடியும் எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. நன்னூல் செய்து, செய்கின்ற, செய்யும் என்றும் மூன்று வாய்ப்பாடுகளில் பெயரெச்சம் வரும் எனவும் நிலம் முதலிய ஆறு பெயர்களுள் ஒன்றனைக் கொண்டு முடியும் எனவும் கூறுகிறது. இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம் போல்வன நன்னூற் செய்திகளை வழி மொழிகின்றன. இலக்கண விளக்கத்தில் நன்னூலில் கூறப்படாத கருத்த, பெயரெச்சம் இன்னதற்காக, இது பயனாக, தீர்தல் என்னும் பொரள் குறித்த பெயர்களுள் ஒன்றனை முடிக்கும் சொல்லாகக் கொள்ளுதலைக் குறிப்பிடுவதாகும் (இல.வி. நூ. 243 உரை). இக்கருத்து நச்சினார்க்கினியர் உரையைத் தழுவியதாகும். பெயரெச்ச நூற்பாவில் செய்த, செய்கின்ற, செய்யும் என்னும் மூன்று வாய்ப்பாடுகளும் கூறப்படுகின்றன.

சுவாமிநாதம் 'செய்' என்னும் வாய்பாட்டின் இறுதியில் சேய்மைச் சுட்டைக் குறிக்கும் அகரமும், நடுவில் கால இடைநிலையும் எதிர்

காலத்திற்கு 'உம்' ஈறும் பெற்று வருவது பெயரெச்சம். அது செய்து, செய்கின்ற, செய்யும் என மூவகை வாய்ப்பாட்டில் வரும். வினை, செய்பொருள், வினை முதல் (செய்வோன்) நிலம், கருவி, காலம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் பெயரைக் கொண்டு முடியும் என்கிறது.

(எ.கா.)	வாழும் இல்	-	நிலம்
	கற்கும் நூல்	-	பொருள்
	துயிலும் நான்	-	காலம்
	வளையும் கோல்	-	கருவி
	ஓதும் பார்ப்பன்	-	செய்வோன்
	உண்ணும் ஊன்	-	வினை

அறுவகை இலக்கணம் மூன்று நூற்பாக்களில் பெயரெச்சம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. மரபிலக்கண நூல்கள் வினைமுற்று எச்சமாக நின்று பெயரைக் கொண்டு முடிதலைப் பெயரெச்சம் என்கின்றன. அறுவகை இலக்கணம், விசுவகாமியோடு புணராமல் முக்காலங்களையம் தழவி வருவன பெயரெச்சமென்று விளக்குகிறது. போல, செய்த, வைத்த என்பவை இறந்த காலத்தைத் தழுவும். ஆகிற, அழிகிற என்னுமிவை நிகழ்காலத்தோடு கூடி நிற்கும். பிறக்கும், பேசும், பிணங்கும் என்பன எதிர்காலத்துடன் இயைந்து வரும். இவற்றைப் பெயரெச்சமாக அறுவகை இலக்கணம் கூறுகிறது.

வினையெச்சம்

வினைமுற்றுச் சொற்களை முடிப்புச் சொற்களாகக் கொண்டு வருவது வினையெச்சமாகும். 'வினையெஞ்சு கிளவி' என வினையெச்சத்தினை கூறுகிறது தொல்காப்பியம்.

தொல்காப்பியம் செய்து, செய்யூ, செய்யு, செய்தென, செய்யியர், செய்ய, செயின், செய, செயற்கு எனும் ஒன்பது வாய்ப்பாட்டு சொற்கள் வினையெச்ச சொற்களாக கூறுகின்றது. இவற்றைத் தவிரத் தொல்காப்பியர் 'மயங்கானம்' என்பதை வினையெச்சமாக ஆள்வதால் அவர் காலத்தில் 'செய்யாமை' என்ற வாய்ப்பாட்டு வடிவமும் இருந்தது என அறியலாம். நன்னூலார் தான் வினையெச்சத்திற்கு முதன் முதலில் வரைவிலக்கணம் தருகிறார். வினையெச்சங்கள் தொழிலையம் காலத்தையம் காட்டிப் பால்காட்டாது வினை எங்சி நிற்கும் என்று விதி வகுத்துள்ளார். மேலும், செய்து, செய்யு, செய்யா, செய்யூ, செய்தென, செய, செயின், செய்யிய, செய்யியர், வான், பான், பாக்கு என்னும் பன்னிரண்டு வாய்ப்பாடுகளில் வினையெச்சம் வருதலையும், அவை வருவதற்குரிய காலங்களையும் பட்டியலிடுகிறார். செய்து, செய்யு, செய்யா, செய்யூ, செய்தென என்ற ஐந்தும் இறந்த காலத்தையும், செயவென்பது நிகழ்காலத்தையும் செயின், செய்யிய, செய்யியர், வான், பான், பாக்கு என்பன எதிர்காலத்தையும் குறிப்பன என்பார் நன்னூலார்.

இலக்கண விளக்கம், நன்னூலார் கூறும் பன்னிரண்டு வினையெச்ச வாய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் இதன் உரையில் பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து என்பனவும், ய், இ, ஆல், மை, மல் என்பனவும் வினையெச்சங்களாக வருதலையும், வினையெச்ச விகுதிகளைப் பகுத்தும் கூறுகிறது. வினையெச்சங்கள் காலங்காட்டுதலையும் குறிப்பிடுகிறது. (இல.வி. நூ. 246. உரை) இவ்வுரைச் செய்திகள் தொல்காப்பிய உரைகளைத் தழுவிக்காணப்படுகின்றன.

தொன்னூல் விளக்கம், நன்னூலார் கூறிய வரைவிலக்கணத்துடன் வினையெச்சங்களை விவரிக்கிறது.

“காலமும் வினையும் தோன்றிப் பால் தோன்றாது

வினை கொள்ளும் அது வினை யெச்சம்” (தொ.வி. நூ. 117)

இ, உ, என, ஊ, பு, ஆ என்னும் விகுதி பெற்ற வினையெச்சங்கள் இறந்த காலத்தில் வரும்; ய், அ விகுதி பெற்றவை நிகழ்காலத்தில் வரும். இல், இன், இய, இயர், வான், பான், பாக்கு விகுதிச் சொற்கள் எதிர்காலத்தில் வழங்கும். ஆமல், ஆது, ஆமை, ஆ என்பன திர்மறை வினையெச்சங்களாகும் என்று தொன்னூல் விளக்கம் குறிப்பிடுகிறது.

முத்துவீரியம் தொல்காப்பியம் கூறிய வினையெச்சங்களுடன் வான், பான் இரண்டையும் இணைத்து விளக்குகிறது. இதில் 'செய்யா' என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினை கூறப்படவில்லை. சுவாமிநாதம் வினையெச்சத்தின் வரைவிலக்கணம் கூறுவதுடன், நன்னூல் குறிப்பிடும் செய்தென, செயின்

நீங்கலாக உள்ள பத்து வினையெச்ச வாய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பிடுகிறது. செய்து, செய்பு, செய்யூ, செய்யா ஆகிய வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சங்கள் இறந்த காலத்தையும், செய்ய, செய்யிய, செய்யியர் நிகழ் காலத்தையும், வான், பான், பாக்கு ஆகிய வாய்ப்பாட்டு எச்சங்கள் எதிர்காலத்தையும் காட்டுகிறது. மேலும், அன்றி, இன்றி, ஏல், ஆல் முதலியனவும் வினையெச்சத்தின் தன்மை பெறும் என்கிறது அறுவகை இலக்கணம்.

“சொல்லி நின்று வந்து எனல் ஆதிய
மற்றுமோர் வினையை விருவிக்க மாதலின்
வினை எச்சமாமென விளம்பிடல் இயல்பே”

(அறு. இல. சொல். நூ. 48)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. வினைமுற்று எச்சமாக நின்று மற்றொரு வினையை வருவிக்கும் தன்மையுடையது வினையெச்சம் என்றும், சொல்லி, நின்று, வந்து போன்றவை வினையெச்சச் சொற்கள் என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

வியங்கோள்

தமிழில் வழங்கும் வினைவடிவங்களுள் வியங்கோள் வினை முற்று ஒன்றாகும். இது வாழ்த்தல், விரும்புதல், பழித்தல், வெறுத்தல் முதலயி உணர்வுகளைத் தெரிவிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. வியங்கோள் வினைமுற்ற தன்மை, முன்னிலை ஆகிய இரு இடங்களிலும் வராது படர்க்கையில் வருவதே பெரும்பான்மை.

(எ.கா.) அவன் வாழ்க, அவள் வாழ்க, அவர் வாழ்க, அது வாழ்க

வியங்கோள் படர்க்கையில் மட்டுமே வரும் என தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. அதன் அமைப்பைக் குறிப்பிடவில்லை. நன்னூல் எல்லா இடங்களிலும், பால்களிலும் வரும் எனக்கூறி விசுவயையும் (க, ய, ர்) கூறுகிறது.

இலக்கண விளக்கம் வியங்கோள் வினை மூவிடத்தும் ஐம்பாலிலும் வரும் என்றும், விதித்தல், வேண்டிக் கோடல், வாழ்த்துதற் பொருள்களில் க, ய, ர், அல், ஆல், உம, மார், ஐ என்னும் எட்டு விசுவயைப் பெற்று வரமு் எனவும் கூறுகிறது.

தொன்னூல் விளக்கம், நன்னூலைப் பின்பற்றுகிறது. முத்துவீரியம், 'தன்மை முன்னிலையொடு சாரா வியங்கோள்' என இவ்வினையை விளக்குகிறது. இது தொல்காப்பியச் சார்பினால் அமைந்த விளக்கமாகும். சுவாமிநாதம் குறிப்பிடும் வியங்கோள் பற்றிய செய்திகள் இலக்கணக் கொத்தையும், இலக்கண விளக்கத்தையும் தழுவி யுள்ளது. அறுவகை இலக்கணம் வியங்கோள் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.

கால இடைநிலைகள்

வினைச் சொற்களில் வினைப் பொருண்மை செயல், காலம் இரண்டாலும் வெளிப்படுகிறது. இவ்விரண்டினுள் காலமே செயலின் நிகழ்வுக்கு இன்றியமையாததாகும். காலம், இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என மூவகைப்படும். இம்மூக்காலங்களையும் இடைநிலைகள் எனப்படும் ஒட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. தமிழில் கால இடைநிலைகள் வினைப் பகுதிக்கும், விசுவயிக்கும் இடையில் வருகின்றன. மூன்று காலங்களையும்

உணர்த்துவதற்குத் தனித்தனி இடைநிலைகள் உள்ளன. தொல்காப்பியம் வினையின் இலக்கணமாகக் காலங்காட்டும் தன்மையைக் கூறுகிறது. இதை தழுவினே நன்னூலும், ஐரோப்பியகால இலக்கண நூல்களா, இலக்கண விளக்கமும், முத்துவீரியமும், சுவாமிநாதமும் குறிப்பிடுகின்றன. தொன்னூல் விளக்கமும், அறுவகை இலக்கணமும் வினையின் இலக்கணமாகக் காலங்காட்டும் தன்மையைக் குறிப்பிடவில்லை. சுவாமிநாதம் முற்று, பெயரெச்சம், வினையெச்சம் ஆகியவை தனித்தனியே காலம் ஏற்கும் தன்மைய விளக்குகிறது. நன்னூலார் தான் முதன் முதலில் இலக்கண வரலாற்றில் கால இடைநிலைகளை விரிவாகச் சுட்டுவதோடு ஒவ்வொரு காலத்திற்கும் உரிய இடைநிலைகளைத் தனித்தனியாகக் கூறுகிறார். அவரையே பின்னோரும் பின்பற்றினர். முத்துவீரியத்திலும், அறுவகை இலக்கணத்திலும் இப்பாகுபாடு இடம்பெறவில்லை.

இறந்தகால இடைநிலைகள்

நன்னூல் ஐம்பால் மூவிடத்திற்குரிய இறந்த கால இடைநிலைகளாகத், ட், ற், இன் என்ற நான்கினைச் சுட்டுகிறது. தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலை பின்பற்றியுள்ளது. இலக்கண விளக்கமும், சுவாமிநாதமும் இவற்றோடு 'க்' என்னும் இடைநிலையையும் குறிப்பிடுகின்து.

(எ.கா.) உண் + ட் + ஆன்
 எய் + த் + ஆன்
 தின் + ற் + ஆன்
 ஒடு + இன் + ஆன்
 நக் + க் + ஆன்

இக்காத் தமிழல் த்த், ட், ற், ச், இன், இ, இன், ய் ஆகிய பத்து இறந்த கால இடைநிலைகள் பயின்று வருவதாக அறிஞர் தி. நடராசன் குறிப்பிடுகிறார். (ப. வேல்முருகன், தமிழ் மரபிலக்கணங்களில் இடைச்சொற்கள் ஒரு மதிப்பீடு, ப. 113)

நிகழ்கால இடைநிலைகள்

நிகழ்கால இடைநிலைகளாக நன்னூல் ஆநின்று. கின்று, கிறு என்ற மூன்றையும் சுட்டுகின்றது. இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கமும், நன்னுலை பின்பற்றி உரைக்கின்றன. இவற்றோடு சுவாமிநாதம் 'கிற்ற' என்னும் நிகழ்கால இடைநிலையும் குறிப்பிடுகின்றது.

(எ.கா.) செய் + ஆநின்று + ஆன்
 படி + கின்று + ஆன்
 படி + கிறு + ஆன்

சுவாமிநாதம் குறிப்பிடும் 'கிற்று' என்னும் நிகழ்கால இடைநிலைக்கு நூலில் சான்றுகள் தரப்படவில்லை. இவ்விடைநிலை பேச்சு வழக்கிலும் இல்லை எனக் கருதப்படுகிறது.

அறுவகை இலக்கணம் இடைநிலைகள் பற்றிக் கூறவில்லை எனினும் விசுதி பற்றிக் கூறுமிடத்து கின்று, கிற என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது.

எதிர்கால இடைநிலைகள்

நன்னூல் எதிர்கால இடைநிலைகளாக ப், வ் இரண்டினைக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை தழுவியே இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல்

விளக்கம், சுவாமிநாதம் போன்றவை எதிர்கால இடைநிலைகளை குறிப்பிடுகின்றன.

(எ.கா.) உண + ப் + ஆன்

உறங்கு + வ் + ஆன்

இன்றைய வழக்கிலுள்ள செந்தமிழில் வந்திருந்தார், வந்திருக்கிறார், வந்துவிடுவார் எனவும், வந்துவிட்டார், வந்துவிடுகிறார், வந்துவிடுவார் எனவும் பல்வேறு வினை வடிவங்கள் தோன்றியுள்ளன.

எனவே, கால இடைநிலைகள் குறித்த சிந்தனை தமிழ் மொழி வரலாற்றில் கவனிக்கத்தக்கது. காலந்தோறும் கால இடைநிலைகள் வளர்ச்சிப் பெற்றிருக்கின்றன. பல மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றன. இதனை ஐரோப்பிய கால இலக்கண நூல்கள் பதிவு செய்திருந்தாலும், முத்துவீரியமும், அறுவகை இலக்கணமும் இனை கூறாமல் சென்றுள்ளது. எனவே இதனை தொல்காப்பிய தழுவல் என கூறலாம்.

தமிழ் இலக்கண நூல்கள் உணர்த்தும் வினையின் இலக்கணம், பாகுபாடுகள், தன்மைகள் போல்வன காலந்தோறும் மாற்றம் பெற்று காணப்படுவதோடு வளர்ச்சி பெற்று இருப்பதையும் காண முடிகின்றது. தற்கால் நிலையில் பல்வேறுபட்ட வினைகள் வழக்கில் காணப்படுவதோடு இவற்றில் அமைப்பால் வினையின் பகுதிகள், விகுதிகள், இடைநிலைகள், சாரியைகள் போல்வனவும் வளர்ச்சியுற்ற நிலைமையை அறியலாம். வினை வடிவங்கள் காலந்தோறும் வளர்ந்த நிலையை ஐரோப்பிய கால இலக்கண நூல்களும் முடிந்தவரையில் பதிவு செய்துள்ளமையையும் காணலாம்.

இடைச்சொல்

தனித்து நின்று பொருள்தராத சொல் இடைச்சொல். பெயர்ச் சொல்லையோ, வினைச் சொல்லையே சார்ந்து நின்று அச்சொல் உணர்த்தும் பொருளை மாற்றத் துணைசெய்யும் சொல் இடைச்சொல் எனலாம்.

வேற்றுமையும் அப்படியே இருக்கிறது என்பதைக் கண்ட இலக்கண நூலாரும் உரையாசிரியர்களும் இடைச்சொல்லின் குணத்தை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றனர்.

“பிறிதோர் சொல்லை வேறுபடுப்பனவும் பிறிதோர் சொல்லான் வேறுபடுக்கப்படுவனைவுமெனச் சொல் இருவகைப்படும்; பிறிதோர் சொல்லை வேறுபடுத்தலாவது விசேடிக்கப்படுதல் இடைச் சொல்லாம் பிறிதோர் சொல்லை வேறுபணுடுக்குற் சொல்லாம் என்றாம் வேறுபடுத்தலும் வேறுபடுக்கப்படுதலும் ஆகிய இரண்டும் பொதுவகையான் எல்லாச் சொற்குங் குறாமை எய்துமாகலின் இடைச்சொல்லெல்லாம் வேற்றுமைச் சொல்லென்றதனான். இவை வேறுபடுக்குஞ் சொல்லாதல்லது ஒரு ஞான்றும் வேறுபடுக்கப்படுஞ் சொல்லாகலென நியமித்தவாறாம்”

(சேனாவரையர் உரை - தொல்காப்பியம், பக். 423-424)

என்று சேனாவரையர் இடைச்சொல்லிற்கு விளக்கம் அளிப்பது இங்கு நினைக்கத்தக்கதாகும். வேற்றுமை உருபிற்கும், இடைச்சொல்லிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை இது விளக்குகிறது.

“பெயர், வினையை இடமாகக் கொண்டு

வருதலின் இடைச்சொல் ஆயிற்று”

(தொல்.சொல்.தெய்வ. உரை. 746)

என்பார் தெய்வச்சிலையார்.

அறிஞர் மோ. இசரேயல்,

“பெயர் வினைகளைச் சார்ந்த அவற்றின் இடமாக நின்று

பொருள் உணர்த்தலால் இடச்சொல் என்று பெயர் பெற்றது.

அது போலியால் இடைச்சொல் என்றாயிற்று என

குறிப்பிடுவது ஏற்புடையது” (மோ. இசரேயல், இடையும்

உரியும், ப. 3)

என்கிறார்.

ஆ. சிவலிங்கனார்,

“இடைச்சொல் ஆவது தனித்து நின்று பொருள் உணர்த்தாது

பெயரோடும், வினையோடும் சார்ந்து பெயர்ப் பொருளையும்,

வினைப் பொருளையும் தனக்கரியதாகக் கொண்டு

வெளிப்படுத்தி நிற்பதாம்” (ஆ. சிவலிங்கனார், தொல்காப்பியம்

உரைவளம், சொல்லதிகாரம், இடையியல், ப. 15)

என்று உரைக்கிறார்.

இவர்கள் கூறுவதனை ஆராய்ந்தால் இடைச்சொல் பெரும்பாலும் இடையில் வரும் என்று காரணம் பொருந்தவில்லை. இடைச்சொற்கள் சொல் நிலையிலும், தொடர் நிலையிலும், சொற்களின் முன்னும் பின்னும் இடையில் வழங்குவன என்பது தெளிவு.

இடைச்சொற்களின் இயல்புகள்

தொல்காப்பியர் இடைச்சொல் தனித்துநடக்கும் இயல்பை உடையது இல்லை என்றும் அது பெயரையும், வினையையும் இடமாகக் கொண்டு வரும் என்றும் கூறுவார் (தொல்.சொல். நூ. 251) இதனையே நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் போன்ற இலக்கண நூல்களும் இக்கருத்தையேக் கூறுகின்றன.

இடையின் வகைகள்

பெயர் வினையோடு சேரந்தியங்கும் தன்மை உடைய இடைச்சொல்லானது தொல்காப்பியரால் ஏழு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை.

1. புணரியல் நிலையிடைப் பொருள் நிலைக்குதவுற
2. வினை செயல் மருங்கில் காலமொடு வருற
3. வேற்றுமைப் பொருள்வயின் உருபாகுற
4. அசைநிலைக் கிழவியாகி வருற
5. இசைநிறைக் கிழவியாகி வருற

6. தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செய்குற

7. ஒப்பில் வழியாற் பொருள் செய்குற

என்பனவாகும்.

நன்றால்,

1. சாரியை

2. வினை

3. வேற்றுமை

4. அசைநிலை

5. இசைநிலை

6. தத்தம் பொருள்

7. ஒப்பு உருபுகள்

8. குறிப்பு

இவ்விதமாக பகுத்துக் காட்டுகின்றன.

இலக்கண விளக்கம்,

1. சாரியை

2. வினை

3. வேற்றுமை

4. அசைநிலை

5. இசைநிறை

6. தத்தம் பொருள்

7. ஒப்பு உருபுகள்

என ஏழாக வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

வைத்திய நாத தேசிகர்,

"குறிப்பென ஒன்று கூட்டித் திறம் எட்டென்பாரும் உளராலோ
வெனின் அது 'தத்தம் பொருள்' என்பதனுள் அடங்குதல்
'வினை பெயர் குறிப்பிசை' என்பதனாற் பெறப்படுதலில்
மிகைபடக் கூறலென மறுக்க" (இல.வி. நூ. 251 உரை)

என்று நன்னூலார் கூறம் எட்டுவகைப் பாகுபாட்டினை மறுக்கிறார்.

"தொல்காப்பியத்தின் 'தத்தம் குறிப்பின் பொருள் செய்குற'
என்பதை நன்னூல் இரண்டாகப் பகுத்துக் கூறுகிறது.
இவ்விரண்டும் வருகின்ற இடத்திற்கேற்பக் குறிப்புப்
பொருளையே உணர்த்துவன. எனவே நன்னூலின் பகுப்ப
ஏற்றதாக இல்ல" (பெ. சுயம்பு, இலக்கண நூல்களில் கருத்து
வளர்ச்சி, ப. 144)

என அறிஞர் பெ.சுயம்பு குறிப்பிடுகிறார்.

தொன்னூல் விளக்கம், நன்னூற் பாகுபாட்டினை முழுமையாகப்
பின்பற்றுகிறது. இந்நூல் ஏ, ஓ முதலியவற்றைத் 'தத்தம் பொருளன்' என்றும்,

விண்ணென, ஒல்லென, கல்லென போன்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களைக்
'குறிப்பு' என்றும் உரைக்கின்றதைக் காணலாம்.

சுவாமிநாதம்,

1. வேற்றுமை உருபுகள்
2. சாரியைகள்
3. வினையில் வரும் விசுதிகள்
4. காலத்தைக் காட்டும் இடைநிலைகள்
5. இசை நிறைத்தற்கு வருவன
6. உவம உருபுகள்
7. அசைச் சொற்கள்
8. தத்துமக்குரியன
9. எழுத்தணவல்

என ஒன்பது வகைப் பாகுபாடுகளை உணர்த்துகின்றன.

"எழுத்தணவல்' என்பது கரம், காரம் போன்ற எழுத்துச்
சாரியைகளைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்" (சு.நா. நூ. 54)

என அறிஞர் செ.வை. சண்முகம் தமது சுவாமிநாத உரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

இவையும் இடைச் சொற்கள் எனினும் பிறநூல்கள் இவற்றைச்
சுட்டவில்லை. இவை ஐரோப்பிய கால மொழி வளர்ச்சியை
குறிப்பிடுகின்றது.

முத்துவீரியம்,

1. சாரியை
2. வினை
3. வேற்றுமை
4. அசைநிலை
5. இசைநிறை
6. ஒப்பு உருபுகள்

என ஆறு வகையாகப் பகுத்துக்கூறுவர்.

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் ஆறும் கூறப்பட்டாலும் இதற்கு மாறாகக் குறிப்பால் பொருள் செய்குவன என்னும் கருத்து இடைச் சொற்பொருளை உணர்த்துதலில் காணப்படுகிறது.

இடைச் சொற்களின் எண்ணிக்கை

தொல்காப்பியம் நாற்பத்தேழு இடைச் சொற்களை சுட்டுகின்றது.

அவை, மன், தில், கொன், உம், உம் (உந்து), ஓ, ஏ, என, என்று, எனா, என்றா, மற்று, எற்று, மற்றையது, மன்ற, தஞ்சம், அந்தில், ஆங்க, கொல், எல், ஆர், குறை, மா, மியா, இக, மோ, மதி, இகும், சின், அம்ம, ஒப்பில், போலி, யா, கா, பிற, பிறக்கு, அரோ, போ, மாது, ஆக, ஆகல், என்பது, ஒள, நன்றே, அன்றே, அந்தோ, அன்னோ, ஒடு போன்றவையாகும்.

நன்னூல் நாற்பத்தெட்டு இடைச்சொற்களை சுட்டுகின்றது. அவை, மன், தில், உம், ஒ, ஏ, என, என்று, எனா, என்றா, மற்று, அந்தில், ஆக, கொல், குரை, மா, மியா, இக, மோ, மதி, இகும், சின், அம்ம, யா, கா, பிற, பிறக்கு, அரோ, மோ, மாது, ஒடு, அத்தை, இத்தை, வாழிய, தெய்ய, மாள, ஈ, யாழ, ஆல், ஒரும், தாம், தான், ஆம், போலும், இருந்து, இட்டு, அன்று, இன்று, நின்று என்பனவாகும்.

இலக்கண விளக்கம் ஐம்பத்து மூன்று இடைச் சொற்களை சுட்டுகின்றது. அவை மன், தில், கொன், உம், ஒ, ஏ, என, என்று, எனா, என்றா, மற்று, எற்று, மற்றையது, மன்ற, தஞ்சம், அந்தில், ஆங்க, கொல், குரை, மா, மியா, இக, மோ, மதி, இகும், சின், அம்ம, யா, கா, பிற, பிறக்கு, அரோ, போ, மாது, ஒடு, அத்தை, இத்தை, வாழிய, தெய்ய, யாழ, ஆல், ஒரும், தாம், தான், ஆம், போலும், என், என்ப, இருந்து, இட்டு, அன்று என்பனவாகும்.

தொன்னூல் விளக்கம் நாற்பத்தெட்டு இடைச்சொற்களைச் சுட்டுகின்றது. அவை மன், தில், உம், ஒ, ஏ, என, என்று, எனா, என்றா, அந்தில், ஆங்க, ஆர், குறை, மா, மியா, இக, மோ, மதி, இகும், சின், அம்ம, யா, கா, பிற, பிறக்கு, அரோ, மாது, ஒடு, அத்தை, இத்தை, வாழிய, தெய்ய, யாழ, ஆல், அத்து, ஒரும், தாம், தான், ஆம், போலும், மாதோ, மன்னோ, இருந்து, இட்டு, அன்று, இன்று, போம், மான், நின்று போன்றவைகளாகும்.

முத்துவீரியம் முப்பத்தைந்து இடைச் சொற்களை சுட்டுகின்றது. அவை, மன், தில், கொன், உம், ஓ, ஏ, என, என்று, மற்று, எற், மற்றையது, மன்ற, தஞ்சம், அஞ்சில், ஆங்க, கொல், எல், ஆர், குரை, மா, மியா, இக, மோ, மதி, இகும், சின், அம்ம, ஒப்பில், போலி, யா, கா, பிற, பிறக்கு, அரோ, போ, மாது, ஆக, ஆகல் என்பனவாகும்.

சுவாமிநாதம் நாற்பத்து ஒன்பது இடைச்சொற்களை சுட்டுகின்றது. அவை; மன், தில், கொன், உம், ஓ, ஏ, என, என்று, மற்றும், என்று, மன்ற, தஞ்சம், அந்தில், ஆங்க, கொல், எல், ஆர், குரை, மா, மியா, இக, மோ, இகும், சின், அம்ம, யா, கா, பிற, பிறக்கு, அரோ, போ, மாது, ஓடு, அத்தை, இத்தை, வாழிய, தெய்ய, மான, ஈ, யாழ, ஆல், தான், தம், ஆம், போலும், என், என்ப, இருந்து, இட்டு, அன்று, க், கோள் என்பனவாகும்.

அறுவகை இலக்கணம் மற்ற இலக்கண நூல்கள் போன்று இடைச்சொற்களுக்கு அதிக முக்கியத்தவம் வழங்கவில்லை எனினும் சொல்லிலக்கணத்தில் திரிவியல்பு, சார்பியல்பு ஆகிய இயல்களில் பதினான்கு இடைச்சொற்களைக் குறிப்பிடுகிறது. அவை, உம், ஓ, ஏ, கொல், அம்ம, அரோ, அந்தோ, ஆல், மாதோ, அன்று, அன், இன், ஐ, இல் என்பனவாகும்.

இடைச்சொற்கள் உணர்த்தும் பொருள்கள்

'இடைச்சொல் எல்லாம் வேற்றுமைச் சொல்லே' என்று நூற்பாவழி இடைச்சொல் பொருள் வேறுபாடு உணர்த்தும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். பிற இலக்கண நூலார் இடைச் சொல்லிற்குப் பொருள்

உண்டு என்று உணர்த்தவில்லை. ஆனால் அவர்கள் இன்னின்ன பொருள்களில் இடைச்சொற்கள் வருமென குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

நன்னூலார் இடைச்சொற்கள் இன்னின்ன பொருள்களில் வரும் என்பதனைத்,

“தெரிநிலை தேற்றம் ஐயம் முற்று எண்சிறப்பு
எதிர்மறை எச்சம் வினா விழைவு ஒழியிசை
பிரிப்பு கழிவு ஆக்கம் இன்னை இடைப்பொருள்”

(நன்.சொல். 421)

எனப் பதினான்கு பொருளை தருகின்றார்.

இடைச்சொற்களும் அவை உணர்த்தும் பொருள்களின் எண்ணிக்கையும் கீழ்க்கண்டவாறு அட்டவணைப் படுத்தப்படுகின்றன.

வ. எண்.	இடைச் சொற்கள்	தொல்.	நன்.	இல.வி.	தொ.வி.	மு.வீ.	சு.நா.	அறு. இல
1.	மன்	3	6	4	-	3	4	-
2.	கொன்	4	-	4	-	4	4	-
3.	ஓ	6	8	8	8	6	8	-
4.	ஏ	5	6	6	6	5	8	-
5.	மற்று	2	3	2	-	2	2	-
6.	உம்	8	8	8	8	8	8	-
7.	முன்னிலை அசை சொற்கள்	6	10	10	10	6	10	-
8.	அசை நிலை	7	20	20	30	7	22	-

வ. எண்.	இடைச் சொற்கள்	தொல்.	நன்.	இல.வி.	தொ.வி.	மு.வீ.	சு.நா.	அறு. இல
9.	தில்	3	3	3	-	3	3	-
10.	என / என்று	6	6	6	7	6	6	-
11.	கொல்	1	2	2	-	2	2	-

ஒவ்வொரு இடைச் சொல்லும் எவ்வெப் பொருளில் வரும் என்பது, அதற்கு தரும் சான்றும் இணைத்துப் பார்க்கத்தக்கது. இங்கு 'ஓ'காரம் என்னும் இடைச் சொல்லை மட்டும் அப்படி பொருத்தி பார்க்கப்படுகிறது.

ஓ என்னும் இடைச்சொல் வரும் பொருண்மையை

தொல்காப்பியம்	-	பிரிநிலை, வினா, எதிர்மறை, ஒழியிசை, தெரிநிலை, சிறப்பு
நன்னூல்	-	ஒழியிசை, வினா, சிறப்பு, எதிர்மறை, தெரிநிலை, கழிவு, அசைநிலை, பிரிப்பு
இலக்கண விளக்கம்	-	ஒழியிசை, வினா, சிறப்பு, எதிர்மறை, தெரிநிலை, கழிவு, பிரிப்பு, அசைநிலை
தொன்னூல் விளக்கம்	-	பிரிப்பு, அசைநிலை, ஒழிவு, எதிர்மறை, வினா, தெளிவு, கழிவு, சிறப்பு
முத்துவீரியம்	-	தெரிநிலை, எதிர்மறை, சிறப்பு, பிரிநிலை, ஒழியிசை, வினா
சுவாமிநாதம்	-	ஒழியிசை, வினா, சிறப்பு, எதிர்மறை, தெரிநிலை, கழிவு, அசைநிலை, பிரிநிலை

என்று குறிப்பிடுகின்றன. இதில் ஒவ்வொரு இலக்கண நூலும் வரிசைப்படுத்தும் வைப்பு முறையில் மாற்றங்கள் இருப்பதோடு ஐந்தும், ஆறும், ஏழுமாகக் கொள்ளும் முறையினையும் அறியமுடிகிறது. இவற்றக்கெல்லாம் சான்று காட்டி இருப்பதும் கவனித்தற்குரியது.

- பிரிநிலை - நானோ தேறேன்
- வினா - நீ கண்டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ
- எதிர்மறை - தொடர்பும் தேயுமோ நின்வயினையே யானோ அரசன்
- ஒழியிசை - படித்தற்கோ வந்தான்
- தெரிநிலை - அலி நோக்கி, ஆனோ, அதுவும் அன்று,
பெண்ணோ அதுவும் அன்று என உரைப்பது
- சிறப்பு - ஒஓ உவமன் உறழ்வின்றி ஒத்ததே
- கழிவு - ஒஓ தமக்கு ஒரு நன்மை உணரார்
- அசைநிலை - கானக நாடனை நீயோ பெரும
- ஐயம் - தான் அறிந்தன்னோ இவளோ

என்று தத்தம் கல்வி பயில்பு முறையிலிருந்து சான்று காட்டுகின்றனர்.

இடைச்சொல் மாற்றங்களும் வளர்ச்சி நிலைகளும்

ஓர் இடைச்சொல் ஒரு பொருளிலும் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட பொருளிலும் டவருவதுண்டு. பல சொற்கள் ஒரே பொருளில் இடம் பெறுவதுண்டு. இச்சொல் இப்பொருளில் மட்டும் வரத் தக்கது என வரையறை செய்ய இயலாது. சொற்களின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப அவற்றின்

பொருளின் எண்ணிக்கையும் அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ இருப்பதுண்டு. சான்றாக, தொல்காப்பியர் காலத்தில் 'ஓ'கார இடைச்சொல் ஆறு பொருள்களில் வழங்கப்பெற்றது. நன்னூலார் காலத்தில் அவை எட்டு பொருளில் வரும் என்று சுட்டுவதும் கவனிக்கத்தக்கது. ஐரோப்பியர் காலத்தில் நன்னூலை பின்பற்றியே ஓகார இடைச்சொல் எட்டு பொருள்களில் வரும் என சுட்டுகின்றன. முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை தழுவி ஆறு பொருள்களில் ஓகார இடைச்சொல் வரும் என்கிறது. அறுவகை இலக்கணம் இடைச்சொற்கள் உணர்த்தும் பொருள்களை சுட்டாமல் சென்றுள்ளதும் கவனிக்கத்தக்கது. மேலும் இடைச்சொற்கள் பற்றி கூறும் போதும் எண்ணிக்கையில் வேறுபடுகின்றன. அவை தொன்னூல் விளக்கம் மட்டும் சுட்டும் இடைச்சொற்கள் அத்த, மன்னோ, போம் என்ற மூன்றுமாகும். சுவாமிநாதம் மட்டும் சுட்டும் இடைச்சொல் 'கோள்' என்னும் ஒன்று மட்டும் அறுவகை இலக்கணம் மட்டும் சுட்டும் இடைச்சொற்கள் அன், இன், ஐ, இல் ஆகிய நான்கும் ஆகும். மேலும் முத்துவீரியமும், இலக்கண விளக்கமும் மரபை தழுவியே செல்கின்றன.

எனவே, இடைச்சொற்கள் இலக்கணிகளிடையே காலந்தோறும் பல்வகைச் சிந்தனைகளுக்கு உள்ளாகி உள்ளதை உணரலாம். அவர்களிடையே இடைச்சொற்கள் குறித்த கருத்துக்களில் மாற்றங்களும், வளர்ச்சிகளும் ஏற்பட்டுள்ளன. ஐரோப்பியர் காலத்தில் இடைச்சொற்கள் பல புதிய வளர்ச்சி நிலையையும், மரபைத் தழுவின நிலையும் என இரண்டு நிலையை காணமுடிகின்றது.

உரிச்சொல்

பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் இவ்விரண்டன் மருங்கில் தோன்றுவது இடைச்சொல் மட்டுமல்லாமல் உரியுமாகும்.

"ஆரம்பத்தில் மொழிகளிலே ஒரு சொல் ஒரு பொருள் என்ற அமைப்பே இருந்திருக்க வேண்டும். காலகதியிற் பொருட்பரப்பிலே நுணுக்கமான அர்த்தபாடுகளை புலப்படுத்தச் சொற்கள் தேவைப்பட்டிருக்கலாம். இவ்வகையிலே ஒரு பொருளை உணர்த்தும் பல சொற்கள் உண்டாயின. ஒரு பொருளுக்கு ஒரு சொல் என்னும் இயல்பான நிலை திரிபடைந்தது" (அ. சண்முகதாஸ், தமிழ் மொழி இலக்கண இயல்புகள், பக். 268)

"ஒரு சொல்லுக்குக் காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்டு வந்த புதிய பொருள் பற்றி நுணுக்கமாக ஆராயின் ஓர் உண்மை புலப்படும். அதாவது ஒரு காலகட்ட அரசியல், சமூக, பொருளியல், சமயச் சூழல் நிலைகளே சொற்களுக்க உண்டாகும் புதிய பொருள்களை நிச்சயமாக்குகின்றன என்பதாகும்" (ஆ. சண்முகதாஸ், தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள், ப. 261)

என உரிச்சொல்லைப் பற்றி சண்முகதாஸ் விளங்குவதை அறியலாம். உரிச்சொல் குறித்த விளக்கங்களையுரைக்கும் போது அவற்றின் தன்மை, வகைமை குறித்தே உரைப்பதை இலக்கண நூல்களிடையே காணலாம். தொல்காப்பிய உரிச்சொல் குறித்து,

“உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை
 இசையினுங் குறிப்பினுங் பண்பினுங்
 பெயரினும் வினையினும் மெய்தடு மாறி
 ஒருசொல் பலபொருட்கு உரிமை தோன்றினும்
 பலசொல் ஒருபொருட்கு உரிமை தோன்றினும்
 பியலாத வற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
 தத்த மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கின்
 எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்”

(தொல்.சொல். நூ. 297)

என்றுரைக்கின்றது.

தொல்காப்பியம் எச்சவியல் ‘இடைச்சொல் எல்லாம் வேற்றுமைச் சொல்லே” என்று இடைச்சொல்லின் செயலை விளக்கிய தொல்காப்பியர் தொடர்ந்து உரிச்சொற்களில் சில வேற்றுமைச் சொல்லாகச் செயலாற்றுவதற்கு உரியவை என்பதை உணரவைக்கிறார். உரிச் சொல்லானது பெயரினும், வினையினும் தம்முருபு தடுமாறி, இசை, குறிப்பு, பண்பு என்னும் மூன்று வகைப் பொணுருளாய்த் தோன்றி பல சொல் ஒரு பொருள், ஒரு சொல் பல பொருள் என்று பகுக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் உரிச்சொல்லானது அறியாதனவற்றை வழக்கிலுள்ள சொற்களைக் கொண்டு விளக்கவதாய்த் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.

நன்னூல்,

“பலவகைப் பண்பும் பகர் பெயராகி
 ஒரு குணம் பல குணம் தழுவிப் பெயர்வினை
 ஒருவா செய்யுட் உரியன உரிச்சொல்” (நன்.சொல். நூ. 441)

என குறிப்பிடுகிறது. உரிச்சொற்கள் பண்புகளை உணர்த்தும் பெயர், வினைச் சொற்களை தழுவி வரும், செய்யுட்கு உரிமை உடையன என்பது நன்னூலின் வரை விலக்கணமாகும். உரிச்சொல் பண்புகளை உணர்த்தும் பெயராக அமையவேண்டும் என்பதும், செய்யுட்கே உரியனவாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதும் புதியனவாகும்.

“இவரது விளக்கம் உரிச்சொற்களைப் பெயரடைகளாகவும், வினையடைகளாகவும் கருத இடமளிக்கிறது” (பெ. சுயம்பு, இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி, ப. 117)

என்று பெ. சுயம்பு குறிப்பிடுகிறார்.

நன்னூல் உயிரினங்களை ஐந்தாக வகைப்படுத்தி உயிர்ப்பொருளுக்கும், உயிரியல் பொருளுக்கும் உரிய பண்புகளையும் உயிரியலில் விவரிக்கிறது. தொல்காப்பியர் மரபியலில் கூறும் ஓரறிவு முதல் ஐயறிவு வரையிலான உயிர்ப் பொருளையும் உயிரல்லாத பொருளையும் உயிரியலில் நன்னூலார் விளக்குகிறார்.

இலக்கண விளக்கம், தொல்காப்பியத்தைத் தழுவி, விரிவாக உரிச்சொற்களை விவரிக்கிறது. உரிச்சொற்களை நால்வகைச் சொற்களுள் ஒன்றாகக் கூறிவிட்டு அவை பெயர்ச் சொற்களுக்கும், வினைச் சொற்களுக்கும் அபியாக வரும் எனக் குறிப்பிடுகிறது.

“பெயரும் வினையும் போன்றவை யிரண்டற்கு
மடியு மாகி யவற்றேற் புழிநின்று”

என்னும் இவ்விளக்கம் சேனாவரையரையும், நச்சினார்க்கினியரையும் தழுவியதாகும்.

தொன்னூல் விளக்கம் உரிச்சொற்களை அடைமொழி என்றும் பல்வகைக் குணங்களை அறிவிக்கும் பெயர்ச்சொற்கள் என்றும் சுட்டுகிறது. இந்நூல் நன்னூலைப் பின்பற்றி உரிச்சொற்களை விவரிக்கின்றது. உரிச்சொல்லின் பொது இலக்கணமும் நன்னூலைத் தழுவியதாகக் கருத இடம் இருக்கிறது. எனினும் சில கருத்துக்களை நீக்கியதன் மூலம் கோட்பாட்டு நிலையில் தொன்னூல் விளக்கம் சிறந்து விளங்குகிறது. நன்னூலார் நான்கு கருத்துக்களை உரிச்சொல்லின் இலக்கணமாக கூற, தொன்னூல் விளக்கம் இரண்டு பண்புகளையே குறிப்பிடுகிறது.

1. பல பண்புகளைக் குறிப்பது.
2. பெயர் வினைகளைத் தழவி வருவது.

“பண்பைக் குறிக்கும் சொல் என்ற கருத்தில் வீரமாமுனிவருக்கு உடன்பாடு என்றாலும் அவகளைப் பெயராக கருதுவதில் உடன்பாடு இல்லை. ஏனெனில் அவைகளைப் பெயராக கருதினால் உரிச்சொல் என்பதைத் தனிவகைச் சொல் வகைப்பாடாகக் கருத முடியாது. இது நால்வகைச் சொல் என்ற கருத்துக்கு முரணாகிவிடும் எனவே, பெயர்ச்சொல் என்ற கருத்தை நீக்கிவிட்டார். பலபொருள் ஒரு சொல், ஒரு பொருள் பல சொல் என்பது பெயர், வினை, இடை ஆகிய மூன்றுக்கும் கூட உண்டு. எனவே அதை உரிச்சொல்லின் பண்பாகக் கருதக்கூடாது என்று அந்தக் கருத்தையும் நீக்கிவிட்டார். செய்யுளில் தான் உரிச்சொல் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை. பேச்சு மொழியிலும் உரிச்சொல் பயன்படலாம் என்ற கருத்திலேயே செய்யுளுக்குரியது என்ற கருத்தையும் நீக்கிவிட்டார்.

உரிச்சொல்லைப் பொருத்த வரையில் நன்னூலார் கூறிய ஒரு குணம், பல குணம் தழுவுதல், செய்யுட்குரியவை என்ற இரண்டு பண்புகளையும் சிறப்புப் பண்புகளாகக் கருத முடியாது என்றே முன்னர் அவைகளை விலகியிருக்க வேண்டும். சொற்களை மட்டும் உரிச்சொற்களாகக் கருதியது மொழி அமைப்பு நோக்கில் சிறப்பாக கருத முடியாது. ஏனெனில் அவை அடையாக வருவதோடு பயணிலையாகக் குறிப்பு வினைமுற்றாக வரும். ஆகவே தொன்னூல் விளக்கத்தில் உரிச்சொல் இலக்கணம் அமைப்பியல் நோக்கிக் தனிச்சொல் வகையாகக் கருதும் படியாக அமையவில்லை என அறிஞர் செ.வை.சண்முகம் குறிப்பிடுவதும் நோக்கத்தக்கது.

மேலும் தொன்னூல் விளக்கம், உடலுயிர்த் தொழிற்குணம், உயிரில் பொருட்குணம், இரு பொருட் தொழிற்குணம் என்ற சில பண்புகளைக் காட்டுகிறது. இவையும், உரிச்சொல்லின் வரையறையும் நன்னூலைப் பின்பற்றி அமைந்தவையாகும். முத்துவீரியம் ஒழிவியலில் இடைச்சொல், உரிச்சொல் இலக்கணம் கூறப்படுகின்றது. இது இவ்வியலில் கூற பெற்றதற்கான காரணத்தை கு.சுந்தரமூர்த்தி இடைச்சொல் பெயரொடும், வினையொடும் நடைபெற்றியலுவதல்லது தமக்கெனப் பொருளுடையன வல்ல ஆதலானும், உரிச்சொற்கள் பெயர், வினை போன்று அவற்றிற்கு முதனிலையாயும் வருதலானும் அச்சிறப்பின்மை கருதி இவற்றை இவ்வியலில் அடக்கினார் போலும், என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

முத்துவீரியம், உரிச்சொல்லின் இலக்கணம் கூறுவதில் முற்றிலும் தொல்காப்பியத்தைத் தழுவி யுள்ளது.

“முத்துவீரியம் ஒழிபியல் உரி. தொல்காப்பிய
உரியியல் செய்தியியல் விரிந்ததே புதுவது
ஒன்றும் இல்லையாம். இடைச்சொல் பற்றிய
செய்தி மிகச் சுருங்கிற்று”

என இரா இளங்குமரன் குறிப்பிடுவதும் இங்கு சுட்டத்தக்கது.

சுவாமிநாதம் பெயருக்கும், வினைக்கும் அடிச்சொல்லாக உரிச்சொல்
வரும் என்கிறது. பெயருக்கும் வினைக்கும் முதனிலையாக அமைந்து
அவற்றுக்கு முன்னும் பின்னும் நிற்கும் சொற்களுக்குப் பொருளை
உணர்த்தியும் ஒரு சொல்லுக்கு ஒரு பொருளாகவும், ஒரு பொருளுக்கு பல
சொல்லாகவும் வருவது உரிச்சொல் என்று இலக்கணம் கூறுகிறது.
உரிச்சொல் இலக்கணம் மொழியியல் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது
என்பதை மு.வை.அரவிந்தன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“உரிச்சொல் பற்றி மொழியியலார் கூறுகின்ற கருத்தை ஒரு நூறு
ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சுவாமிநாத கவிராயர் கூறியிருப்பது வியப்பைத்
தருகின்றது. ‘Root’ என்ற ஆங்கிலச் சொல்லை வேர் என்னும் அடி என்றும்
இன்றைய மொழி நூலார் தமிழாக்கம் செய்துள்ளனர் அடி என்ற சொல்லைப்
பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இவர் பயன்படுத்தியிருப்பது பெரிதும்
மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது”

இக்கூற்று சுவாமிகவிராசரின் இலக்கண நுட்பத்தினை விதந்து
சுட்டியிருப்பது மனங்கொளத்தக்கதாகும். மேலும் இந்நூல், இடைச்சொல்,
உரிச்சொல் ஆகியனவும் வழுவமைதிகள், தொகைகள் போல்வனவற்றோடு

ஒருங்கிணைக்கத்தக்கன என்று கருதி, எச்சமரபில் அவற்றை கூறுகிறது. ஒரே நூற்பாவில் உரிச்சொல் பற்றிப் பேசுகிறது. எனவே, சொல் என்று கூறத் தகுந்தன பெயர், வினை என்னும் இரண்டுமே இடையும், உரியும் அவற்றுக்கு இணையானவை அல்ல எனச் சுவாமிநாதம் கருதுகிறது எனலாம்.

அறுவகை இலக்கணம் உரிச்சொல் இலக்கணத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கவில்லை. ஒரு நூற்பாவில் மட்டுமே உரிச்சொல்லின் இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது.

“பொருட்கு உரிமை பூண்டு நிற்கும்

சொற்கள் உரிச்சொற்கள் எனப்படும்”

என்கிறது. இக்கருத்து இலக்கண விளக்க நூலினை பின்பற்றிதாகும்.

உரிச்சொற்களின் எண்ணிக்கை

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் உரிச்சொற்களின் எண்ணிக்கை நூற்று இருபது ஆகும். அவை, உறு, தவ, நனி, உரு, புணர, குரு, கெழு, செல்லல், இன்னல், மல்லல், ஏ, உகப்பு, உவப்பு, பயப்பு, பசப்பு, இயைப்பு, இசைப்பு, அலமரல், தெருமரல், மழ, குழு, சீர்த்தி, மாலை, கூர்ப்பு, கழிவு, கதழ்வு, துனைவு, அதிர்வு, விதிர்ப்பு, வாந்தல், போகல், ஒழுகல், தீர்தல், தீர்த்தல், கெடவரல், பண்ணை, தட, கய, நளி, பழுது, சாயல், முழுது, வம்பு, மாதர், நம்பு, மே, ஒய்தல், ஆய்தல், நிழத்தல், சாஅய், புலம்பு, துவன்று. முரஞ்சல், வெம்மை, பொற்பு, வறிது, ஏற்றம், பிணை, பேண், பணை, படர், பையுள், சிறுமை, எய்யாமை, நன்று, தா, தெவு, தெவ்வு, உறப்பு, வெறுப்பு, விறப்பு, கம்பலை, சும்மை, கலி, அழுங்கல், கழுமு, செழுமை, விழுமம், கருவி, கமம், கரி, கவவு, துவைத்தல், சிலைத்தல், இயம்பல், இரங்கல், இலம்பாடு, ஓற்கம்,

ஞெமிந்தல், பாய்தல், கவர்வு, சேர், வியல், பேம், நாம், உரும், வய, வாள், துயவு, உயா உசா, வயா, கறுப்பு, சிவப்பு, நொறிவு, நுழைவு, நுணங்கு, புனிறு, நனவு, மத, யாணர், அமர்தல், யாணு, பரவு, பழிச்சு, கடி, ஐ, முனைவு, வை, எறுக் என்பனவாகும்.

நன்னூல் நாற்பத்தைந்து உரிச்சொற்களை குறிப்பிடுகிறது. அவை, உறு, தவ, நனி, கம்பலை, சும்மை, கலி, துவைத்தல், இயம்பல், கடி, சால, கூர், கழி, மாற்றம், நுவர்ச்சி, செப்பு, உரை, கரை, நொடி, இசை, கூற்று, புகறல், மொழி, கிளவி, விளம்பு, அறை, பாட்டு, பகர்ச்சி, முழக்கு, இரட்டு, ஒலி, கெளவை, பிளிறு, இரை, இரக்கு, அழுங்கு, இமிழ், குளிறு, அதிர்வு, குரை, கனை, சிலை, அரவம், ஆர்த்த என்பனவாகும்.

இலக்கண விளக்கம் எழுபத்து ஒன்று உரிச்சொற்களை குறிப்பிடுகிறது. அவை, உறு, நவ, நனி, செல்லல், இன்னல், அலமரல், தெருமரல், மழ, குழ, கூர்ப்பு, கழிவு, கதழ்வு, துணைவு, அதிர்வு, விதிர்ப்பு, வார்தல், போகல், ஒழுகல், கெடவரல், பண்ணை, தட, கய, நளி, நம்பு, மே, ஓய்தல், ஆய்தல், நிழத்தல், சாஅய், ஏற்றம், பிணை, பேண், பணை, படர், பையுள், சிறுமை, தா, உறப்பு, வெறுப்பு, விறப்பு, கம்பலை, சும்மை, கலி, அழுங்கல், செழுமை, இரங்கல், இலம்பாடு, ஒற்கம், நெமிர்தல், பாய்தல், கவர்வு, பேம், நாம், உரும், கறுப்பு, சிவப்பு, நொசிவு, நுழைவு, நுணங்கு, நனவு, மத, பரவு, பழிச்சு, கடி, இசை, அரவம், கண்ணல் என்பனவாகும்.

தொன்னூல் விளக்கம் எழுபத்து மூன்று உரிச்சொற்களை குறிப்பிடுகின்றது. அவை, உறு, தவ, நன், குரு, மழ, குழ, வார்தல், போகல்,

ஒழுக்கல், தட, கய, நளி, சாயல், பொற்பு, படர், பையுள், சிறுமை, தா, உறப்பு, வெறுப்பு, விறப்பு, கம்பலை, சும்மை, கலி, செழுமை, துவைத்தல், இயம்பல், இலம்பாடு, ஓற்கம், கறுப்பு, சிவப்பு, நொறிவு, நுழைவு, நுணங்கு, கடி, சால, கூர், கழி, மாற்றம், நுவர்ச்சி, செப்பு, உரை, கரை, நொடி, இசை, கூற்று, புகறல், மொழி, கிளவி, விளம்பு, அறை, பாட்டு, பகர்ச்சி, முழக்கு, இரட்டு, ஒலி, கௌவை, பிளிறு, இரை, இரக்கு, அழுங்கு, இமிழ், குளிறு, அதிர்வு, குரை, கனை, சிலை, அரவம், ஆர்த்த, கேழ் என்பனவாகு. முத்துவீரியம் ஐம்பத்திரண்டு உரிச்சொற்களை குறிப்பிடுகிறது. அவை, உறு, தவ, நனி, உரு, புணர, செல்லல், இன்னல், மல்லல், ஏ, உகப்பு, உவப்பு, பயப்பு, பசப்பு, இயைப்பு, இசைப்பு, அலமரல், தெருமரல், அழ, குழ, சீர்த்தி, மாலை, கூர்ப்பு கழிவு, அதிர்வு, விதிர்ப்பு, தீர்தல், தீர்த்தல், தட, கய, நளி, ஒய்தல், ஆய்தல், நிழத்தல், சாஅய், பிணை, பேண், தா, கம்பலை, தம்மை, கலி, அழுங்கல், இயம்பல், கறுப்பு, சிவப்பு, பரவு, பழிச்சு, கடி, நுவர்ச்சி, கரை, நொடி, இசை, கூற்று, விளம்ப, அறை, பாட்டு, பகற்ச்சி என்பனவாகும்.

சுவாமிநாதம் பன்னிரண்டு உரிச்சொற்களை குறிப்பிடுகிறது. அவை, உறு, தவ, நனி, செல்லல் இன்னல், ஒய்தல், ஆய்தல், நிழத்தல், சாஅய், துவைத்தல், கறுப்பு, கடி என்பனவாகும். அறுவகை இலக்கணமும் உறு என்ற ஒரு உரிச்சொல்லையே குறிப்பிடுகிறது. உரிச்சொற்களின் எண்ணிக்கையில் இலக்கண நூல்கள் மாறுபட்டாலும், இவைகள் அனைத்தும் தொல்காப்பியம், நன்னூலை பின்பற்றியே கூறியுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

உரிச்சொற் பொருள்

உரிச்சொற்கள் பொருள் உணர்த்துவதில் இலக்கண நூல்களுக்கு இடையே வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

மிகுதி

மிகுதிப் பொருள் உணர்த்தும் சொற்கள் உறு, தவ, நனி என்னும் மூன்றெனத் தொல்காப்பியம் கூட்டுகின்றது. நன்னூல் சால, உறு, தவ, நனி, கூர், கழி என்னும் ஆறு பொருள் உணர்த்தும் என்கிறது. இலக்கண விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் தொல்காப்பியத்தை தழுவ, தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலை தழுவி யுள்ளது.

கடி

தொல்காப்பியர் கடி என்னும் சொல்லுக்கு வரைவு, கூர்மை, காப்பு, புதுமை விரைவு, விளக்கம், மிகுதி, சிறப்பு, அச்சம், முன்தேற்று, ஐயம், கரிப்பு எனப் பன்னிரண்டு பொருளைச் சுட்டுகின்றது. நன்னூல் காப்பு, கூர்மை, விரை, விளக்கம், அச்சம், சிறப்பு, மிகுதி, விரைவு, புதுமை, ஆர்த்தல், வரைவு, மன்றல் கரிப்பு என்னும் பதின்மூன்று பொருள் தரும் என்கிறது. தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலை பின்பற்றியுள்ளது. நன்னூல் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் ஐயம், முன்தேற்று என்ற இரண்டு பொருள்களையும் தவிர்த்து விரை, ஆர்த்தல், மன்றல் என்னும் மூன்று பொருள்களையும் புதியதாக இணைத்துள்ளது.

இலக்கண விளக்கம், வரைவு, கூர்மை, காப்பு, புதுமை, விரைவு, விளக்கம், மிகுதி, சிறப்பு, அச்சம், முன்தேற்று, ஐயம், கரிப்பு, மணம் என்னும் பதின்மூன்று பொருள்கள் தரும் என்கிறது.

இதில் மணம் என்பது நன்னூலும் தொல்காப்பியமும் குறிப்பிடாத புதிய பொருளாகும்.

முத்துவீரியம் காப்பு, கூர்மை, விரைவு, விளக்கம், மிகுதி என்னும் ஐந்துபொருள்களில் வரும் என்கிறது.

சுவாமிநாதம் வரைவு, கூர்மை, காப்பு, புதுமை போன்ற பல பொருளுடையது என்கிறது.

ஓசை

ஓசை பொருள் உணர்த்தும் சொற்கள் கம்பலை, கலி, அழுங்கல், என்னும் நான்கு ஆகும் எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிட முத்துவீரியம் இதனை வழி மொழுகிறது. நன்னூல், முழுக்கு, இரட்டு, ஒலி, கலி, இசை, டதுவை, பிளிறு, இரக்கு, அழுங்கு, இயம்பல், இமிழ், குளிறு, எதிர், குரை, கனை, சிலை, சும்மை கௌவை, கம்பலை, அரவம், ஆர்ப்பு என்னும் 22 பொருள்களைச் சுட்டுகின்றது. தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலை பின்பற்றியே கூறுகின்றது.

இலக்கண விளக்கம், கம்பலை, சும்மை, துவைத்தல், சிலைத்தல், இயம்பல் என்னும் பொருள்களை குறிப்பிடுகின்றது. சுவாமிநாதம் இதனை குறிப்பிடவில்லை.

எனவே, உரிச்சொற்கள் காலந்தோறும் இலக்கணச் சிந்தனைகளுக்கு இடந்தருவதோடு வளர்ச்சிகளையும், மாறுபாடுகளையும் கொண்டுள்ளமையை உணரலாம். தொல்காப்பியர் காலத்தில் நிகண்டுகள் தோன்றவில்லை. நன்னூலால் காலத்தில் குறைந்தது இரண்டு நிகண்டுகளேனும் (திவாகரம்,

பிங்கலம்) தோன்றிவிட்டன. அவற்றில் சொற்பொருள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளதால் நன்னூல் அதைக் கூறாமல் விட்டது. தொல்காப்பிய அளவுக்கு நன்னூல் உரிச்சொல் பற்றிக் கூறவில்லை. ஐரோப்பியரின் காலகட்டத்தில் இலக்கண விளக்கமும், தொன்னூல் விளக்கமும் நன்னூலை தழுவினே உரிச்சொல்லை விவரித்துள்ளது. முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை தழுவிச் செல்கிறது. சுவாமிநாதமும், அறுவகை இலக்கணமும் அக்கால சமூக நிலையில் நின்று மிகவும் குறைவாகவே உரிச்சொல் பற்றிப் பேசுகின்றது. அக்காலத்தில் நிகண்டுகள், அகராதிகள் போல்வனவற்றை வளர்ச்சி நிலையிலிருந்ததால் இவ் இலக்கணிகள் உரிச்சொல் பற்றி அதிகளவு விவரிக்கவில்லை என்பதை உணர முடிகின்றது.

தொகுப்பாக

ஐரோப்பியர் கால செய்யுள் நடையில் அமைந்த சொல்லிலக்கணத்தைப் பெயர், வினை, இடை, உரி, வேற்றுமை என்னும் ஐவகைக் கோட்பாட்டின் கீழ் அமைத்து, வளர்நிலை பற்றியும் வகைமை பற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளது. இவ்வியல், சொல் இயற்சொல், திரிசொல், திரைச்சொல், வடசொல் என்று பகுக்கப்பட்டுள்ளமையைக் கொண்டு தொல்காப்பியர் காலத்தில் மொழிக்கடகலப்பானது தோற்றம் பெற்றுள்ளது என்றும் பெயரானது திணை, பால், இடம், முதலியவற்றின் அடிப்படையில் பகுத்தலோடு, பெயரின் தன்மை, அமைப்பு முதலியவற்றை ஐரோப்பியர் கால சொல்லிலக்கணங்களுடன் பொருத்தி பார்க்கப்பட்டுள்ளது.

வினைச்சொல்லானது வினை, குறிப்பு வினை என்று இரண்டாய்ப் பகுத்து ஆராயப்பட்டுள்ளது. வினைச் சொல்லின் வகையை குறித்த கருத்தில் தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்களிடம் ஒருமித்த கருத்தே காணப்படுகிறது. ஆனால் வினையின் ஈறுகளைக் குறிப்பிடுவதில் மட்டும் மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றன. இடைச்சொல்லானது பெயரையும், வினையையும் சார்ந்தியங்கினாலும் அவ்விரு சொற்களுடன் சேர்ந்து அவற்றின் பொருளினையும் மாற்றியமைக்கும் தன்மையுடையதாகும். மேலும் இடைச்சொற்கள் தமக்கென தனிப்பொருள் பெற்றிலங்குகின்றன. இடைச்சொற்களைத் தொல்காப்பியமும், ஐரோப்பிய கால இலக்கண நூல்களும் ஏழ் வகையினதாய்ப் பகுத்துரைக்கின்றன. இடைச்சொற்கள் உணர்த்தும் பொருள்களிலே மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றன. மொழியின் அடிச்சொற்களே உரிச்சொற்களாகும். உரிச்சொற்கள் தமிழில் நிகண்டு, அகராதி, சொற்களஞ்சியம், சொல்லடைவு, தொடரடைவு முதலியன தோற்றம் பெறுவதற்கு அடிப்படையாய் அமைந்துள்ளது. உரிச்சொற்களின் எண்ணிக்கையிலும், அவற்றை உணர்த்து பொருள்களிலும் மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றன.

இயல்-3

உரைநடையில் அமைந்த ஐரோப்பிய கால

சொல்லிலக்கண வளர்ச்சி

தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டு ஐரோப்பியர் வருகைக்கு முன்பாக தமிழில் அமைந்த உரைநடை என்பது இலக்கிய வழக்கு சார்ந்த ஓர் அமைப்பாக இருந்தது. பேச்சு வழக்கிலிருந்து மாறுபட்ட அறிவார்ந்த சிக்கலான நீண்ட இடைவெளியற்ற ஒரு தொடரமைப்பைக் காணமுடியும். "ஐரோப்பியர் வருகையைத் தொடர்ந்து தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட பொருளாதார அரசியல், பண்பாட்டு மாற்றங்கள் மொழியில் நவீனத்தை தோற்றம் பெறச் செய்தன. அச்சப் பண்பாட்டினால் ஏற்பட்ட எழுத்துச் சீர்திருத்தம், சந்திபிரிப்பு, சொற்புணர்ச்சி, தொடரமைப்ப போன்றவை நவீன உரைநடை எனும் புதிய வடிவை உருவாக்கித் தந்தன. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முன்பும் உரைநடை அமைப்பு இருந்துள்ள போதிலும் அது பொதுப் பண்பாட்டிற்குப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. பழைய இலக்கியங்களுக்கு உரை எழுதவும், கல்வெட்டு ஆவணங்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது." (நுஃமான் ஏம்.ஏ., மொழியும் இலக்கியமும், ப. 72)

நவீன உரைநடை என்னும் புதிய வாக்கிய அமைப்பு ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பிறகே நிகழ்ந்துள்ளது. ஐரோப்பியரின் காலகட்டத்தில் உரைநடையின் செல்வாக்க மிகுந்து உரைநடை இலக்கணநூல்கள் வெளிவரத் தொடங்கியுள்ளன. உரைநடையின் வளர்ச்சி இலக்கணத்திலும்

மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. மொழியின் வளர்ச்சியை ஒட்டி ஏற்படும் இத்தகைய மாற்றம் மொழியில் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படச் செய்தன.

இன்றைய தமிழ் மொழியின் நடையில் எளிமை நோக்கிய மாற்றத்திற்கு முக்கிய காரணமாக அமைவது ஐரோப்பியர் நிகழ்த்திய அச்சுப் பண்பாட்டு புரட்சியே சந்தி பிரித்து எழுதுவதிலும், வாக்கிய அமைப்பிலும் எளிமையாக்கத்தைக் கொண்டு வந்து நவீன உரைநடையைக் கொண்டு வந்து நவீன உரைநடையைத் தோற்றம் பெறச் செய்துள்ளன. "தற்காலத் தமிழின் முக்கிய பண்புகளுள் ஒன்று சந்தி பிரித்து எழுதுவதாகும். இதனை எளிமையாக்கத்தின் ஒரு அம்சமாக அண்ணாமலை விளக்குகிறார். சொற்புணர்ச்சியிலும் வாக்கிய அமைப்பிலும் எளிமையாக்கம் வெற்றிப் பெற்றிருப்பதையும் அவர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்." (நுஃமான், எம்.ஏ. மொழியும் இலக்கியமும், ப. 157)

தமிழில் உரைநடை வகை என்ற ஒன்று காணப்படாத சூழலில் கிறித்துவர்களின் வருகை உரைநடை எனும் வகையைத் தோற்றுவித்தது. இவர்கள் உருவாக்கிய ஒரு நடை கிறித்துவத் தமிழ் எனும் ஒரு வகை உரைநடையையும் உருவாக்கித் தந்துள்ளது.

"உரைநடையைப் பரவலாக்குதல், பிறமொழிக் கலப்பு, பேச்சு வழக்கைக் கையாளுதல், பிற சமய மரபுகளைத் தழுவுதல், கலைச்சொற்களை உருவாக்குதல், மொழி பெயர்ப்புக் கொள்கை, மொழி பற்றிய மனப்பாங்கு, சமூக நோக்கு போன்ற

பல காரணிகளும் கிறித்துவத் தமிழை உருவாக்குவதில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் செயலாற்றியுள்ளன." (டேவிட் பிரபாகர், ப. கிறித்துவத் தமிழ் நடையியல் நோக்கு, ப. 3)

பிற்கால உரைநடை வகையை உருவாக்குவதன் அடிப்படை வேலையை கிறித்துவப் பணியாளர்கள் செய்துள்ளனர். ஆரம்பகாலத்தில் உருவாக்கம் பெற்ற உரைநடை வடிவம் மதப்பரப்பல் நோக்கில்,

"உரையாசிரியர்களின் நடையை ஒத்த ஒரு நடையையும், பேச்சு வழக்கில் அமைந்த ஒரு நடையையும் பெற்றிருந்ததை சு. சக்திலுவேல் (1989) குறிப்பிட்டுள்ளார்." (டேவிட் பிரபாகர், ப. கிறித்துவத் தமிழ் நடையியல் நோக்கு, ப. 12)

ஐரோப்பியரே முதன் முதலில் உரைநடை நூல்களை உருவாக்கியுள்ளனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இலக்கண உலகில் ஏற்பட்ட உரைநடை எனும் சிந்தனை மாற்றம் பல படிநிலைகளைக் கடந்து இன்றைய நவீன நடையை எட்டியுள்ளது.

அச்சு ஊடகத்தின் வருகையால் ஓலைச் சுவடிகளின் அளவு, அதில் எழுதும் போது ஏற்படும் சிக்கல் என அனைத்தும் தீர்ந்து புதிய வடிவிலான, அமைப்பிலான நூல்கள் உருவாகின. இவ்வாறு புறநிலையிலான மாற்றங்கள் ஏற்பட இலக்கண, இலக்கிய உருவாக்கங்களிலும் புதிய மாற்றங்கள் தோன்றின. இலக்கண நூல்களில் ஏற்பட்ட மாற்றம் என்பது காலங்காலமாக நூற்பா அமைப்பில் எழுதப்பட்டு வந்த இலக்கண நூல்கள்

நூற்பா அமைப்பிலிருந்து நெகிழ்ச்சியடைந்து உரைநடையாகப் பரிணமழித்தன. உரைநடையோடு சொல்லப்படும் முறைகளிலும் பல்வேறு மாற்றங்களைக் கண்டடைந்தன. இந்த உரைநடை என்பது தொன்மையான உரையாசிரியர்கள் எழுதிய உரை மரபிலிருந்து பல்வேறு மாற்றங்களைக் கண்ட உரைநடையாக அமைந்தது. ஓலைச் சுவடிகளில் பயன்படுத்தப்படாத பல்வேறு குறிகள் (புள்ளி, ஒற்றுப்புள்ளி, காற்புள்ளி, அரைப்புள்ளி) நூல்களின் அமைப்பில் உருவாக்கப்பட்டதோடு சிறு சிறு வாக்கியங்கள் என்ற முறையும் நெறிப்படுத்தப்பட்டது.

தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த ஆங்கிலேயர்கள் தமிழ் மொழியைக் கற்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் படிக்க வசன நூல்கள் இல்லை. அன்றியும் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் சூத்திரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வசன நடையில் இலக்கணம் இருந்தால் எளிதில் படித்துத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். ஆகவே வசன நடையில் தமிழ் இலக்கண நூலை எழுதுவோருக்கு ஒரு தொகைப்பணம் பரிசளிப்பதாக விளம்பரம் செய்தார்கள்." (மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தமிழ் இலக்கணம்)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை நூற்பா அமைப்பில் எழுதப்பட்ட தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் குறைந்த அளவு நூற்பா அமைப்பிலும், அதிக அளவு வசன நடையிலும் எழுதப்பட்டு மிகப் பெரிய மாற்றத்தை அடைந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கண நூல்கள் உருவாக்கப்பட்ட முறை

19-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே ஆங்கிலேயர்கள் பலர் பல நிலைகளில் இலக்கண நூல்களை உருவாக்கி உள்ளனர். இதில் வீரமாமுனிவர் எழுதிய தொன்னூல் விளக்கத்தைத் தவிர பிற நூல்கள் தமிழ் ஆங்கிலம் என்ற இருமொழிகளில் முதப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே ஆங்கிலேயர்களோடு தமிழ்ப் புலவர்களும் இணைந்து எளிமையான இலக்கண நூல்களை உருவாக்கினர். மொழியை அறிதல் என்னும் அடிப்படையில் இலக்கண நூல்களைக் கற்கத் தொடங்கிய ஐரோப்பியர்கள் அதோடு மட்டும் நின்று விடாமல் மரபுநிலையிலான இலக்கண நூல்களையும், உரைநடை வடிவிலான இலக்கண நூல்களையும் தமிழிலும் அவர்களது மொழியிலும் உருவாக்கத் தொடங்கியதோடு தமிழ் மொழியின் சிறப்பினையும் உலகுக்கு வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினர். இந்தப் பின்புலத்தில் தமிழகத்திலிருந்த பெரும் புலவர்கள் காலத்திற்கேற்றவாறு மொழி கற்கை நூல்களை உருவாக்கத் தொடங்கினர்.

பெயர் (Noun)

பெயர் எழுவாய், பயனிலை என்று இருநிலைகளிலும் வருவதை தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார். நன்னூலாரும் "எழுவாயுருபு திரிபில் பெயரே" என்று குறிப்பிடுகின்றார். வாக்கிய அமைப்பில் முதனிலையாக வைத்தும் பேசப்படுகின்றது. தொல்காப்பியர் வேற்றுமை பற்றி குறிப்பிடும் பொழுது எழுவாய் வேற்றமையை முதலாக வைக்கின்றார். இது கிரேக்க - இலத்தீன்

இலக்கண நூலார் வேற்றுமையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டும் வரைவிலக்கணத்தை ஒட்டியே தமிழ் மொழியின் வேற்றுமையையும் அமைந்துள்ளன என்பதை அ. சண்முகதாஸ் குறிப்பிடுகின்றார்.

"இலத்தீன் போன்ற மொழிகளில் வேற்றுமை தொடர்பாக சொல்லுரு மாற்றத்துக்கு அதீத முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் தமிழ் மொழியிலோ அவ்வாறு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை" என்கிறார். (அ. சண்முகதாஸ், தமிழ் இலக்கண இயல்பு, ப. 195)

தமிழ் மரபு இலக்கணமான தொல்காப்பியம் பெயரின் இலக்கணத்தை திணை-பால் பாகுபாட்டை அடிப்படையாக வைத்து விளக்குகின்றது. சீகன்பால்கு, வீரமாமுனிவர் இருவரும் வேற்றுமையை அடிப்படையாக வைத்து பேசுகின்றனர். தமிழ் மொழியின் வேற்றுமை உருபுகளை ஒப்பிட்டுக் காட்டுவதாகவும், பெயரின் இலக்கணத்தை அமைத்துக் கொண்டுள்ளனர்.

செந்தமிழ் இலக்கணம், கொடுந்தமிழ் இலக்கணம்

விரமாமுனிவர் சொல்லின் அமைப்பு அடிப்படையில் பெயர்ச்சொற்களை இரண்டாக வகைப்படுத்துகிறார். செந்தமிழ் இலக்கணம், கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் இரண்டிலும் 'Proper Nouns' எனும் சொல்லைப் பகாப்பதப் பெயர்கள் என்பதை அடுத்து மொழிபெயர்ப்பாக எழுதியுள்ளார். பகுபதப்பெயர்களுக்கு மொழிபெயரல்பாக 'Appellative Nouns' எனும் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

செந்தமிழ் இலக்கணம் பகாப்பதம் பெயர்கள் தனிச்சொற்களாக அமைந்து, ஒரு பொருளை மட்டுமே உணர்த்துதலால் பகாப்பதம் எனக் குறிப்பிடுகிறது.

(எ.கா.) வில்

வில் எனும் ஒரு பொருளை மட்டும் குறிக்கிறது. பகுபதப்பெயர்கள் கூட்டுச்சொற்கள் ஆகும். இவை இரு பொருள்களை உணர்த்துகின்றன. எனவே பகுபதம் எனப்படுகிறது.

(எ.கா.) வில்லான்

வில் எனும் பொருளையும் வில்லைப் பிடித்திருப்பவனையும் குறிக்கிறது.

பகுபதப் பெயர் விசுதிகள் அன், அவன், ஆன், ஒன் - ஆண்பால்

ஒருமை

அள், ஆள், அவள், இ - பெண்பால் ஒருமை

அர், ஆர், அவர் - ஆண், பெண் இருபால்களுக்கும் பன்மை

அது, து - அஃறிணை ஒருமை

அவை, அன, அ - அஃறிணைப் பன்மை

அம் ஈற்றப் பெயர்களின் மகரம் ன் அல்லது ள் இல்லது இ என மாற்றமடைந்த பகுபதப்பெயர்கள் உருவாகின்றன.

(எ.கா.) தருமன், தருமள், தருமி, காமன், காமள், காமி (காமம்)

வீரமாமுனிவர் செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் பகுபதப்பெயர்கள் எனும் தனிப்பிரிவை அமைத்து இவ்வாறு விரிவாக விளக்குகிறார்.

கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் பன்மைப் பெயர்களின் அமைப்பை விரிவாக விளக்குகிறது.

நெடில் ஈற்றுப்பெயர்கள் பன்மையில் - க்கள் விசுவயைப் பெறும்.

(எ.கா.) கனாக்கள், ஈக்கள், பூக்கள்

இ, உ, ஐ ஈற்றுப் பன்மைப் பெயர்கள் கள் விசுவயைப் பெறும்.

(எ.கா.) விழிகள், மணிகள், விருந்துகள், மாடுகள்

உயர்திணைப் பன்மைப் பெயர்கள் மலர், கள் விசுவயைப் பெறும்.

(எ.கா.) சுவாமிகள், சுவாமிமார், தம்பிகள், தம்பிமார்

மெய்யீற்றுப் பெயர்கள் கள் விசுவயைப் பெறும்

(எ.கா.) கண்கள், முகங்கள், வாங்கள்

எகர ஈற்றுப்பெயர்கள் - க்கள் விசுவயைப் பெறும்

(எ.கா.) ஆள்க்கள், நாள்க்கள் (ஆட்கள், நாட்கள்)

வீரமாமுனிவர் பெயர்ச்சொற்களை அலை வழங்குகிற முறை, தொடரில் அவற்றின் பயன்பாடுகளின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தி விவரிக்கின்றார். செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் பகுபத பெயர், மற்றுப்பெயர் எனும் வகைகளே தலைப்புக்களில் விவரிக்கப்பெற்றள்ளன. மூவிடப்

பெயர்களும் சுட்டுப்பெயர்கள், வினாப்பெயர்களும் மாற்றுப்பெயர்களின் வகைகளாக இடம்பெற்றுள்ளன.

கொடுத்தமிழ் இலக்கணம் இயல்புப்பெயர்கள், மாற்றப் பெயர்கள் ஆகிய வகைகளை விவரிக்கிறது. பொருள். இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் எனம் ஆறுவகைப் பெயர்களுடன் பால் விசுதிகள் சேர்ந்து பகுபதப் பெயர்கள் (APpevative Nouns) அமைக்கின்றன என்பதே இந்நூல்களின் கருத்து.

“பொருளிடங் காலஞ் சினைகுணந் தொழிலின் வருபகுபதமே”

(நன். நூ. 132)

எனும் நன்னூல் நூற்பாலை மேற்கோள் காட்டி இப்பகுபதப் பெயர்களைச் செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் விளக்குகிறார். பகுதிகளுடன் பல்வேறு விசுதிகள் சேர்த்து உருவாக்கப் பெறுகிற ஆக்கப் பெயர்களையே வீரமாமுனிவர் பகுபதப் பெயர்கள் என்று கூறுகிறார்.

பெயர்ச் சொற்களின் பன்மை வடிவம் (கள்/க்கள்) சொல்லிறுதி எழுத்துக்களின் அடிப்படையில் கள்/க்கள் எனும் பன்மை வடிவமாக மாறுகின்றன என்பதை சீகன்பால்கு ஆறு விதிகளில் தருகின்றார்.

1. 'ஆ'வை இறுதியாக உடைய சொற்கள் 'க்கள்' எனும் பன்மை உருபேற்கும் (பிதா-பிதாக்கள்)
2. இகர இறுதி வர 'கள்' ஏற்றல் (அடிகள்-பாவிகள்)
3. உகர இறுதி கள்/க்கள் ஏற்றல் (பிழுக்கள், புழுக்கள்), வீடுகள்)

4. ஓரசைச் சொற்களில் ககரம் இரட்டித்தல் (ஈக்கள், பூக்கள்)
5. மெய்யிறுதி 'கள்' ஏற்றல் (செயல்கள், தேன்கள்) மெய்யிறுதி வேறு சில வடிவங்களையும் பெறும் என்பதை விதிவிலக்காகக் குறிப்பிடுகின்றனர். எகரம்/லகரம் வர ககரம் இரட்டிக்கும் (ஆள்க்கள், விரல்க்கள்) எழுத்து மொழியில் ஆட்கள், விரல்கள் என்பதே சரியான வடிவம் எனகர இறுதி மெய்யின் முன் அகரத்தை உடைய சொல் வரும் பொழுது பன்மை விசுதி 'ஆர்' உருபை ஏற்கும் (மனுஷன்-மனுஷர், கத்தன்-கர்த்தர்) சில பன்மை பதிலீட்டுப் பெயர்களில் 'கள்' விசுதி சேர்வதுண்டு (மனுஷர்கள், கூலிக்காரர்கள், அலர்கள்)
6. கை, தை, மை, ளை, லை, றை, ரை, சை என்று மையிறுதி எழுத்துக்கள் 'கள்' உருபேற்கும் (கிறிகைகள், கதைகள், சீமைகள்) இந்த விதிகளைத் தவிர்த்த சில பன்மை வடிவங்களும் குறிப்பிடுகின்றனர். பெயரில் இணையும் முன்னுரபு, பின்னருபுகளின் அடிப்படையில் பன்மை வடிவம் பெறுவதுமுண்டு (பார்-தம்பிமார், அனேகம்-அனேகம்மார், மூன்று- மூன்று விரல்)

வீரமாமுனிவர் பன்மை வடிவங்களை குறிப்பிடுகையில் அதனை மூன்று விதிகளுக்குள் அடக்குகின்றார். சீகன்பால்கு குறிப்பிடும் விதிகளை பெஸ்கி சுருக்கிக் கொண்டுள்ளதை பார்க்கலாம். சீகன்பால்கு முழுக்க பேச்சுமொழி அடிப்படையிலான சொற்களை பயன்படுத்துகிறார். வீரமாமுனிவர் (பெஸ்கி) பேச்சுமொழி, எழுத்தமொழி சார்ந்த சொற்களை அமைத்துக் கொள்வதில் சீகன்பாலிருந்து மாறுபடுகிறார்.

வேற்றுமை (Case)

மரபிலக்கணங்களான தொல்காப்பியமும், நன்னூலும் வேற்றுமை எட்டுஎன குறிப்பிட்ட, கிராட்டிக்கா தழுவிக்காவில் சீகன்பால்கு ஐந்து வேற்றுமைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரின் கருத்துப்படி ஐந்தாம் வேற்றுமையில் இடம், கருவி, உடனிகழ்ச்சி என்று மூன்று பிரிவுகளும் அடங்கும். ஒன்று, ஆறு, நான்கு, இரண்டு, எட்டு, ஐந்து என்ற முறையில் வேற்றுமையை வரிசைப்படுத்தியுள்ளார். பெயர்கள் சாரியைகளின் அடிப்படையில் நான்கு வகையாகப் பகுக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு பகுப்பிற்கும் வேற்றுமை ஏற்கும் மாற்று வடிவங்கள் ஒருமை - பன்மை அமைப்பின் கீழ் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நான்கு வகைப் பகுப்பிலான வேற்றுமையின் மாற்ற வடிவங்கள் பெயரின் இறுதி எழுத்துக்களை ஒட்டி அமைத்துக் கொண்டுள்ளார். ஒருமை, பன்மைக்கு, 'தனிவசனம்', 'வெகுவசனம்' எனும் கலைச்சொற்களை பயன்படுத்துகிறார். ஒருமையின் கீழ் வேற்றுமை உருபேற்றும் பெயர்கள் (மனுஷன், மனுஷனுடைய, மனுஷனுக்கு, மனுஷனை, மனுஷனே, மனுஷனிலே) அதனைத் தொடர்ந்து பன்மை பெயர்கள் (மனுஷர், மனுஷருடைய, மனுஷருக்கு, மனுஷரே, மனுஷரிடத்திலே, மனுஷராலே, மனுஷரோடே) வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதில் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு மட்டும் இடம் (மனுஷனிலே, மனுஷனிடத்திலே, மனுஷனிடத்திலே) கருவி (மனுஷினாலே, மனுஷனால்) உடனிகழ்வு (மனுஷனோடே, மனுஷனுடனே, மனுஷனைப் பார்த்து, மனுஷனைக் குறித்து, மனுஷனுக்காக, மனுஷனைக் கொண்டு) எனும் மூன்று பொருள்களில் குறிப்பிட்டுள்ளது.

சீகன்பால்கு வேற்றுமை வடிவங்களை நான்கு விதமான பகுப்புகளுக்குள் அடக்கும் பொழுது பெயரின் இறுதி எழுத்துக்கள் அடையும் மாற்றத்தினை அடிப்படையாக வைத்த வரிசைப்படுத்துகிறார். முதல் பகுப்பில் ன, ள, ல, மெய்களை இறுதியாக உடைய சொற்கள் (மனுஷன், பகல்) அடையும் மாற்று வடிவம், இரண்டாம் பகுப்பில் மகர மெய்யை இறுதியாக உடைய சொற்கள் (பாவம், குணம்) அடையும் மாற்று வடிவம். மூன்றாம் பகுப்பில், டு, து, பு, கு, லு, சு என்னும் உகரத்தை இறுதியாக உடைய சொற்கள் (கட்டு, மூக்கு) அடையும் மாற்று வடிவம், நான்காம் பகுப்பில் ஐகாரம், இகரம் இவற்றினை இறுதியாகக் கொண்டு முடியும் சொற்களின் (புகை, பன்றி) மாற்று வடிவங்கள் என்று வேற்றுமை உருபுகளைப் பாகுபடுத்திக் காட்டுகின்றார். இதில் ஒவ்வொரு பகுப்பிற்கும் ஓர் உதாரணம் மட்டும் கொடுத்து அதன் கீழ் அது தொடர்பான சொற்பட்டியலைத் தந்துள்ளார். இதனைத் தொடர்ந்து நோம் வேற்றுமை உருபு பெயரில் அடையும் சாரியை மாற்றத்தினைப் பட்டியலிடுகின்றார். (ஆறு+ஆற்றினுடைய, மாடு - மாட்டினுடைய, ராசா-ராசாவினுடய) சீகன்பால்கு தரும் இந்த பட்டியல் அமைப்பு முறையானது இலக்கணம் கற்பவருக்கு பயிற்சி விளக்கமாக உள்ளது.

செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் தமிழ் மரபைப் பின்பற்றி உருபு, பொருளுடன் எட்டு வேற்றுமைகளையும் நன்னூல் நூற்பாக்களோடு வீரமாமுனிவர் சுருக்கமாக விவரிக்கிறார்.

“நன்னூல் கூறம் வரிசை ஐரோப்பிய மொழிகளிலிருந்து வேறுபடுகிறது. தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்கள் வேற்றுமைகளை முதலாவது, இரண்டாவது, மூன்றாவது என எண்களால் வேறுபடுத்துகின்றனர். இந்த வரிசையைப் புரிந்த கொள்ளாவிடில், வேற்றுமைகளையும் புரிந்துகொள்வியலாது. எனவே தமிழ் வரிசையைப் பின்பற்றுவதே சிறந்தது” (செந்தமிழ் இலக்கணம், வீரமாமுனிவர், ப. 125)

இவ்வாறு செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் வீரமாமுனிவர் வேற்றுமை பற்றி விவரிக்கிறார்.

கொடுத்தமிழ் இலக்கணத்தில் வேற்றுமைகளின் வரிசைமுறை ஐரோப்பிய முறையில் வேற்றுமைப் பொருள் அடிப்படையில் தரப்பெற்றுள்ளது. எழுவாய், உடைமை, கொடை, செயப்படுபொருள், விளி, இடம், கருவி அல்லது காரணம், உடனிகழ்ச்சி எனும் வரிசை பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. கொடுத்தமிழ் இலக்கண வரிசைக்கு இணையான தமிழ் இலக்கண வரிசை முதல், ஆறாம், நான்காம், இரண்டாம், எட்டாம், ஏழாம், மூன்றாம் வேற்றுமை ஆகும்.

செந்தமிழ் இலக்கணம், கொடுத்தமிழ் இலக்கணம் இரண்டும் இரண்டாம் வேற்றுமை செயப்படு பொருளில் (Accusative) வரும் என்று கூறுகின்றனர்.

செந்தமிழ் இலக்கணம் மூன்றாம் வேற்றுமை கருவி, காரணம், கருத்தா, உடனிகழ்வு எனும் பொருள்களில் வருதலைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆல், ஆன், ஓடு, ஓடு நான்கையும் உருபுகளாகக் கூறுகிறது.

கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் கருவி அல்லது காரணப்பொருளில் வரும் வேற்றுமைக்கு ஆல், இனால் இரண்டும் உருபுகள் என்றும் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளுக்கு ஓடு, இனோடு என்பன உருபுகள் என்றும் கூறுகிறது.

(எ.கா.) மலையால், மலையினால்

மலையோடு, மலையினோடு

ஆகியது என்ற வினையிலிருந்து ஆக என்பதும் குறிக்கிறது எனும் வினையிலிருந்து குறித்து எனும் உருபும் கொள்கிறது எனும் வினையிலிருந்து கொண்டு எனும் உருபும் உண்டாகின்றன என்பது முனிவர் கருத்து (கொடுந்தமிழ் இலக்கணம், வீரமாமுனிவர், ப. 26)

ஆக, குறித்த, கொண்டு என்பவற்றைத் தமிழ் இலக்கணிகள் சொல்லுருபுகள் என்பர்.

செந்தமிழ் இலக்கணம் நான்காம் வேற்றுமைக்கு உருபு கு, பாருள், கொடை எனக் குறிப்பிடுகிறது.

கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் நான்காம் வேற்றுமை உருபு 'க்கு' என்றும் பொருள் 'கொடை' என்றும் கூறுகிறது.

ஐரோப்பிய மொழியியல் முறையைப் பின்பற்றி இவர் சந்தியில் வருகிற எழுத்தை உருபுடன் சேர்த்துப் (க்கு) பிரித்துள்ளார்.

ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபாக இல், ஆல், ஒடே, உடனே என்பதை குறிக்கின்றன.

கொடுந்தமிழ் இலக்கணத்தில் ஆறாம் வேற்றுமை உருபுகளாக இன், இனுடைய, உடைய என்பன காணப்படுகின்றன.

செந்தமிழ் இலக்கணத்தில்,

"செந்தமிழில் உடைய என்பதனைப் பயன்படுத்தக் கூடாது.

இச்சொல் உடை எனும் சொல்லிலிருந்து உருவானது.

இது வேற்றுமை உருபு அன்று; ரு பெயரடை" (செந்தமிழ்

இலக்கணம், ப. 34)

பன்மை உருபு 'அ' என்பதோடு தொடர்புடைய பெயர் ஒருமை வடிவில் இருப்பினும் அப்பெயர் பன்மையாகவே பொருள்படும் என்று செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் கூறுகிறார்.

செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் மகர ஈற்றப் பெயர்களில் 'அத்து' ச் சாரியை இடப்பொருளில் வருதலையும் கொடுத்தமிழில் 'கிட்ட' எனும் சொல் ஏழாம் வேற்றுமையில் வருதலையும் முனிவர் செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் (ப. 38) குறிப்பிடுகிறார்.

(எ.கா.) காட்டகத்து

கொடுத்தமிழ் இலக்கணத்தில் இல், இடத்தில் எனும் இரு உருபுகள் கூறப்படுகின்றன.

(எ.கா.) என்னில், என்னிடத்தில்

விளி வேற்றுமை வருதலைச் செந்தமிழ் இலக்கணம் இயல்பு, குன்றல், மிகுதல், ஈற்றின் திரிபு, ஈற்றயல் திரிபு எனும் ஐந்து அமைப்பில் பெயர்ச்சொல் விளி வேற்றுமையாக வருதலை குறிப்பிடுகின்றது.

கொடுந்தமிழ் இலக்கணத்தில் பெயர்ச்சொல்லோடு ஏகாரம் சேர்ந்து விளி வேற்றுமை வருதல் கூறப்பெற்றுள்ளது.

(எ.கா.) முகமே மாதவே

வீரமாமுனிவர் கொடுந்தமிழ் இலக்கணத்தில் சீகன்பால்கு குறிப்பிடும் அமைப்பு முறையை பின்பற்றுகிறார்.

சீகன்பால்கு தழுவது போன்ற பட்டியல் வீரமாமுனிவர் தழுவதில்லை. 'மலை' என்னும் சொல் வீரமாமுனிவர் வேற்றுமை உருபான இன், கு, ஐ, ஏ, இல், ஒடு எனம் வரிசை முறையில் அமைத்துக் காட்டுகிறார்.

வீரமாமுனிவர் சீகன்பால்கிலிருந்து சற்று மாறுபட்டு தமிழ் இலக்கண மரபோடு கூடிய பொதுவிதிகளை அடக்கி தனது வேற்றுமை பற்றிய விளக்கத்தை அமைத்துக் கொண்டுள்ளார். செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் வேற்றுமை பற்றிய அமைப்பு நன்னூல் முறைபடி அமைந்துள்ளது.

சீகன்பால்கு இலத்தீன் இலக்கண மரபில் வேற்றுமையை விளக்குகிறார். வீரமாமுனிவர் இலத்தீன் இலக்கண மரபு மற்றும் தமிழ் இலக்கண மரபு ஆகிய இருநிலைகளில் குறிப்பிடுகிறார். ஆக வேற்றுமையானது பெயர், வினை இடையேயான இலக்கண உறவை அமைத்துக் கொடுப்பது தமிழ் இலக்கண மரபில் வேற்றுமை மாற்று வடிவங்கள் இல்லாத நிலையில் அவை சாரியை மாற்று வடிவங்களாகவே அனுகப்பட்டுள்ளன. ஒப்பிடுதல், சுருக்குதல் என்று வேற்றுமையை இலத்தீன் இலக்கண மரபோடு தொடர்புப்படுத்திக் காட்டுதல் என்பது புடைபெயர்புத்

தன்மையைக் காட்டுகின்றது. இது மரபிலிருந்து விலகி ஒரு புதிய வளர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

மூவிடப் பெயர்கள் - பதிலீட்டுப்பெயர்கள் (Pronoun)

தமிழ் இலக்கணங்கள் குறிப்பிடும் மூவிடம் பற்றிய கொள்கையை ஐரோப்பியர்கள் பதிலீட்டுப்பெயர்களாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். இடம், பெயர், வினை இரண்டிற்குமான பொதுவிலக்கணக்கூறு ஐரோப்பியரின் இலக்கண மரபுபடி பதிலீட்டுப் பெயர்கள் பெயரில் ஒரு கூறாக அனுகப்பட்டுள்ளது.

மொழிகளில் பெயர்ச்சொல்லின் வகைகளுள் மூவிடப் பெயர்கள், சுட்டுப்பெயர்கள், வினாப்பெயர்கள் அகிய மாற்றுப்பெயர்கள் (Pronouns) பெருவழக்கின. மேலைநாட்டு இலக்கணங்களில் மாற்றுப்பெயர்கள் தனியொரு சொல் வகையாகக் (Parts of Speech) கருதப்படுகின்றன.

வீரமாமுனிவர் மாற்றுப்பெயர்களை வகைப்படுத்துதலில் இருவேறு மொழிமரபுகளைப் பின்பற்றுகிறார். தொன்னூல் விளக்கத்தில் மூவிடப் பெயர்கள், சுட்டுப் பெயர்கள், வினாப் பெயர்கள் எனும் வகைப்பாடு தமிழைப் பின்பற்றிக் காணப்படுகிறது. ஆனால் செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் வேறுநெறி இடம்பெற்றுள்ளது.

செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் (பக். 64-70) வீரமாமுனிவர்,

“மாற்றுப்பெயர்கள் இலத்தீன் இலக்கணத்தில் முதன்மை மாற்றுப்பெயர்கள் (Primitives), ஆக்க மாற்றுப்பெயர்கள்

(Derivatives), சுட்டுப் பெயர்கள் (Demonstratives), உரிமை மாற்றுப் பெயர்கள் (Relatives), உடைமை மாற்றுப் பெயர்கள் (Possessives) என வகைப்பண்ணுதல் பெற்றுள்ளன. நான் அந்த முறைக்கேற்ப விவரிக்கிறேன். நான், யான், நீ, நாம், யாம், நாங்கள், யாங்கள், நீர், நீயீர், நீவீர், நீங்கள், எல்லீர், என்பன செந்தமிழில் முதன்மை மாற்றுப்பெயர்கள் ஆகும். இப்பெயர்கள் வேற்றுமை உருபேற்கும்போது பின்வணுருமாறு மாற்றம் பெறும்"

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

நான், யான் - என்	யாம் - எம், நாம் - நம்	}	தன்மை
யாங்கள் - எங்கள்	நாங்கள் - நங்கள்		
நீ - உன், நின், நுன்	நீர், நீவீர் - நும், உம்	}	முன்னிலை
நீங்கள் - உங்கள்	எல்லீர்		
தான் - தன், தாம் - தம் - படர்க்கை			

வேற்றுமை உருபேற்கிற பன்மை முதன்மை மாற்றுப் பெயர்கள், நம், எம், உம், நும், தம் ஆகியவற்றிலிருந்து நமன், எமன், நமள், எமள், நமர், எமர், உமன், உமள், உமர், நுமன், நுமள், நுமர், தமன், தமள், தமர் எனும் ஆக்க மாற்றுப்பெயர்கள் உருவாக்கப்படுதலைச் செந்தமிழ் இலக்கணம் குறிப்பிடுகிறது.

கொடுந்தமிழ் இலக்கணத்தில் நாம், நாங்கள் எனும் சொற்களுக்கிடையே பொருள் வேறுபாடு இருத்தல் கூறப்பட்டுள்ளது. 'நாம்' எனும் சொல் மரியாதை ஒருமையில் மட்டுமன்றி, பன்மையாகவும் வருகிறது. நாங்கள் என்பனது பேசுகிறவரையும் அவர் பேச்சு நிகழும் சூழலுக்கு ஏற்ப உட்படுத்திட விரும்புகிறவரையும் சேர்த்துக் கொள்கிறது.

கொடுந்தமிழ் இலக்கணத்தில் மூவிடப்பெயர்கள் வருமாறு,

ஒருமை	மரியாதை ஒருமை	பன்மை
நான், என்	நாம், நம்	நாங்கள், எங்கள்
நீய், என்	நீர், உம்	நீங்கள், உங்கள்
தான், தன்	தாம், தம்	தாங்கள், தங்கள்
இவன், இவள்	இவர்	இவர்கள்
அவன், அவள்	அவர்	அவர்கள்
இது, அது	அது, அது	இதுகள், அதுகள்

நாம் எனும் பெயர் முன்னிலையில் மரியாதை ஒருமையில் வருதலையும் கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் குறிப்பிடுகிறது.

"பேசுவோன், கேட்போன், பேசப்படுபொருள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் பெயர், வினைச் சொற்களில் காணப்படும் வேறுபாடே இடம் எனப்படுகின்றது" (நுஃமான், மொழியும் இலக்கியமும், ப. 86)

என நுஃமான் இடம் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றார். தமிழ் மரபு இலக்கணங்கள் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்று இடப்பெயர்களை வகைப்படுத்துகின்றது.

"தன்மை, முன்னிலை படர்க்கை விடனே" (நன். நூ. 273)

என்று நன்னூலார் மூவிடம் பற்றி குறிப்பிடுகின்றார்.

சீகன்பால்கு, வீரமாமுனிவர் இருவரும் பதிலீட்டுப் பெயர்களை இலத்தீன் இலக்கண அமைப்பு சார்ந்து அனுகியுள்ளார். பெயர் பற்றிய விளக்கத்திற்குக் கையாண்ட வேற்றுமை வரிசை முறையைப் (எழுவாய், ஆறு, நான்கு, இரண்டு ஐந்து) (இடம், கருவி, உடனிகழ்ச்சி) பின்பற்றி ஒருமை (Singular), சிறப்பு ஒருமை (Honorary Singular), பன்மை (Ploral) என்னும் எண் பகுப்பின் கீழ் பட்டியலிடுகின்றனர். இருவரும் பதிலீட்டுப் பெயர்களாக தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை பெயர்களோடு கூட்டு, வினாப்பெயர்களையும் வைக்கின்றனர்.

வினை (Verb)

எந்த ஒரு மொழியிலும் ஒரு தொடருக்கு இன்றியமையாத உறுப்பாகத் திகழ்வது வினைச் சொல்லே. வினைச்சொல் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்காது. காலம் காட்டும் என்கிறார் தொல்காப்பியர் (தொல்.சொல். 200) வினைச் சொல்லானது வினை, குறிப்பு என இருவகைப்படும். இவ்விரு சொற்களும் காலம் காட்டும் என்கிறார் தொல்காப்பியர் (தொல்.சொல். 203)

சீகன்பால்கு கால வினை முற்றுகள், ஏவல் வினைகள்,
துணைவினைகள், வினையெச்சம்,

செய் - தோம் - மரியாதை ஒருமை

செய் - தோம் - பன்மை

முன்னிலை வினைகள்

செந்தமிழ் இலக்கணம் ஐ, ஆய், இ மூன்றும் ஒருமை விகுதிகளாகவும்,
இர், ஈர் இரண்டும் பன்மை விகுதிகளாகவும் முன்னிலையில் வருதல்
கூறப்பெற்றுள்ளது.

கொடுத்தமிழ் இலக்கணத்தில் ஆய் விகுதி ஒருமையிலும், ஈர் விகுதி
மரியாதை ஒருமையிலும் ஈர்கள் விகுதி பன்மையிலும் முன்னிலையில்
வருதலைக் காணமுடிகிறது.

(எ.கா.) செய் - தாய் - ஒருமை

செய் - தீர் - மரியாதை ஒருமை

செய் - தீர்கள் - பன்மை

படர்க்கை வினைகள்

செந்தமிழ் இலக்கணம் 'து' என்ற விகுதியை ஒன்றன் பால் விகுதியாக
கூறுகிறது. கொடுத்தமிழ் இலக்கணம் ஆன் எனும் ஆண்பால் விகுதி, ஆள்
எனம் பெண்பால் விகுதி, ஆர் எனும் மரியாதை ஒருமை விகுதி, ஆர்கள்
எனும் பாலர்பால் விகுதி ஆகியவற்றைக் கூறுகிறது.

சீகன்பால்கு நிகழ்காலம், இறந்த காலம், எதிர்கால வினைகளை ஒருமை சிறப்பு, ஒருமை பன்மை எனும் பகுப்பின் கீழ் பதிலீட்டும் பெயரினைப்பில் அமைத்து காட்டுகிறார்.

(நான் விசுவாசிகிறேன், நீ விசுவாசித்தாய், அவள் விசுவாசுகிறாள்) பதிலீட்டுப் பெயர்கள் வினையோடு இணையும் போது ஏற்படும் மாற்று வடிவங்களை விசுவாசிகளின் அடிப்படையில் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றார். நிகழ்வு, இறந்த, எதிர்வு ஆகிய மூன்று காலங்களின் வினை முற்று வடிவங்களை விளக்கும் இவர் அதன் ஒவ்வொரு பகுப்பின் கீழும் எதிர்மறை வினைமுற்று வடிவங்களைத் தருகின்றார் (நான் விசுவாசிக்கிறேனில்லை, அதுகள் விசுவாசிக்கறதில்லை). ஒவ்வொரு பகுதியின் கீழ் சில தொடர்களை உதாரணங் காட்டுகிறார்.

விரமாமுனிவர் வினைமுற்றை விளக்குவதில் சீகன்பால்கிலிருந்து சற்று பமாறுபடுகிறார்.

வினைமுற்றுச் சொற்களில் இடம்-பால்-விசுவாசிகள் எல்லா வினைச் சொற்களிலும் ஒரே மாதிரியாக வருகிறது என்று வீரமாமுனிவர் குறிப்பிட்டு அவைகளை எடுத்துக்காட்டி நிகழ்கால விசுவாசிகளை விவரிக்கத் தொடங்கியுள்ளார். வீரமாமுனிவர் இந்த அமைப்பை பின்பற்றினாலும், அதிலிருந்து சுருக்கி அமைத்துக் கொள்கிறார். பெயரை விளக்குவதில் வேற்றுமையை அடிப்படையாக கொண்ட இவர்கள் வினையை விளக்குவதில் காலத்தை அடிப்படையாக கொள்கின்றன.

வினையை விளக்குவதில் திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவை உட்கூறுகளாக இடம்பெற காலம் மையநிலைப்படுகின்றது. நிகழ் காலம், இறந்த காலம், எதிர் காலம் என்ற வரசை முறையில் நிகழ் காலத்தை முன்னிலைப்படுத்தி ஏனைய காலங்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வினை வடிவங்களின் அடிப்படையில் விளக்கப்படுகின்றது. வினை முற்று வடிவத்தினை கால அடிப்படையல் அவற்றின் மாற்றுருபு வடிவங்களை முதலில் குறிப்பிடுகின்றனர். சீகன்பால்கு 'விசுவாசித்தல்' எனும் வினையை மூன்று காலத்திற்கும் (விசுவாகிநேன, விசுவாசித்தேன், விசுவாசிப்பேன்) பொருத்திக் காட்டுகிறார்.

நிகழ்கால வினை முற்றுகளை அடிப்படையாக வைத்து கொண்டு இறந்தகால வினை முற்று மாற்று உருபுகளை ஆறாகவும், எதிர்கால வினை முற்றுகளை இரண்டாகவும் பகுத்து வினை முற்றுகளின் மாற்று வடிவங்களை விளக்கும் பொழுது சீகன்பால்கு காலத்தை அடிப்படையாக வைத்து பதிலீட்டுப் பெயர்களின் இணைவு சார்ந்து வேறுபடுத்தி காட்டுகின்றார். வீரமாமுனிவர் காலத்தின் அடிப்படையில் வினையின் பகுதி/வேர்ச்சொல் சார்ந்து வினை முற்றின் மாற்று வடிவங்களைத் தீர்மானிக்கின்றார். தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்ற வரிசையில் அமைத்துக் கொள்ள ஐரோப்பியர்கள் நிகழ்காலத்தை அடிப்படையாக வைத்து கொண்டு ஏனைய காலங்களின் வினை முற்று வடிவங்களை வேறுபடுத்தி காட்டுகின்றனர். தமிழ் மரபிலக்கணம் வினை

முற்றை திணை, பால், எண், இடம் சார்ந்து தனித்தனியாக அமைத்து கொள்வதை இவர்கள் சுருக்கி ஒரே பகுப்பின் கீழ் கொண்டு வருகின்றனர்.

ஏனைய வினை வடிவங்கள்

வினை முற்றைக் கடந்து வினை பல்வேறு வகைகளாக வகைப்படுத்துகின்றது. சீகன்பால்கு கால அடிப்படையில் வினை முற்றுகளை விளக்கி அதன் பிறகு ஏவல் வினை, துணை வினைகள், எச்சம், செயப்பாட்டு வினை, குறைவினைகள், வினைத்திரிபுகள் என்று வினையின் வகைகளை வினை பற்றிய பகுப்பிற்குள் குறிப்பிடுகின்றார்.

வீரமாமுனிவர் வினை வகைகளை ஏவல் வினை, பெயரெச்சம், வினையெச்சம், எதிர்மறை வினை, செயப்பாட்டுவினை, குறைவினைகள் என்று தனித்தனிப் பதிவுகளில் குறிப்பிடுகின்றார்.

கிரேக்க - இலத்தீன் இலக்கண மரபை ஒட்டி வினை சொல் பற்றிய பகுப்பை சீகன் அமைத்துக் கொண்டுள்ளார். சொல் இலக்கணத்தில் வினை சொல் பற்றிய பாகுபாடே விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளது.

சீகன் பால்கு தனது கிரமாட்டிக்க தழுவிலிக்காவில் முழுக்க பேச்சுவழக்கு சார்ந்த உதாரணங்களையே பயன்படுத்துகின்றார். வினை வகைகளைக் கொடுப்பதில் பேச்சுவழக்கு சார்ந்த சொற்களின் பயன்பாடு என்பது சில இடங்களை கேள்விக்குள்ளாக்கிறது. ஏவல்வினை உடன்பாடு (விசுவாசி, விசுவாசியுங்கள்) எதிர்மறை (விசுவாசியாதே) ஆகிய இரு நிலைகளில் விளக்கப்படுகின்றது. 'விசுவாசிப்போம்' எனும் தன்மை பன்மை

வடிவம் ஏவல் பன்மையாக சீகன் பால்கு குறிப்பிடுவதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா என்று செ.வை. சண்முகம் கேள்விக்குட்படுத்துகின்றார் (செ.வை. சண்முகம், கிறித்துவ அறிஞர்களின் இலக்கண பணி, ப. 56) வியங்கோள் வினையானது இடம், திணை, பால் பகுப்போடு 'ஓ' அல்லது 'அய்யோ' எனும் இடைச்சொற்களோடு இணைந்து எதிர்வினாகாவதும் (நான் விசுவாசியேனோ) 'செய்' என்னும் வினை வடிவத்தோடு கடவது, கடவதாக எனும் உருபன் இணைந்து வடிவமாகவும் (விசுவாசிக்க கடவதாக) வரும். வினை எச்சமும், இடைச்சொற்களும் இணைந்த வடிவம் (விசுவாசிக்கையில், விசுவாசிக்கையிலே) பெயரெச்சம் (நிகழ்வு, இறப்பு, எதிர்வு), இடைச்சொற்களும் இணைந்த வடிவம் (விசுவாசிக்கியா - பொழுது / போது / இடத்தில்) என்று வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றார்.

வினைகளோடு இணையும் ஆனால், என்று, படி, போல, ஆக, போன்ற சொற்கள் (விசுவசித்தபடியே, விசுவாசிக்கத்தாக) வினையின் பின்னருடிகளாக இணைந்த வினை வடிவம் பெறுகின்றன. வினை எச்ச வடிவம் வினை முற்று வகுதி கெட்டு பிறந்த வடிவம் (விசுவாசித்தேன் - விசுவாசித்து வந்தேன் - வந்து) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

பெயரெச்ச உடன்பாடு (விசுவாசிக்கிற) எதிர்மறை (விசுவாசியா) வடிவங்களும், வினா. வினை (விசுவாசிக்கிறேனோ, விசுவாசிக்கிறேன்) வடிவமும் திணை, பால், இடம் பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் விளக்கப்படுகின்றது. வினையோடு இணையும் வினை இடைச்சொற்களின் (விசுவாசிப்பார் இல்லையே) வடிவமும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வினையோடு இணையும் காலப் பொருண்மையிலான சில பின் உருபுகளையும் வினையின் வகைகளுக்குள் சீகண்பால்கு அடக்குகின்றார்.

(எ.கா.) விசுவாசிக்கும் முன்பே

விசுவாசித்த பொழுது

விசுவாசித்த உடனே

செய்ப்பாட்டுவினை இரண்டு விதமாக விளக்கப்படுகின்றது. முதலில் குறிப்பிடும் வடிவம் தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் காட்டும் பிறவினை - தன்வினை வடிவமாக உள்ளன. (முடிக்கிறேன் - முடிகிறேன், நசுக்குகிறேன் - நசுங்குகிறேன்) இரண்டாவது வடிவம் 'செய்' எனும் எச்சத்தோடு 'படுகிறது' இணைந்து உருவாகும் வடிவம் (விசுவாசிக்கப்படுகிறேன், சினேகிக்கப்படுகிறேன்) செய்ப்பாட்டு வினை வடிவமாகக் கொடுக்கப்படகின்றது.

"சீகண்பால்கு கருதுவதபோல செய்ப்படுபொருள் குன்றாவினை - பெயல்பாட்பாட்டுவினை என்று வேறுபாடு உடையது அல்ல"
(செ.வை. சண்முகம், கிறித்துவ அறிஞர்களின் இலக்கண பணி,
ப. 570

என்று செ.வை. சண்முகம் குறிப்பிடுகிறார்.

சீகண்பால்கு குறிப்பிடும் வினை வடிவங்களைச் சுருக்கி வீரமாமுனிவர் தனித்தனி பகுப்புகளில் அமைத்து கொள்கிறார்.

வினைச் சொல்லாக்கம்

வினைச் சொல்லாக்கம் பெறுவதை சீகன்பால்கு வீரமாமுனிவர் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றார். சீகன்பால்கு இறுதியாகக் கூறுவதை பெஸ்கி வினைபகுப்பினுள்ளே வைத்து பேசுகின்றனர். வினை சொல்லாக்கம் பற்றி சீகன் குறிப்பிடும் போது, தமிழ்மொழியின் இரண்டு அல்லது மூன்று வினைச் சொற்கள் இணைந்து வினைவடிவம் பெறுகின்றன என்கிறார். இவர் வினை எச்சம் அல்லது செயவென் எச்சத்தோடு இணைந்து வடிவமாக உள்ளன.

(எ.கா.) விசுவாசித்துக் கொள்கிறேன், சொல்லி விடுகிறேன், நிகழ்வு, இறப்பு.

எதிர்பு ஆகிய மூன்று காலங்களில் குறிப்பாகச் சுட்டுகின்ற வினை வடிவங்களை ஒருமை, சிறப்பு ஒருமை, பன்மை எனும் வகைப்பாட்டின் கீழ் அமைத்துள்ளார். இதன் எதிர்மறை வடிவத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

(எ.கா.) ஆகிறேன்

ஆனேன்

ஆவேன்

ஆகேன்

பின் வினை உணர்த்தக் கூடிய இணைவினை (ஆனால்), ஏவல் (ஆகட்டும்) செயவென் எச்சம் (ஆக) பெயரெச்சம் (ஆகிற) ஆகிய வினை வடிவங்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. உண்டு (எனக்குண்டு), இல்லை (அவனுக்கில்லை) வேண்டும், (அதுக்கு வேண்டும்), போதும் (உனக்கு போதும்), கூடும்,

தெரியும், ஒக்கும் ஆகிய குறைவினைகள் வினையோடு இணைந்து உருவாகும் வினைவடிவத்தினை நீண்ட பட்டியலாகத் தருகின்றார். இந்த பட்டியல் ஒருமை, பன்மை, எதிர்மறை, வினா, முழுமை (Perfect) பெயரெச்சம், குறிப்பிட்ட நிபந்தனை சார்ந்த இணைப்பு சொல் என்னும் படிநிலைகளில் அமைத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

வினைசொல் காலம், ஏவல், செயவென் எச்சம் சார்ந்து அடையும் வினை சொல்லாக்கத்தினை வகைப்படுத்துகின்றார். இறந்தகாலம், எதிர்காலம், ஏவல், செயவென் எச்சம் ஆகியவற்றின் மாற்றுருபுகளை விளக்கும் வகையில் அவற்றை முறையே எட்டு, இரண்டு இரண்டு, ஆறு எனும் வகைகளில் வகைப்படுத்திக் கொண்டுள்ளார். இறந்தகால வினை சொல்லாக்கம் எட்டு விதிகளாகக் கூறப்படுகின்றன. நிகழ்கால வினை வரலத்தினை அடிப்படையாக வைத்து இவ்விதிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

வ. எண்	நிகழ்கால வடிவம்	இறந்தகால வடிவம்	வினைகள்
1.	இருக்கிறது	சேன்/தேன்	செபிச்சேன், செபித்தேன்
2.	யிகிறது	ஓசேன்	அற், விளை, திரி
3.	அக்கிறது	ந்தேன்	மற, நட
4.	ஏகிறது	ந்தேள், யினேள்	வேடறோ
5.	உகிறது	யினேன்	பேசு, தப்பு, ஓடு
6.	கிறது	யினேன்	வாங்க, வணங்கு
7.	கிறது	தே	பாற், பேற்
8.	கிறது (அடக்கிறது)	யினேன்	அடக்கு, இறக்கு

இறந்த காலத்திற்குரிய வினை வடிவங்கள் போல் எதிர்கால வினை வடிவத்திற்கு நிகழ்கால வினைகளை அடிப்படையாக வைத்து இரண்டு விதிகளைத் தருகின்றார்.

1. கிறது - லேன், பேன்
2. க்றிது - டேன்

ஏவல் வினை சொல்லாக்கம் எதிர்காலம், நிகழ்காலம், இறந்தகாலம் மற்றும் ஒழுங்கற்ற ஏவல் வினைகளிலிருந்து பிறப்பதை இரண்டு விதிகளில் தருகின்றார்.

1. எதிர்காலம் - வணங்கு - வணங்குவேன்
2. அ) நிகழ்காலம் - துவங்கு - துவக்குகிறேன்
ஆ) ஒழுங்கற்ற ஏவல்- தின்கிறது - தின்று
நிற்கிறது - நில்லு
விக்கிறது - வில்லு

செயவென் எச்ச வினைசொல்லாக்கம் ஆறு விதிகளில் கூறப்படுகின்றது.

1. (ங்)கிறது	கிறது→க	வாங்கு, வணங்கு
2. க்கிறது	க்கிறது→க்க	பொறு, தை விசாரி
3. ண்
கிறது
ன்	அ	காண், தின், என்
4. (உ) கிறது	உ→அ	வரு, அழு
5. யிகிறது	இ+அ	அறி, பிறி
6. அ, எ, ஒ-கிறது	கிறது→க	ஆகு, வேகு, நோகு
7. கிறது	தே	பாற், பேற்
8. கிறது (அடக்கிறது)	யினேன்	அடக்கு, இறக்கு

வினை சொல்லாக்கம் பற்றி சீகன்பால்கு தரும் நெடிய விளக்கம் வின பற்றிய அவரின் ஆழ்ந்த புரிதலை காட்டுகின்றது. பேச்சு வழக்கில் இவர் தரும் உதாரணங்கள் கால அடிப்படையில் பகுக்கப்படாததால் இவருடைய பாகுபாடு குறைபாடு உடையதாக செ.வை. சண்முகம் குறிப்பிடுகின்றார். (செ.வை. சண்முகம், கிறித்துவ அறிஞர்களின் இலக்கணப் பணி, ப. 60). வீரமாமுனிவர் வினை சொல்லாக்கத்தினை தனித்துப் பேசாமல் வினை வடிவங்களை விளக்குகையில் அதனூடாக விளக்கிச் செல்கின்றார்.

பெயரடையும் வினையடையும் (Adjectives and Adverbs)

அடைய விளக்குவதில் சீகன்பால்கு, வீரமாமுனிவர் இருவரம் பெயரடையைப் பெயரியல் பகுப்பில் வைக்கின்றனர். வீரமாமுனிவர் பெயரடையை உரிச்சொல் என்கிறார்.

சீகன்பால்கு பெயரடை என்னும் பகுப்பில் பெயரெச்ச வடிவங்களையும் சில பண்படிச் சொற்கள் பெயரடையாக வருவதையும் கொடுத்துள்ளார். பெயரடையை எட்டு வடிவங்களில் விளக்குகிறார். மகரம் கெடுவதும் (பாவம்+பாவ, வர்ம்-வர்ம்) யுள்ள (உண்டு), ஆன (ஆகிறது), யுடைத்தான (உடையது), யில்லத (இல்லாத) ஆகாத (அகிறது) என்னும் அடைப்புக் குறிக்குள் காணப்படும் சொற்களிலிருந்து பிறக்கும் சொற்கள் பெயரோடு இணைந்து பெயரடை வடிவமாகின்றன.

(எ.கா.) மரியாதையுள்ள

மாயமான

நன்மையுடைத்தான

புத்தியில்லாத

பாத்திரமாகாத

அதேபோன்று வினை முற்று வடிவத்தில் ஈற்று னகர மெய் கெட்டு ஆகாரம் அகரமாக மாறும் போதும், னகரம் ரகரமாகவும் அல்லது ரகரத்தின் இடத்தைத் தகரம் பெறும் பொழுதும் பெயரடையாகின்றது. இது தமிழ் இலக்கண மரபுபடி பெயரெச்சமாகும்.

(எ.கா.) சொல்லுகிறான் - சொல்லுகிற
சொன்னான் - சொன்ன
சொல்லார் - சொல்லாத
நம்பாத மனுஷன்
படிக்காத பிள்ளை

இரண்டு பெயர்கள் வர மதல் வரும் பெயர் அடையாகின்றது.

(எ.கா.) குளிர் - குளிர் தண்ணீர்
சிகப்பு - சிகப்பு நூல்

எண்கள் பெயரடையாகவும், வினை அடையாகவும் வருமென்று நெடிய பட்டியல் ஒன்றைத் தருகின்றார். ஒன்று, இரண்டு போன்ற எண் வரிசைகள்,

முதலாம் - முதலாவது

இரண்டாம் - இரண்டாவது

போன்ற எண் வரிசை முறைகள் பெயரடைகளாக வரும் முதலாம் தரம், இரண்டாம் தரம் என்று வரும் வரிசைமுறைச் சொற்கள்

விடையடையாகின்றன. 'எல்லாம்' எனும் சொல் வேற்றுமை உருபேற்று ஒருமை, பன்மை பகுப்பில் பெயரடையாக வரும்.

(எ.கா.) எல்லாத்துக்கும்

எல்லாருடைய

என்று சீகன்பால்கு பெயரடையின் பகுப்புகளைக் கொடுக்கின்றார்.

வீரமாமுனிவர் செந்தமிழ் இலக்கணத்தில்,

"மற்ற இலக்கண நூலில் சில, பல முதலிய பெயரடைகள் உரிச்சொல் எனக் கூறப்படுகின்றன என்று குறிப்பிட்டுள்ளேன். ஆனால் தமிழர்கள் உரிச்சொல் என்பதனைப் பெயரடைகளுக்கும், வினையடைகளுக்கும் பொதுவான சொல்லாகக் கூறுகின்றனர்.

நனி, தவ, சால, உறு, கழி, கூர், எனும் சொற்கள் நனி தவத்தோன், உறுதுணை நனிச்சொன்னான், சாலக்கொண்டான் எனப் பெயரோடும், வினையோடும் வருகின்றன.

கம்பனுடைய இராமயணத்தில்,

'கல்லும் புல்லும் கண்டுருகப் பெண் கனிநின்றாள்' என கனி எனும் சொல் 'இனிமையாக' எனும் பொருளில் வினையடையாக வருகிறது" (செந்தமிழ் இலக்கணம், வீரமாமுனிவர், ப. 216)

என வீரமாமுனிவர் உரிச்சொற்களையே அடைகளாக கொள்கின்றார் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

தமிழர்கள் பெயரடையை உரிச்சொல் எனக் கூறுகின்றனர் என்று கொடுத்தமிழ் இலக்கணத்தில் எழுதும் வீரமாமுனிவர், பல, சில, நல், புது, பொது, அரிய, பெரிய, சிறிய, உரிய, இனிய எனும் பெயரடைகளை எடுத்துக்காட்டுகிறார். மேலும் அவர் பெயர்ச்சொற்கள் சில மாற்றங்களுடனும் மாற்றமின்றியும் பெயரடைகளாக அமைதலையுமை விவரிக்கிறார்.

1. பெயர்ச் சொற்களின் மகர ஈறு கெடுதல்

(எ.கா.) ஞானப் பேசானம், சுத்தமனசு பெயர்களின் மகர ஈறு 'த்து' என்றும் திரிதல்

(எ.கா.) புறப்பொருள், புறுத்துப்பொருள், முகச்சாயல், முகத்துச்சாயல்

சுரப்பாதை, சுரத்துப்பாதை

2. பெயர்ச்சொற்களின் மை ஈறு கெட்டு இய எனும் சொல்லைச் சேர்த்தல் - கொடிய

மனசு, அரிய கற்பனை

3. து, டு, று ஈற்றப் பெயர்களின் மெய் இரட்டுதல்

(எ.கா.) எருத்துப்பாரம், காட்டுவழி, பெயற்றுவலி, ஆற்றுமணல்

4. பெயர்ச்சொற்கள் எவ்வித மாற்றமுமின்றிப் பெயரடைகள் ஆதல்

(எ.கா.) குளிர்காற்று, கல்வீடு

5. பெயர்ச்சொற்களோடு ஆன, உள்ள எனம் எச்சங்களைச் சேர்த்தல்

(எ.கா.) சுத்தமான மனசு

சுத்தமுள்ள மனசு

எனவே, வீரமாமுனிவர் பெயரடையை பெயரின் உட்பகுப்பிற்குள் அடக்கினாலும் அதனை தமிழ் மரபு படி உரிச்சொல் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இடைச்சொற்கள், உரிச்சொற்கள், பெயரெச்சங்கள் இவை மூன்றும் 'அடை' எனும் பகுப்பிற்குள் வருகின்றன. தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் குறிப்பிடும் பெயர் எச்சம், வினை எச்சம், இடை, உரி ஆகிய அனைத்தும் ஒட்டுமொத்த நிலையில் 'அடை' எனும் பொருண்மைக்குள் கையாளப்படுகின்றன. ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பிறகு தமிழ் இலக்கண மரபிற்குள் பெயரடை, வினையடை எனும் இலக்கண கூறுகளை அடையாளப்படுத்தும் மரபு தோற்றம் பெற்றுள்ளதைப் பார்க்க முடிகின்றது. நவீன மொழியியலின் தாக்கம் இதற்குக் காரணமாக அமைந்திருந்தது.

இடைச்சொற்கள் (Particles)

இடைச்சொற்கள், பெயரடையும், வினையையும் சார்ந்து வழங்கும் இயல்பை உடையன. தாமாகத் தனித்து வழங்கும் இயல்பை உடையன அல்ல என்கிறார் தொல்காப்பியர்,

“இடை எனப்படுவ

பெயரொடும் வினையொடும்

நடைபெற்று இயலும்; தமக்கு இயல்பு இலவே”

(தொல்.சொல். 251)

சீகன்பால்கு இடைச்சொற்களைச் சொல்லிலக்கண இறுதி பகுப்பில் வைக்கின்றார். வீரமாமுனிவர் இடைச் சொல் பற்றி தனிவகையான பகுப்பை

சொல்லதிகாரத்தில் கொள்ளவில்லை. தொடரியலில் விளக்கியுள்ளார். செந்தமிழ் இலக்கணம் இடைச்சொற்களை நிலைச்சொற்கள் அல்லது உணர்ச்சி மொழிகள் (Particles or Interjections) என்ற கூறி, ந, ஆல், ஓரும், ஏ, அரோ, அம்ம எனும் சொற்களையும் சுட்டுகிறது. நக்குடம், நப்பொருள், நவ்வமிர்தம் எனும் சொற்களிலுள்ள நகரத்தை இந்நூல் இடைச்சொல் எனக் கூறுகிறது. நக்குடம், நப்பொருள், நவ்வமிர்தம் என்பவற்றிலுள்ள நகரம், நல் எனும் பெயரடையின் ஒலிமாற்ற வடிவமாகும். இஃது இடைச்சொல் அன்று.

ஏ, அரோ, அம்ம, அம்மா, அன்னோ, அன்றே, மாதோ, மன்னோ, என்பனவும் பொருளின்றி அசையாக வருகின்றன.

இவ்வாறு செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் இடைச்சொற்கள் விளக்கப்படுகின்றன.

சீகன்பால்கு இடைச்சொற்களை பெயர், வினைக்கு பின்வரும் பின்னருடிகளையும் (அவளாலே, விசுவாசத்தின் படியே, விசுவாசிப்பதற்கு முன்பு) வினையடைகளையும் (இங்கே, மேலே, திரும்பு) இப்பகுப்பின் கீழே வைக்கின்றார். வினை அடைகளோடு இணையும் சில இடைச் சொற்களும்,

(சுட்டு, உம், ஆய்/ஆக)

இடை சொற்களாகின்றன.

(இப்போ, அங்கே, எங்கே, எப்போதும், நன்மையாய்)

மேலும் தொடரில் இடம்பெறும் வியப்புச் சொற்களும், இணைவுச் சொற்களும் இடை சொற்களாகவே உள்ளன.

(எ.கா.) நான் விசுவாசியனோ

சருவேதரனும், மனுஷனும்

என்று சீகன்பால்கு கிரமாட்டிகர் தழுவிக்காவில் விளக்கியுள்ளார்.

உரிச்சொல் (Attributives)

உரிச்சொற்களை சீகன்பால்கம், வீரமாமுனிவரும் அடையாக கொள்கின்றனர். அவற்றை பெயரடையும், வினையடையும் பகுதியில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இலக்கண பகுப்புகளில் முறைமைகள்

நன்னூல் சொல்லின் இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியத்தை ஒட்டிய ஒரு மொழி, தொடர்மொழி, பொதுமொழி என விளக்குவதோடு திணை, பால், எண், இடம் உணர்த்தத் தன்னையும், பொருளையும் வெளிப்படையாகவோ, குறிப்பாகவோ உணர்த்தும் எனவும், வழக்கு செய்யுளில் பயின்று வரும் எனவும் விளக்கம் அளிக்கிறது. நன்னூலைப் பின்பற்றி ஐரோப்பியர் கால இலக்கணங்களும் சொல்லிற்கு விளக்கம் தருகின்றன. தொன்னுஸல் விளக்கம் நன்னூலை பின்பற்றி சுட்டுவதோடு சொல்லை மொழி, பதம் என இரண்டாகப் பகுத்தும் குறிக்கின்றது. அறுவகை இலக்கணம் ஓரெழுத்து செல்லாகும் தன்மையினைத் தனிப்பொறி சொல் என்றும், சிற்சில எழுத்துப் புணர்தலினால் அமையும் தன்மையினை புணர்பொறிப்பதம் எனவும் வேறுபட அழைக்கின்றது.

மரபிலக்கணத்தார் சொற்களை இலக்கண முறைப்படியும் பயன்பாட்டு அடிப்படையிலும் வகைப்படுத்துகின்றனர். தொல்காப்பியம் பெயர், வினை என்ற இரண்டையும் சொற்களாகவும்; இடை, உரி இரண்டும் அவற்று வழி மருங்கில் தோன்றும் எனவும் சுட்டும். மேலும் செய்யுளீட்டச் சொற்களாக இயற்சொல், திரிச்சொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்ற நான்கினையும் உணர்த்துகிறது. தொல்காப்பிய பாகுபாட்டையே நன்னூல் ஏற்கின்றது. சுவாமிநாதம், முத்துவீரியம் இரண்டும் சொற்பாகுபாட்டிற்கு என தனி நூற்பா அமைக்கவில்லை. அறுவகை இலக்கணம் பிற இலக்கண நூல்களிலிருந்து மாறுபட்டு நிறம் அடிப்படையில் ஐந்தாக பகுக்கின்றது. இயற்றமிழ்ச் சொற்கள் - கருமை நிறம்; இசைத்தமிழ்ச் சொற்கள் - சிவப்பு நிறம்; நாடகத் தமிழ்ச் சொற்கள் - வெண்ணிறம்; பாமரர் சொற்கள் - வெண்ணிறம், திருக்குறள் (நீதி நூல்கள்) - பளிங்கு நிறம், திருமுருகாற்றுப்படை (மந்திர ஆற்றல்) - கரு நிறம்; அருணகிரியார் பாக்கள் - செம்மை நிறம்; தேவார திவ்ய பிரபந்தம் முதலியன - பொன்னிறம் என வகைப்படுத்துவது புதுமையானது.

தொல்காப்பியம் காலம் தோன்றாது, வேற்றுமைகள் ஏற்பன பெயர்கள் என்பார். நன்னூல் இதனோடு பெயர்கள் 'இடுகுறி' காரணம் பற்றிய அமைவதோடு திணை, பால், எண், இடம் உணர்த்தும் எனக் குறிப்பிடும். இக்கருத்துக்களையே ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்களும் பெயரின் இலக்கணமாகக் கொள்கின்றன.

தொல்காப்பியர் பெயர்களைத் திணை அடிப்படையில் உயர்திணைக்குரியன, அஃறிணைக்குரியன, ஆயிரு திணைக்கும் ஓரன்ன

உரிமைய என்று வகைப்படுத்த நன்னூல் திணை, பால் அடிப்படையில் உயர்திணை ஆண்பாற் பெயர்கள், உயர்திணை பெண்பாற் பெயர்கள், உயர்திணைப் பலர் பாற் பெயர்கள், அஃறிணை ஒன்றன்பாற் பெயர்கள், அஃறிணைப் பலவின்பாற் பெயர்கள் என ஐந்து வகைகளாகப் பிரித்து அவற்றுள் அடங்குவனவற்றைத் தொகுத்துத் தருகிறார். சுவாமிநாதம் தொல்காப்பிய பாகுபாட்டைப் பின்பற்ற, இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலை பின்பற்றுகின்றன. முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தையும், நன்னூலையும் அடியொற்றிப் பாகுபடுத்துகிறது. அறுவகை இலக்கணம் அக்கால மொழி வளர்ச்சியை ஏற்று பிற நூல்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. ஆண்பால், பெண்பால் பெயர்களை உயர்திணை என்றும் அலிப்பாற் பெயர்களை அஃறிணை என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.

நன்னூல் வேற்றுமையின் இலக்கணத்தை வரையறுப்பதோடு எட்டு வேற்றுமைகளை சுட்டுகிறது. ஐரோப்பியர் கால இலக்கணங்களும் நன்னூலை தழுவின வேற்றுமைகளைஎட்டு எனக் கொள்கின்றன. வேற்றுமையின் இலக்கணத்தைப் பெரும்பாலும் தொன்னூல் விளக்கம், நன்னூலை சார்ந்தும், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் போல்வன தொல்காப்பியம், நன்னூல் இரண்டையும் தழுவியும் அமைக்கின்றன.

ஐரோப்பியர்கால இலக்கணங்கள் அனைத்தும் மரபிலக்கணங்களை தழுவி இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை முடி ஆறு வேற்றுமைகளுக்கு உருபுகளையும், பொருள்களையும் சுட்டுகின்றன. சுவாமிநாதம் ஆனவன்-ஆனவள் போன்றன ஐந்து பாலிலும், மூன்று

காலத்திலும், மூன்று இடத்திலும் வரும் சொற்கள் எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபாக வரும் எனப் புதிய செய்தியைத் தருகின்றது. இச்செய்தி தொன்னூல் விளக்க உரையில் சுட்டப்பட்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாக 'ஐ' என்னும் உருபை மரபிலக்கணத்தார் சுட்ட, ஐரோப்பிய கால இலக்கண நூல்களும் இதனையே பின்பற்றுகின்றன. மூன்றாம் வேற்றுமைக்க ஆல், ஆன், ஓடு, ஓடு என்ற நான்கினையும் உருபுகளாக நன்னூல் சுட்ட, இதனை தழுவியே இலக்கண விளக்கம், சுவாமிநாதம் போல்வன குறிப்பிடுகின்றன. இதனோடு 'கொண்டு' என்ற சொல்லுருபை முத்துவீரியம் சுட்டுகின்றது.

ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபுகளாக நன்னூல் குறிப்பிட்டுள்ளதை ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்களும் இன், இல் என்று இரண்டையும் சுட்டுகின்றன. ஐந்தாம் வேற்றுமையில் நின்று, இருந்து, உம், விட, காட்டிலும் போல்வன சொல்லுருபுகளாக திகழ்வதை முத்துவீரியம் சுட்டுதல் குறிக்கத் தகுந்தது. ஆறாம் வேற்றுமைக்கு நன்னூல் அது, ஆது, ஆ என்ற மூன்றையும் சுட்ட ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்களும் இம்மூன்று உருபுகளையே சுட்டுகின்றன. சுவாமிநாதம் 'உடைய' என்ற சொல்லுருபையும் குறிக்கிறது. ஐரோப்பியர் கால தமிழ் மொழியில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றத்தை சுவாமிநாதம் பதிவு செய்துள்ளது.

ஏழாம் வேற்றுமைக்கு நன்னூல் இருபத்தியெட்டு உருபுகளை குறிப்பிட்ட இலக்கண விளக்கமும், முத்துவீரியமும் பத்தொன்பது உருபுகளையும், தொன்னூல் விளக்கம், சுவாமிநாதம் இரண்டும் 'கண்' என்ற

ஒன்றையும் உருபுகளாகக் கொள்கின்றன. ஏழாம் வேற்றுமை சொல்லுருபுகள் சுட்டுவதிலும் இலக்கணிகள் வேறுபடுகின்றனர். பல உருபுகளையும் பலரும் சுட்டத் தொன்னூல் விளக்கமும், சுவாமிநாதமும் 'கண்' என்ற ஒன்றை மட்டுமே குறிப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

விளி வேற்றுமையில் சொற்கள் விளியேற்கும் போது ஏற்படும் மாற்றங்களைக் குறிப்பதிலும் ஐரோப்பியர் கால இலக்கணிகள் மாறுபடுகின்றனர். விளியேற்கும் பெயர்கள், விளியேலாப் பெயர்கள் இவற்றைச் சுட்டும் போதும், விளியேற்கும் ஈறுகள் எவை என்பதைக் குறிப்பதிலும் அக்கால இலக்கணிகள் முரண்படுகின்றனர். வேற்றுமை இலக்கணத்தை பின்னால் வந்த இலக்கண நூலார் சுருக்கமாக உணர்த்திய போதிலும், பல சொல் உருபுகளையும், பொருள்களையும் உணர்த்தி, வளர்ச்சியுற்ற நிலையையும் தங்கள் நூல்களில் பதிய செய்துள்ளமையையும் உணர முடிகின்றது.

வினையின் இலக்கணத்தை இலக்கணிகள் அமைப்ப அடிப்படையிலும், பொருள் அடிப்படையிலும் உணர்த்துகின்றனர். தொல்காப்பியம் அமைப்பு நிலையில் வினையின் இலக்கணத்தை வேற்றுமை ஏற்காது காலம் காட்டும் என உணர்த்துகின்றது. நன்னூல் கருத்தா, கருவி, காலம், இடம், செயல், செயப்படுபொருள் ஆகிய அறுவகைப் பொருள்களையும், உணர்த்துவது வினையின் இலக்கணம் எனப் பொருள் நிலையிலும் சுட்டுகின்றது. பொதுவாக இலக்கணிகள் காலம், தொழில் என்ற இரண்டையும் உணர்த்துதல் வினையின் அடிப்படை இலக்கணமாகக்

கூறுகின்றனர். தொல்காப்பியர் வினைகளை வினை, குறிப்பு அதாவது தெரிநிலை வினை, குறிப்பு வினை இரண்டாகப் பாகுபடுத்துவர். நன்னூல் முற்று, எச்சம் என இரண்டாகப் பாகுபாடு செய்கிறது.

தொல்காப்பியம் உடைமை, நிலம், ஒப்பு, பண்பு, அண்மை, இன்மை, உண்மை, வன்மை பகுதிகளுடன் மூவிட வினை விசுதிகள் இணைந்து குறிப்பு வினைகள் தோன்றும் என சுட்டுகிறது. நன்னூல் பொருள் முதல் ஆறுடன் பால், எண், இட விசுதிகள் இணைந்து குறிப்பு வினைகள் வரும் எனவும், வினை முதல் மாத்திரை விளக்கலே குறிப்பு வினை எனவும் வலியுறுத்துகின்றது. முத்துவீரியம், இலக்கண விளக்கம் இரண்டும் தொல்காப்பியம், நன்னூல் கருத்துக்களை ஏற்று இலக்கணம் வகுக்கின்றன. வீரமாமுனிவர் இவற்றை குறை வினைகள் எனக் குறிப்பார். தொழில், காலம் இவற்றைக் குறிப்பாக உணர்த்துவனவற்றை இலக்கணிகள் குறிப்பு வினைகளாகக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

பெயரெச்சங்கள், வினையெச்சங்களை இலக்கணிகள் வாய்ப்பாட்டால் உணர்த்துகின்றனர். எச்ச வாய்ப்பாடுகளை சுட்டுவதில் இலக்கணிகள் முரண்படுகின்றனர். தொல்காப்பியம் பெயரெச்சத்திற்குச் செய்த, செய்யும் என்ற இரண்டு வாய்ப்பாடுகளை மட்டும் சுட்ட நன்னூல் செய்த, செய்கின்ற, செய்யும் என்னும் மூன்று வாய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பதோடு இவை முறையே மூன்று காலங்களையும் உணர்த்தும் எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியர் செய்து, செய்யூ, செய்பு. செய்தென, செய்யியர், செய்யி, செயின், செய, செயற்கு என்ற ஒன்பது வாய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பதோடு

பின், முன், கால், வழி, இடத்து போன்றன பெயரெச்சங்களுடன் இணைந்து வருதலையும் குறிப்பிடுவார். நன்னூல் வினையெச்சத்திற்கு வரைவிலக்கணம் தருவதோடு செய்து செய்யு, செய்யா, செய்யூ, செய்தென, செய, செயின், செய்யிய, செய்யியர், வான், பான், பாக்கு என பனிரெண்டு வாய்ப்பாடுகளை உணர்த்துகின்றது. நன்னூல் தொல்காப்பியம் சுட்டாத செய்யா, வான், பான், பாக்கு என்பவற்றைக் குறிப்பதோடு, தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் செயற்கு என்பதை விட்டு விடுவதையும் காணமுடிகிறது. மேலும் இவ்வாய்பாடுகள் உணர்த்தும் காலத்தையும் நன்னூல் குறிப்பிடுகிறது. நன்னூலின் கருத்துக்களோடு வினையெச்ச உருபுகளையும் இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம் இரண்டும் உணர்த்துகின்றன. சுவாமிநாதம் நன்னூல் குறிப்பிடும் செய்தென, செயின் நீங்களாக பத்து வாய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பிடுகிறது. அறுவகை இலக்கணம் சொல்லி, நின்று, வந்து கோல்வன வினையெச்சங்கள் என்று குறிக்கின்றது.

தொல்காப்பியர் கால இடைநிலைகளைச் சுட்டவில்லை ஆயின் நன்னூல் தான் முதன் முதலில் கால இடைநிலைகளை வரையறுக்கின்றது. நன்னூல் த், ட், ற், இன் என்ற நான்கையும் இறந்தகால இடைநிலைகளாகச் சுட்ட சுவாமிநாதம் 'க்' என்ற ஒன்றை சேர்த்துக் கொள்கிறது. நன்னூல் ஆநின்று, கின்று, கிறு இவற்றை நிகழ்கால இடைநிலைகளாகக் கொள்ள தொன்னூல் விளக்கம், இலக்கண விளக்கம் இரண்டும் நன்னூலையே வழிமொழிகின்றன. இவற்றுடன் கிற்று என்பதைச் சுவாமிநாதம் சேர்த்துக் கொள்கிறது. அறுவகை இலக்கணம் இடைநிலைகள் குறித்து கூறாமையம்

கவனிக்கத்தக்கது. மரபிலக்கணங்களை தழுவினே இலக்கண விளக்கம், சுவாமிநாதம், முத்துவீரியம், தொன்னூல் விளக்கம் ஆகிய ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்கள் ப், வ் என்ற இரண்டையும் எதிர்கால இடைநிலைகளாகக் கொள்கின்றன.

தன்மை வினைகளைத் தொல்காப்பியம் உயர்திணையில் அடக்க, நன்னூல் விரவு திணையில் அடக்குகிறது. வினைகளின் விசுதிகளை இலக்கணங்கள் உணர்த்துவதோடு கால வளர்ச்சியால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் பதிவு செய்துள்ளது. தன்மை, ஒருமை விசுதிகளாகத் தொல்காப்பியம் கு, டு, து, று, என், ஏன், அல் என்ற ஏழினைச் சுட்ட இவற்றுடன் அன் விசுதியையும் நன்னூல் சேர்க்கிறது. இதனை பின்பற்றியே இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், சுவாமிநாதம் மூன்றும் இவற்றுடன் அன் விசுதியை சேர்த்துக் கொள்கின்றன. 'ஏன்' என்ற ஒரு விசுதியை மட்டும் அறுவகை இலக்கணம் கொள்கிறது. தன்மைப் பன்மை விசுதிகளாகத் தொல்காப்பியம் அம், ஆம், எம், ஏம், கும், டும், தும், றும் என்பனவற்றைக் குறிப்பிட்ட இவற்றுடன் ஓம் விசுதியை நன்னூல் சேர்க்கிறது. இதனை தழுவினே இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம். சுவாமிநாதம் போல்வன இவை உளப்படுத்தும் பான்மையையும் விளக்குகின்றன. முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை பின்பற்றியுள்ளது.

இலக்கண நூல்கள் அனைத்தும் முன்னிலையை விரவுத் திணையில் அடக்குகின்றன. முன்னிலை ஒருமை விசுதிகளாக இ, ஐ, ஆய் என்பவற்றை நன்னூல் சுட்ட, இதனை பின்பற்றி இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல்

விளக்கம், முத்துவீரியம் ஆகிய சுட்டுகின்றன. இவற்றுடன் சுவாமிநாதம் அல், ஏல், காண் விசுதிகளுடன் ஏவலில் வரும் இருபத்தி மூன்று ஈறுகளும் முன்னிலை ஒருமை வசுதிகள் எனக் கொள்கின்றது. முன்னிலை பன்மை விசுதிகளாக இர், ஈர், மின் என்பவற்றையும் அன், ஆன் என்பன படர்க்கை ஆண் பாலையும் அள், ஆள் என்பன படர்க்கை பெண்பாலையும் உணர்த்துவனவாக மரபிலக்கணங்கள் சுட்ட, இதனை பின்பற்றியே ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்களும் சுட்டுகின்றன.

படர்க்கை பலர் பால் விசுதிகளாகத் தொல்காப்பியம், நன்னூல் அர், ஆர், ப, மார் என்பவற்றை குறிப்பிடுகின்றன. இதனை தழுவியே இலக்கண விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் மூன்றும் சுட்டுகின்றன. இவற்றுடன் மரும், மானர், கள் விசுதிகளைத் தொன்னூல் விளக்கம் சேர்த்துக் கொள்கின்றது. ஆள்>ஓள் திரிபு செய்யுளில் நிகழ்வதையும் முத்துவீரியம் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியம் படர்க்கை ஒன்றன்பால் விசுதிகளாக து, டு, று என்பவற்றைக் குறிப்பிட, முத்துவீரியமும், சுவாமிநாதமும், இலக்கண விளக்கமும் தொல்காப்பியத்தை தழுவ, தொன்னூல் விளக்கம் 'உ' ஒன்றையே விசுதியாக கொள்வதும் கவனிக்கத் தக்கன. படர்க்கை பலவின் பால் ஈறுகளாக அ, ஆ, வ என்ற மூன்றையும் தொல்காப்பியம் சுட்ட முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை தெழுவியுள்ளது. நன்னூல் அ, ஆ பலவன்பால் விசுதிகள் என்பதோடு ஆகாரம் எதிர்மறையில் வரும் என்பதையும் உணர்த்துகின்றது. சுவாமிநாதம் நன்னூலை தழுவியுள்ளது.

தமிழ் வினையின் இலக்கணங்கள் காலந்தோறும் வளர்ச்சியும் மாற்றமும் பெற்றுள்ளமையும், அவற்றைத் தொடர்ந்து இலக்கணிகள் பதிவு செய்து வந்துள்ளமையும் உணர முடிகின்றது.

தொல்காப்பியம் இடைச்சொற்களாகச் சாரியை, காலங்காட்டும் இடைநிலைகள், வேற்றுமை உருபுகள், அசைநிலைக் கிளவிகள், இசைநிறைக் கிளவிகள், தத்தம் குறிப்புப் பொருள் செய்குற, உவம உருபுகள் என்ற ஏழனைக் குறிப்பிட, நன்னூல் இவற்றோடு தத்தம் பொருளையும் சுட்டுகிறது. இலக்கண விளக்கமும், தொன்னூல் விளக்கமும், நன்னூலைப் பின்பற்றுகிறது. சுவாமிநாதம் இவற்றோடு தத்தமக்குரியன, எழுத்தணயல் என்ற இரண்டையும் சேர்த்து ஒன்பதாகக் கொள்கின்றது. முத்துவீரியம் தத்தம் குறிப்புத் தவிர பிற ஆறையும் குறிப்பிடுகிறது.

இலக்கணிகள் உணர்த்தும் இடைச்சொற்களின் எண்ணிக்கையும் வேறுபடுகின்றது. தொல்காப்பியம் நாற்பத்து ஏழு சொற்களையும், நன்னூல் நாற்பத்தெட்டு சொற்களையும், தொன்னூல் விளக்கம் நாற்பத்தொன்பது சொற்களையும், இலக்கண விளக்கம் ஐம்பத்தி மூன்று சொற்களையும், முத்துவீரியம் முப்பத்தெழு சொற்களையும், சுவாமிநாதம் நாற்பத்து ஒன்பது சொற்களையும் இடைச் சொற்களாக உணர்த்துகின்றன.

அறுவகை இலக்கணம் இடைச் சொற்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்காதபோதிலும், திரிவியல்பில் பதிநான்கு சொற்களைச் சுட்டுகிறது. இடைச்சொற்கள் காலந்தோறும் மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகி இருபதை உணரமுடிகிறது. மேலும் இடைச்சொற்கள் உணர்த்தும் பொருள்களிலும் மாற்றங்களும், வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டுள்ளன.

உரிச்சொற்கள் என்பன இசை, குறிப்பு, பண்பு அடிப்படையில் தோன்றிப் பெயர் வினைகளில் மெய் தடுமாறி ஒரு சொல் பல பொருள்களை உணர்த்துவனவாகவும், பல சொற்கள் ஒரு பொருளை உணர்த்துவனவாகவும் அமைந்து விளங்குவன எனத் தொல்காப்பியம் இலக்கணம் வகுக்கின்றது. நன்னூல் உரிச்சொற்கள் பண்புகளை உணர்த்தும் பெயர்களாக அமைந்து, செய்யுட்கே உரியனவாய், பெயரடை. வினையடைகளாக வருவன எனவும் பெயர், வினைச் சொற்களுக்கு அடிச் சொற்களாக விளங்கவன எனவும் குறிக்கின்றது. சுவாமிநாதம் தொல்காப்பியத்தைத் தழுவி உரிச்சொல்லுக்கு இலக்கண வகுப்பதோடு உரிச்சொல் பெயர், வினைகளுக்கு அடிச் சொற்களாக வரும் எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. இலக்கண விளக்கமம், முத்துவீரியமும் தொல்காப்பியத்தை தழுவ தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலை பின்பற்றுவதோடு இவை அடைமொழி எனவும், பல்வகைக் குணங்களை அறிவிக்கும் பெயர்ச்சொற்கள் எனவும் சுட்டுகின்றது. அறுவகை இலக்கணம் உரிச்சொற்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. இலக்கணிகள் உரிச்சொற்களைத் தனிவகையாகக் கொண்டாலும், பெயர், வினைகளுக்கு ஒப்ப இடம் கொடுக்காமையையும் உணர முடிகின்றது. மேலும் உரிச்சொற்கள், செய்யுட்கு உரிமையுடையன. இசை, குறிப்பு, பண்பு ஆகியவற்றிற்கு உரிமையுடையன, பொருளுக்கு உரிமையுடையன, பெயர், வினைகளுக்கு உரிமையுடையன என்பதைக் குறிப்பதிலும் இலக்கணிகள் முரண்படுகின்றமையும் காணமுடிகின்றது.

உரிச்சொற்களின் எண்ணிக்கையை உணர்த்துவதிலும் இலக்கணிகள் முரண்படுகின்றனர். தொல்காப்பியம் நூற்றியிருபது சொற்களையும், நன்னூல் நாற்பத்தி ஐந்து சொற்களையும், தொன்னூல் விளக்கம் எழுபத்திமூன்று சொற்களையும், இலக்கண விளக்கம் எழுபத்தியொன்று சொற்களையும், முத்துவீரியம் ஐம்பத்தியிரண்டு சொற்களையும், சுவாமிநாதம் பனிரெண்டு சொற்களையும், அறுவகை இலக்கணம் ஒரு சொல்லையும் குறிப்பிடுகின்றன. உரிச்சொற்கள் அவற்றின் பொருள்கள் போன்றன காலமாற்றங்களால் பல மாற்றங்களைப் பெற்றுள்ளதோடு பிற்காலத்தில் நிகண்டுகள், அகராதிகள் போன்றவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் இலக்கணிகளின் உரியியல் காரணம் ஆயிற்று எனலாம்.

ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் சொல்லிலக்கண கூறுகளை முறைப்படுத்தல், கலைச்சொற்கள் பயன்பாடு, அமைப்புநிலைப் பகுப்பு, இரண்டை வழக்கு நிலை, புடைமாற்றுத் தன்மை, புதுமையாக்கம், எளிமைப்படுத்தல் என்னும் பல்வேறு நிலைகளில் நவீனமாக்கச் சிந்தனையை முன்னிலைக்கின்றன. சொல்லிலக்கணம் பெயர், வினை என்றும் பெரிய பரப்பில் விவாதிக்கப்பட்டு அதனுள் இடைச்சொல், உரிச்சொல் இரண்டையும் இணைத்துச் சூட்டுவதில் கோட்பாட்டுத் தன்மையைப் பெறுகின்றது.

தமிழ் மரபிலக்கணமான தொல்காப்பியம் பெயரிலக்கணத்தை திணைபால் பாகுபாட்டை அடிப்படையாக வைத்து விளக்குகின்றது. சீகன்பால்கு,வீரமாமுனிவர் இருவரும் வேற்றுமையை அடிப்படையாக

வைத்துப் பேசுகின்றனர். வேற்றுமை உருபுகளை இலத்தீன் இலக்கண அமைப்பு முறையில் தருகின்றனர். ஆறு (உடைய), நான்கு (உக்கு), இரண்டு (ஐ), எட்டு (ஏ), ஐந்து (இல், ஆல், ஒடே, உடனே, பார்த்து, குறித்து, கொண்டு) என்று இலத்தீன் இலக்கணங்கள் வேற்றுமை உருபுகளின் வரிசை முறையைப் பின்பற்றியுள்ளதைக் காணலாம். இதன் அடிப்படையிலே சீகன்பால்கம், வீரமாமுனிவரும் வேற்றுமையை அமைத்துள்ளார். சீகன்பால்கு இலத்தீன் இலக்கண மரபுபடி ஐந்து வேற்றுமைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். பெயரானது வேற்றுமை கொள்வதன் பொருட்டு அடையும் மாற்றத்தினை ஒன்று, ஆறு, நான்கு, இரண்டு, எட்டு, ஐந்து எனும் வரிசை முறையில் அமைத்துக் கொண்டுள்ளார்.

வீரமாமுனிவர் கொடுத்தமிழ் இலக்கணத்தில் சீகன்பால்கு குறிப்பிடும் அமைப்பு முறையைப் பின்பற்றுகிறார். செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் இலக்கியமொழி சார்ந்து வேற்றுமையை விளக்குகின்றார். இது நன்னுஸலை பின்பற்றியே அமைத்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பன்மை வடிவங்களை குறிப்பிடுவதில் வீரமாமுனிவர் மூன்று விதிகளுக்குள் அடக்குகின்றார். சீகன்பால்கு குறிப்பிடும் விதிகளை வீரமாமுனிவர் சுருக்கி கூறியுள்ளார். சீகன்பால்கு முழுக்க பேச்சு மொழி அடிப்படையான சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார். வீரமாமுனிவர் பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழி சார்ந்து சொற்களை அமைத்துக் கொள்வதில் சீகன்பால்குவிலிருந்து மாறுபடுகிறார்.

சீகன்பால்கு, வீரமாமுனிவர் இருவரும் பதிலீட்டுப் பெயர்களை இலத்தீன் இலக்கண அமைப்பு சார்ந்து அணுகியுள்ளனர். சீகன்பால்கு நிகழ்காலம், இறந்தகாலம், எதிர்கால வினைகளை ஒருமை, சிறப்பு, ஒருமை, பன்மை எனும் பகுப்பின் கீழ் பதிலீட்டுப் பெயரிணைப்பில் அமைத்துக் காட்டுகின்றார்.

தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் இடைகால, நிகழ்கால, எதிர்கால என்ற வரிசையில் அமைத்து கொள்ள இவர்கள் நிகழ்காலத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு ஏனைய காலங்களின் வினைமுற்று வடிவங்களை வேறுபடுத்தி காட்டுகின்றனர். தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் வினை முற்றை திணை, பால், எண், இடம் சார்ந்து தனித்தனியாக அமைத்துக் கொள்வதை இவர்கள் சுருக்கி ஒரு பகுப்பின் கீழ் கொண்டு வருகின்றனர். சீகன்பால்கு, விரமாமுனிவர் இருவரும் பெயரடைய பெயரியல் பகுப்பில் வைக்கின்றனர். தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் குறிப்பிடும் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் இடை, உரிச்சொல் ஆகிய அனைத்தும் ஒட்டுமொத்த நிலையில் 'அடை' எனும் பொருண்மைக்குள் கையாளப்படுகின்றன. ஐரோப்பியர் வருகைக்கப் பிறகு தமிழ் இலக்கண மரபிற்குள் பெயரடை, வினையடை எனும் இலக்கண கூறுகளை அடையாளப் படுத்தும் மரபு தோற்றம் பெற்றுள்ளதை பார்க்க முடிகின்றது.

ஐரோப்பியர் கால சொல்லிலக்கணங்களை பார்க்கும் போது மரபிலக்கண நூல்களுடன் ஒன்றியும், சில கருத்துக்கள் மொழி வளர்ச்சிக்கேற்ப முரண்பாடும் காணப்படுகின்றது. சில இலக்கண

அறிஞர்கள் எளிமைப்படத்தும் நோக்கில் கருத்துக்களை சுருக்கி பதிவு செய்துள்ளனர். ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் தமிழ் கற்கும் நோக்கில் இலக்கணம் படைத்துள்ளனர். எளிமை நோக்கிலும், மாணாக்கர் தேலையைக் கருதியும் உரைநடை வடிவில் இலக்கண கருத்துக்களை பதிவு செய்துள்ளனர்.

தொகுப்புரை

வீரமாமுனிவர் சொல்லிலக்கணத்தைப்பொறுத்தமட்டில் ஏனைய தமிழ் இலக்கணப் புலவர்களின் கோட்பாடுகளிலிருந்து வேறுபடுகிறது. இலக்கணக் கருத்துக்கள் அவற்றை விவரிக்கிற முறை, பின்பற்றுகிற இலக்கண மரபுகள் ஆகியவற்றில் தனித்தன்மையும், புதுமையும் காணப்படுகின்றன. வீரமாமுனிவர் செய்திகளை விவரிக்கிற முறை முந்தைய தமிழ் இலக்கண நூல்களில் இடம்பெற்றள்ள முறைகளிலிருந்து மட்டுமன்றி, அவர் இயற்றியுள்ள நூல்களுக்கிடையேயும் வேறுபடுகிறது. அதிகாரம், இயல் ஆகியவற்றின் எண்ணிக்கை, அவற்றள் அடக்கப்பெற்றுள்ள செய்திகள் முதலியன ஒத்தநிலையில் இல்லை.

பேச்சுத் தமிழின் அமைப்பினையும், பயன்பாட்டினையும் கொடுத்தமிழ் இலக்கணம் விவரிக்கின்றது. திருச்சி, மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, தஞ்சை போன்ற மாவட்டப் பகுதிகளின் பேச்சு வழக்குகள் இந்நூலுக்குத் தரவுகளாக அமைந்துள்ளன.

கொடுத்தமிழ் இலக்கணம், செந்தமிழ் இலக்கணம் ஆகிய இரண்டிலும் நூல் எழுதப்பெற்ற நோக்கம், விவரிப்பு முறை ஆகியன ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. தமிழ் இலக்கண நூல்களுள் நன்னூலை முனிவர்

பரவலாக மேற்கோள் காட்டுகிறார். எழுத்துத் தமிழையும் பேச்சுத் தமிழையும் ஒப்பிடுகிறார். இலத்தீன், போர்ச்சுகீசு போன்ற ஐரோப்பிய மொழிகளின் கூறுகளையும் மேலை நாட்டவரின் புரிதிறனுக்காக ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார். சமஸ்கிருதத்தின் இலக்கணச் செய்திகளும் கலைச்சொற்களும் ஓரளவு ஒப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இவ்விரண்டு இலக்கண நூல்களும் மொழிப்பயிற்சி இலக்கண நூல்கள் என்று செ.வை. சண்முகம் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“கொடுத்தமிழ் இலக்கணம், செந்தமிழ் இலக்கணம் இரண்டும் அயல் மொழியாளர்கள் தமிழைக் கற்றக் கொள்வதற்கு உதவியாக எழுதப்பெற்றவை. எனவே இவற்றை மொழிப் பயிற்சி இலக்கணம் (Pedagogical Grammar) என்று செ.வை. சண்முகம் குறிப்பிடுகிறார்” (செ.வை. சண்முகம், கிறித்துவ அறிஞர்களின் இலக்கண பணி, ப. 81)

இலத்தீன் மொழியின் கலைச் சொற்களால் தமிழ் இலக்கணத்தை விவரிக்கும்போது, தமிழ்க் கலைச் சொற்களை இரண்டாவது அறிமுகப்படுத்துகின்றார். தமிழ் மொழிக் கூறுகளை ஸ்பானிஷ், பிரெஞ்சு, போர்ச்சுகீசு, இலத்தீன் ஆகிய ஐரோப்பிய மொழிகளுடனும், சமஸ்கிருதத்துடனும் ஒப்பிட்டு விளக்குகிறார்.

கொடுத்தமிழ் இலக்கணம், செந்தமிழ் இலக்கணம் இரண்டிலும் செய்திகள் ஐரோப்பிய மொழி மரபினைச் சார்ந்து பகுக்கப்பட்டு, அவ்வாறே முறைப்படுத்தப்பெற்றுள்ளன. இந்நெறி செந்தமிழ் இலக்கணத்தை விடவும்

கொடுந்தமிழ் இலக்கணத்தில் சிறப்பாகப் பேணப்பெற்றுள்ளது. சான்றாக. பெயர் இலக்கணத்தைக் கூறலாம். தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பெரும்பான்மையும் பெயரியல் என்ற ஒரே இயலில் இவ்விலக்கணத்தைக் கூறுகின்றன. ஆனால், இந்நூல்களில் வேற்றுமை, பெயரடை, மாற்றுப் பெயர், மாற்றுப் பெயரடை, திணை-பால் என்று பல பிரிவுகளில் பெயர் இலக்கணம் பகுத்து விவரிக்கப்படுகிறது. வேற்றுமை இலக்கணம் உடைமை (Genitive), கொடை (Dative), செயப்படுபொருள் (Accusative), விளி (Vocative), நீங்கல் (Ablative) எனும் முறையில் கூறப்படுகிறது. இடப்பொருள், கருவிப்பொருள், உடனிகழ்ச்சிப் பொருள் எனும் மூன்றும் ஒரே வேற்றுமைக்குள் அடக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நெறி தமிழ் மரபினின்று வேறுபட்டது. இவ்வாறே கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் பதிவு செய்துள்ளது. செந்தமிழ் இலக்கணம் தமிழ் மரபை பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

அதிகாரங்கள், உட்பிரிவுகளின் பகுப்பு, பெயர்களில் மட்டுமன்றி, அவற்றுள் செய்திகளை ஒருங்கிணைத்துத் தொகுத்துக் கூறுதலிலும் சொற்களைப் பகுத்துக் காட்டுதலிலும் மரபிலக்கணங்களிலிருந்து கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் வேறுபடுகிறது.

சாரியை, விசுதி, வேற்றுமை உருபு போன்றவற்றைப் பிரிப்பதிலும் மேலைநாட்டு மொழியியல் நெறியே கொடுந்தமிழ் இலக்கணம், செந்தமிழ் இலக்கணம் ஆகியவற்றில் காணப்படுகிறது. த்து, க்கள், க்கு என்று சந்தி எழுத்துடன் சேர்த்துப் பிரிக்கப்படுகின்றன.

சீகன்பால்குவைப் பின்பற்றி தனது இலக்கணத்தை அமைத்துக் கொண்ட வீரமாமுனிவர், சீனகன்பால்கு காட்டும் கோட்பாட்டுச் சிந்தனையில் மேலும் தன்னை தெளிவுப்படுத்தி கொள்கின்றார். சீகன்பால்கு, வீரமாமுனிவர் இருவரும் சொல்லை விளக்குவதில் வேற்றுமையும், வினையையும் விளக்குவதில் காலத்தையும் அடிப்படையாக வைத்து அமைத்து கொண்டுள்ளனர்.

சொல் இலக்கணத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சீகன்பால்கு, வீரமாமுனிவர் இருவருக்குமான தனித்தனியான கோட்பாடுச் சிந்தனை இருந்துள்ளதையும் மரபு இலக்கணங்களிலிருந்து நவீனப்படுத்திக் கொள்ளும் பாங்கு இருந்துள்ளதையும் அவர்களின் இலக்கணங்கள் காட்டுகின்றன. தனித்தனியேயான கோட்பாட்டு நிலையில் ஒருவரிடத்திலிருந்து மற்றவர் மாறுபட்டு தனது நூலில் செய்த சுருக்கம், எளிமைப்படுத்துதல், தொடர்புபடுத்தல், புடைபெயர்ப்பு செய்தல் போன்றவை இலக்கண நுட்பங்களின் நவீனமாதலையும். வளர்ச்சி நிலையையும் பிரதிபலிக்கின்றன.

தனித்தனி இயல்களில் இந்நூல் விவரிக்கிறது. இறுதியான எச்சவியலில் முந்தைய எட்டு இயல்களிலும் கூறாத எஞ்சிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. செய்யுள் ஈட்டச் சொற்கள், பொருள்கோள்கள், தொகை மொழித் தொடர்கள் பொல்வன எச்சவியலில் கூறும் செய்திகளாகும்.

நன்னூல் சொல்லிலக்கணத்தை ஐந்து இயல்களில் அமைத்துள்ளது. சொல்லின் பொது இலக்கணம், பெயர்ச்சொல் இலக்கணம், வேற்றுமை இலக்கணம் என்பன பெயரியலில் கூறப்பட்டுள்ளன. வேற்றுமையைச்

சொல்லிலக்கணமாகவும், பெயர்ச்சொல்லின்கூறாகவும் நன்னூல் கருதுகின்றது. இதனை தொடர்ந்து வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் குறித்த செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. பொதுவியலில் தொல்காப்பியத்தின் கிளவியாக்கம், எச்சவியற் கருத்துக்களைத் தொகுத்து சுட்டுகின்றது.

ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூலான இலக்கண விளக்கம் நன்னூலைப் பின்பற்றிச் சொல்லிலக்கண இயல் பகுப்பை அமைத்துள்ளது. தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலைப் போன்று ஐந்து இயல்களாகப் பகத்து சொல்லிலக்கணத்தை அமைத்தாலும் இயல்களின் முறை வைப்பிலும், செய்திகளை வரிசைப்படுத்துவதிலும் வேறுபடுகிறது. செயற்பொதுவியல், பெயர், வினைச்சொல்லியல், இடைச்சொல்லியல், உரிச்சொல்லியல் என்பன தொன்னூல் விளக்கத்தின் இயல் அமைப்பாகும். சொற் பொதுவியலில், இயற்சொல், திரிசொல், மூவகை மொழிகள், பகாப்பதம், பகுபதம், ஆகுபெயர், இருதிணை, மூவியப்பெயர்கள், சாரியைகள் ஆகியன கூறப்பட்டுள்ளது. பகாப்பதம், பகுபதம், சாரியைகளைச் சொல்லிலக்கணத்தில் பகுதிகளாக கொள்வது இந்நூலின் சிறப்புக்களுள் ஒன்றாகும்.

சுவாமிநாதமும், முத்துவீரியமும் சொல்லிலக்கணத்தை மூன்றாகப் பகுத்து கூறுகின்றன. சுவாமிநாதம் பெயர் மரபு, வினை மரபு, எச்ச மரபு என்னும் மூன்று இயல்களை அமைத்துள்ளது. முத்துவீரியம் பெயரியல், வினையியல், ஒழிபியல் என மூன்று இயல்களில் சொல்லிலக்கணத்தை அடக்கியுள்ளது.

அறுவகை இலக்கணத்தில் உட்பிரிவுகள் யாவும் 'இயல்பு' என்றும் 'நிலை' என்னும் பெயர் பெறுகின்றன. சொல்லிலக்கணம் பொது, பிரிவு, சார்பு, திரிபு என நான்கு இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியத்தையும், நன்னூலையும் பயின்று தமிழ் இலக்கணம் படைத்துள்ள சீகன்பால்கு, வீரமாமுனிவர் இருவரும் தங்களுடைய சொல்லிலக்கணம் பற்றிய இயல் பகுப்பில் இலத்தீன் இலக்கண மரபோடு ஒட்டிய ஒரு பகுப்பை அமைத்துத் தருகின்றனர். இந்த இயலமைப்பு தமிழ் இலக்கண மரபிலிருந்து மாறுபட்ட அமைப்பையும் புதிய கலைச் சொற்களையும் தமிழ் இலக்கண உலகிற்கு உருவாக்கிக் கொடுத்தது.

சீகன்பால்கு கிரமாட்டிகா தழுவிக்காவின் சொல்லிலக்கணத்தை ஐந்து இயல்களாக பகுத்துக் கொண்டுள்ளார். பெயர், பெயரடை, பதிலீட்டுப் பெயர், வினை, ஒரு நிலை சொற்கள்/இடைச் சொற்கள், இலக்கணக் கூறுகளின் அடிப்படையில் சீகன்பால்கு தனது இயல்பகுப்பில் அமைப்பியல் பாகுபாட்டை அமைத்துக் கொண்டுள்ளார். ஒன்றையொன்று தொடர்புபடுத்துதலின் அடிப்படையில் இவ்வியல் பகுப்பு அமைந்துள்ளது.

இயல் பகுப்பை முறைப்படுத்துதலில் வீரமாமுனிவர் சீகன்பால்குவின் இயல் பகுப்பிலிருந்து சற்ற மாறுபட்டு அமைத்துக் கொள்கிறார்.

வீரமாமுனிவரின் கொடுத்தமிழ் இலக்கணம் சொல்லிலக்கணத்தை பெயர், வினை எனும் இரண்டு இயல்களுக்குள் வைத்து பெயரினை ஐந்து பிரிவுகளிலும், வினையினை ஒன்பது பிரிவுகளிலும் அடுக்குகின்றது.

ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்களின் இயல் பகுப்பு மரபிலக்கணத்தை தழுவினாலும், சுவாமிநாதம், முத்துவீரயம் மற்றும் ஐரோப்பியர் அறிஞர்களின் இலக்கணங்களாகிய தொன்னூல் விளக்கம், கொடுந்தமிழ் இலக்கணம், செந்தமிழ் இலக்கணம், கிரமாட்டிகா தழுவிக்கா போன்ற இலக்கணங்கள் பெயர், வினை என்றும் பெரிய பரப்பில் விவாதிக்கப்பட்டு அதனுள் இடைச்சொல், உரிச்சொல் இரண்டையும் இணைத்துச் சுட்டுவதில் கோட்பாட்டுத் தன்மையைப் பெறுகின்றது. புதுமையாக்கம், எளிமைப்படுத்தல் என்ற நிலையில் சொல்லிலக்கணத்தை அமைத்து விளக்கியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

இயல்-4

ஐரோப்பியர்கால சொல்லிலக்கண முரண்மைகள்

ஐரோப்பியர் கால சொல்லிலக்கணத்தை மரபிலக்கணங்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கின், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம், அறுவகை இலக்கணம் போன்ற இலக்கண நூல்கள் தமிழ் மரபு சார்ந்தும், புதிய தளங்களுக்கு வழிகோலியும் கருத்துக்களை பதிவு செய்துள்ளன.

ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்கள் பலவும் நன்னூலைப் பின்பற்றுவனவாகவும், தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றுவனவாகவும் இரண்டையும் பின்பற்றுவனவாகவும் அமைகின்றன. மரபை ஒட்டிய இலக்கணப் பெருக்கத்தில் ஐரோப்பியர் வருகையினால் உருவான இலக்கணங்கள் வேறொரு புரிதலுக்கு கொண்டு சென்றன. இவர்களின் இலக்கணநூல் உருவாக்கத்தில் எளிமையாக்கமும், புதுமையாக்கமும், செயல்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாறு செய்யுள் நடை இலக்கணம், உரைநடை இலக்கணம் என இருவேறான இலக்கண பதிவுகள் ஐரோப்பியர் காலகட்டத்தில் உருவாகியுள்ளது.

இயல் பகுப்பில் முரண்மைகள்

தொல்காப்பியம் சொல்லிலக்கணத்தை ஒன்பது இயல்களாக பகுத்துள்ளன. கிளவியாக்கம் என்னும் முதல் இயல் தொடராக்கமாகக் காணப்படுகிறது. கிளவியாக்கத்தைத் தொடர்ந்து வரும் மூன்று இயல்கள்

வேற்றுமைகள் குறித்தவை. வேற்றுமை உருபுகள், வேற்றுமை மயங்கியல், விளி வேற்றுமை என மூன்றாக பகுத்து வேற்றுமையை விளக்குகின்றது. தொடர் இலக்கணத்தை முதலிலும் சொல் இலக்கணத்தை இரண்டாவதுமாகத் தொல்காப்பியம் விவரிக்கும் நெறியைச் சொல்லதிகாரத்தில் மேற்கொண்டுள்ளதை பார்க்க முடிகின்றது. எனவே வேற்றுமை இலக்கணம் கூறிய பின்னர் பெயர், வினை, இடை, உரி என்னும் நால்வகைச் சொற்களையும் தனித்தனி இயல்களில் இந்நூல் விவரிக்கிறது. இறுதியான எச்சவியலில் முந்தைய எட்டு இயல்களிலும் கூறாத எஞ்சிய செய்திகள் இடம் பெற்றள்ளன. செய்யுள் ஈட்டிச் சொற்கள், பொருள்கோள், தொகை மொழித் தொடர்கள் போல்வன எச்சவியலில் கூறும் செய்திகளாகும்.

நன்னூல் சொல்லிலக்கணத்தை ஐந்து இயல்களாக வகைப்படுத்தியுள்ளதைக் காணலாம். சொல்லின் பொது இலக்கணம், பெயர்ச் சொல் இலக்கணம், வேற்றுமை இலக்கணம் என்பன பெயரியலில் கூறப்பட்டுள்ளன. வேற்றுமையைச் சொல்லிலக்கணமாகவும் பெயர்ச்சொல்லின் கூறாகவும் நன்னூல் கருதுகின்றது. இதனை தொடர்ந்து வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் குறித்த செய்திகள் இடம்பெற்றள்ளன. பொதுவியல் தொல்காப்பியத்தின் கிளவியாக்கம், எச்சவியற் கருத்துக்களைத் தொகுத்து சுட்டுகின்றது.

ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூலான இலக்கண விளக்கம் நன்னூலைப் பின்பற்றிச் சொல்லிலக்கண இயல் பகுப்பை அமைத்துள்ளது. தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலைப் போன்று ஐந்து இயல்களாகப் பகுத்து

சொல்லிலக்கணத்தை அமைத்தாலும் இயல்களின் முறை வைப்பிலும், செய்திகளை வரிசைப்படுத்துவதிலும், வேறுபடுகிறது. சொற்பொதுவியல், பெயர் வினைச்சொல்லியல், இடைச்சொல்லியல், உரிச்சொல்லியல் என்பன தொன்னூல் விளக்கத்தின் இயல் அமைப்பாகும். சொற் பொதுவியலில், இயற்சொல், திரிசொல், மூவகைமொழிகள், பகாப்பதம், பகுபதம், ஆகுபெயர், இருதிணை, மூவிடப்பெயர்கள், சாரியைகள் ஆகியன கூறப்பட்டுள்ளது. சுவாமிநாதம் பெயர் மரபு, வினை மரபு, எச்ச மரபு என்னும் மூன்று இயல்களை அமைத்துள்ளது. முத்துவீரியம் பெயரியல், வினையியல், ஒழிபியல், என மூன்று இயல்களில் சொல்லிலக்கணத்தை அடக்கியுள்ளது.

அறுவகை இலக்கணத்தில் உட்பிரிவுகள் யாவும் 'இயல்பு' என்றும் 'நிலை' என்றும் பெயர் பெறுகின்றன. சொல்லிலக்கணம் பொது, பிரிவு, சார்பு, திரிவு என நான்கு இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியத்தையும், நன்னூலையும் பயின்று தமிழ் இலக்கணம் படைத்துள்ள சீகன்பால்கு, வீரமாமுனிவர் இருவரும் தங்களுடைய சொல்லிலக்கணம் பற்றிய இயல் பகுப்பில் இலத்தீன் இலக்கண மரபோடு ஒட்டிய ஒரு பகுப்பை அமைத்துத் தருகின்றனர். இந்த இயலமைப்பு தமிழ் இலக்கண மரபிலிருந்து மாறுபட்டு அமைப்பையும் புதிய கலைச் சொற்களையும் தமிழ் இலக்கண உலகிற்கு உருவாக்கிக் கொடுத்ததுள்ளமையைக் காணலாம்.

சீகன்பால்கு கிரமாட்டிகா தமுலிக்காவின் சொல்லிலக்கணத்தை ஐந்து இயல்களாக பகுத்துக் கொண்டுள்ளார். பெயர், பெயரடை, பதிலீட்டுப் பெயர், வினை, ஒரு நிலை சொற்கள்/இடைச் சொற்கள், இலக்கணக் கூறுகளின் அடிப்படையில் சீகன்பால்கு தனது இயல்பகுப்பில் அமைப்பியல் பாகுபாட்டை அமைத்துக் கொண்டுள்ளார். ஒன்றையொன்று தொடர்புபடுத்துதலின் அடிப்படையில் இவ்வியல் பகுப்பு அமைந்துள்ளது.

இயல் பகுப்பை முறைப்படுத்துதலில் வீரமாமுனிவர் சீகன்பால்குவின் இயல்பகுப்பிலிருந்து சற்று மாறுபட்டு அமைத்துக் கொள்கிறார். வீரமாமுனிவரின் கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் சொல்லிலக்கணத்தை பெயர், வினை எனும் இரண்டு இயல்களுக்குள் வைத்து பெயரினை ஐந்து பிரிவுகளிலும், வினையினை ஒன்பது பிரிவுகளிலும் வகைப்படுத்துகின்றார்.

ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்களின் இயல் பகுப்பு மரபிலக்கணத்தை தழுவினாலும், சுவாமிநாதம், முத்துவீரியம் மற்றும் ஐரோப்பியர் அறிஞர்களின் இலக்கணங்களாகிய தொன்னூல் விளக்கம், கொடுந்தமிழ் இலக்கணம், செந்தமிழ் இலக்கணம், கிராமாட்டிகா தமுலிக்கா போன்ற இலக்கணங்கள் பெயர், வினை என்றும் பெரிய பரப்பில் விவாதிக்கப்பட்டு அதனுள் இடைச்சொல், உரிச்சொல் இரண்டையும் இணைத்துச் சுட்டுவதில் கோட்பாட்டுத் தன்மையைப் பெறுகின்றது. புதுமையாக்கம், எளிமைப்படுத்தல் என்ற நிலையில் சொல்லிலக்கணத்தை அமைத்து விளக்கியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

இலக்கண பகுப்புகளின் முரண்மைகள்

நன்னூல் சொல்லின் இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியத்தை ஒட்டிய ஒருமொழி, தொடர்மொழி, பொதுமொழி என விளக்குவதோடு, திணை, பால், எண், இடம் உணர்த்தத் தன்னையும், பொருளையும் வெளிப்படையாகவோ, குறிப்பாகவோ உணரத்தும் எனவும், வழக்கு செய்யுளில் பயின்று வரும் எனவும் விளக்கம் அளிக்கிறது. நன்னூலைப் பின்பற்றி ஐரோப்பியர் கால இலக்கணங்களும் சொல்லிற்கு விளக்கம் தருகின்றன. தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலை பின்பற்றி சுட்டுவதோடு, சொல்லை மொழி, பதம் என இரண்டாகப் பகுத்தும் குறிக்கின்றது. அறுவகை இலக்கணம் ஒரெழுத்து சொல்லாகும் தன்மையினைத் தனிப்பொறி சொல் என்றும், சிற்சில எழுத்துப் புணர்தலினால் அமையும் தன்மையினை புணர்பொறிப்பதம் எனவும் குறிப்பிடுகின்றது.

மரபிலக்கணத்தார் சொற்களை இலக்கண முறைப்படியும், பயன்பாட்டு அடிப்படையிலும் வகைப்படுத்துகின்றனர். தொல்காப்பியம் பெயர். வினை என்ற இரண்டையும் சொற்களாகவும், இடை, உரி இரண்டும் அவற்று வழி மருங்கில் தோன்றும் எனவும் சுட்டும். மேலும் செய்யுளீட்டச் சொற்களாக இயற்சொல், திரிச்சொல், திசைச்சொல், வடச்சொல் என்ற நான்கினையும் உணர்த்துகிறது. தொல்காப்பிய பாகுபாட்டையே நன்னூல் ஏற்கின்றது. சுவாமிநாதம், முத்துவீரியம் இரண்டும் சொற்பாகுபாட்டிற்கு என தனி நூற்பா அமைக்கவில்லை. அறுவகை இலக்கணம் பிற இலக்கண

நூல்களிலிருந்து மாறுபட்டு நிறம் அடிப்படையில் ஐந்தாக பகுக்கின்றது. இயற்றமிழ்ச் சொற்கள் - கருமை நிறம், இசைத்தமிழ்ச் சொற்கள் - சிவப்பு நிறம், நாடகத் தமிழ்ச் சொற்கள் - வெண்ணிறம்; பாமரர் சொற்கள் - வெண்ணிறம், திருக்குறள் (நீதி நூல்கள்) - பளிங்கு நிறம், திருமுருகாற்றுப்படை (மந்திர ஆற்றல்) - கரு நிறம்; தேவார திவ்ய பிரபந்தம் முதலியன - பொன்னிறம் என வகைப்படுத்திக் காட்டுவதைக் காணலாம்.

தொல்காப்பியம்காலம் தோன்றாது, வேற்றுமைகள் ஏற்பன பெயர்கள் என்பார். நன்னூல் இதனோடு பெயர்கள் இடுகுறி, காரணம் பற்றிய அமைவதோடு திணை, பால், இடம் உணர்த்தும் எனக் குறிப்பிடும். இக்கருத்துக்களையே ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்களும் பெயரின் இலக்கணமாகக் கொள்கின்றன.

தொல்காப்பியர் பெயர்களைத் திணை அடிப்படையில், உயர்திணைக்குரியன, அஃறிணைக்குரியன, ஆயிரு திணைக்கும் ஓரன்ன உரிமைய என்று வகைப்படுத்த, நன்னூல் திணை, பால் அடிப்படையில் உயர்திணை ஆண்பாற் பெயர்கள், உயர்திணை, பலர் பாற்பெயர்கள், அஃறிணை ஒன்றன்பாற் பெயர்கள், அஃறிணைப் பலவின்பாற் பெயர்கள் என ஐந்து வகைகளாகப் பிரித்து அவற்றுள் அடங்குவனவற்றைத் தொகுத்துத் தருகின்றது. சுவாமிநாதம் தொல்காப்பிய பாகுபாட்டைப் பின்பற்ற, இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலை பின்பற்றுகின்றன. முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தையும், நன்னூலையும் அடியொற்றிப் பாகுபடுத்துகிறது. அறுவகை இலக்கணம் அக்கால மொழி

வளர்ச்சியை ஏற்று பிற நூல்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. ஆண்பால், பெண்பால் பெயர்களை உயர்திணை என்றும் அலிப்பாற் பெயர்களை அஃறிணை என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

நன்னூல் வேற்றுமையின் இலக்கணத்தை வரையறுப்பதோடு எட்டு வேற்றுமைகளை சுட்டுகிறது. ஐரோப்பியர் கால இலக்கணங்களும் நன்னூலை தழுவியே வேற்றமைகளை எட்டு எனக் கொள்கின்றன. வேற்றுமையின் இலக்கணத்தைப் பெரும்பாலும் தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலை சார்ந்தும், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் போல்வன தொல்காப்பியம், நன்னூல் இரண்டையும் தழுவியும் அமைக்கின்றன.

ஐரோப்பியர்கால இலக்கணங்கள் அனைத்தும் மரபிலக்கணங்களை தழுவி இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை முடிய ஆறு வேற்றுமைகளுக்கு உருபுகளையும், பொருள்களையும் சுட்டுகின்றன. சுவாமிநாதம் ஆனவன் - ஆனவள் போன்றன ஐந்து பாலிலும், மூன்று காலத்திலும், மூன்று இடத்திலும் வரும் சொற்கள் எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபாக வரும் எனப் புதிய செய்தியைத் தருகின்றது. இச்செய்தி தொன்னூல் விளக்க உரையில் சுட்டப்பட்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாக 'ஐ' என்னும் உருபை மரபிலக்கணத்தார் சுட்ட, ஐரோப்பிய கால இலக்கண நூல்களும் இதனையே பின்பற்றுகின்றன.

மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு ஆல், ஆன், ஓடு, ஓடு என்ற நான்கினையும் உருபுகளாக நன்னூல் சுட்ட, இதனை தழுவியே இலக்கண விளக்கம்,

சுவாமிநாதம் போல்வன குறிப்பிடுகின்றன. இதனோடு 'கொண்டு' என்ற சொல்லுருபை முத்துவீரியம் சுட்டுகின்றது.

ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபுகளாக நன்னூல் குறிப்பிட்டுள்ளதை ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்களும்இன், இல் என்று இரண்டையும் சுட்டுகின்றன. ஐந்தாம் வேற்றுமையில் நின்று, இருந்து, உம், விட, காட்டிலும் போல்வன சொல்லுருபுகளாக திகழ்வதை முத்துவீரியம் சுட்டுகின்றது. ஆறாம் வேற்றுமைக்கு நன்னூல் அது, ஆது, ஆ என்ற மூன்றையும் சுட்ட ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்களும் இம்மூன்று உருபுகளையே சுட்டுகின்றன. சுவாமிநாதம் 'உடைய' என்ற சொல்லுருபையும் குறிக்கிறது. ஐரோப்பியர் கால தமிழ் மொழியில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றத்தை சுவாமிநாதம் பதிவு செய்துள்ளது.

ஏழாம் வேற்றுமைக்கு நன்னூல் இருபத்தியெட்டு உருபுகளை குறிப்பிட இலக்கண விளக்கமும், முத்துவீரியமும் பத்தொன்பதாம் உருபுகளையும், தொன்னூல் விளக்கம், சுவாமிநாதம் இரண்டும் 'கண்' என்ற ஒன்றையும் உருபுகளாகக் கொள்கின்றன. ஏழாம் வேற்றுமை சொல்லுருபுகள் சுட்டுவதிலும் இலக்கணிகள் வேறுபடுகின்றன. தொன்னூல் விளக்கமும், சுவாமிநாதமும் 'கண்' என்ற ஒன்றை மட்டுமே குறிப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

விளி வேற்றுமையில் சொற்கள் விளியேற்கும் போது ஏற்படும் மாற்றங்களைக் குறிப்பதிலும் ஐரோப்பியர் கால இலக்கணிகள்

மாறுபடுகின்றனர். விளியேற்கும் பெயர்கள், விளியேலாப் பெயர்கள் இவற்றைச் சுட்டும் போதும், விளியேற்கும் ஈறுகள் எவை என்பதைக் குறிப்பதிலும் இக்கால இலக்கணிகள் முரண்படுகின்றனர். வேற்றுமை இலக்கணத்தை பின்னால் வந்த இலக்கண நூலார் சுருக்கமாக உணர்த்திய போதிலும், பல சொல் உருபுகளையும், பொருள்களையும் உணர்த்தி, வளர்ச்சியுள்ள நிலையையும் தங்கள் நூல்களில் பதிய செய்துள்ளமையையும் உணரமுடிகின்றது.

வினையின் இலக்கணத்தை இலக்கணிகள் அமைப்பு அடிப்படையிலும், பொருள் அடிப்படையிலும் உணர்த்துகின்றனர். தொல்காப்பியம் அமைப்பு நிலையில் வினையின் இலக்கணத்தை வேற்றுமை ஏற்காது காலம் காட்டும் என உணர்த்துகின்றது. நன்னூல் கருத்தா, கருவி, காலம், இடம், செயல், செயப்படுபொருள் ஆகிய அறுவகைப் பொருள்களையும், உணர்த்துவது வினையின் இலக்கணம் எனப் பொருள் நிலையிலும் சுட்டுகின்றது. பொதுவாக இலக்கணிகள் காலம், தொழில் என்ற இரண்டையும் உணர்த்துதல் வினையின் அடிப்படை இலக்கணமாகக் கூறுகின்றனர். தொல்காப்பியர் வினைகளை வினை, குறிப்பு அதாவது தெரிநிலை வினை, குறிப்பு வினை இரண்டாகப் பாகுபடுத்துவர். நன்னூல் முற்று, எச்சம் என இரண்டாகப் பாகுபாடு செய்கிறது.

தொல்காப்பியம் உடைமை, நிலம், ஒப்பு, பண்பு, அண்மை, இன்மை, உண்மை, வன்மை, பகுதிகளுடன் மூவிட வினை விசுதிகள் இணைந்து குறிப்பு வினைகள் தோன்றும் என சுட்டுகிறது. நன்னூல் பொருள் முதல்

ஆறுடன் பால், எண், இட விசுதிகள் இணைந்து குறிப்பு வினைகள் வரும் எனவும், வினை முதல் மாத்திரை விளக்கலே குறிப்பு வினை எனவும் வலியுறுத்துகின்றது.

முத்துவீரியம், இலக்கண விளக்கம் இரண்டும் தொல்காப்பியம், நன்னூல் கருத்துக்களை ஏற்று இலக்கணம் வகுக்கின்றன. வீரமாமுனிவர் இவற்றை குறைவினைகள் எனக் குறிப்பார். தொழில், காலம் இவற்றைக் குறிப்பாக உணர்த்துவனவற்றை இலக்கணிகள் குறிப்பு வினைகளாகக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

பெயரெச்சங்கள், வினையெச்சங்களை இலக்கணிகள் வாய்ப்பாட்டால் உணர்த்துகின்றனர். எச்ச வாய்ப்பாடுகளை சுட்டுவதில் இலக்கணிகள் முரண்படுகின்றனர். தொல்காப்பியம் பெயரெச்சத்திற்குச் செய்த, செய்யும் என்ற இரண்டு வாய்ப்பாடுகளை மட்டும் சுட்ட நன்னூல் செய்த, செய்கின்ற, செய்யும் என்னும் மூன்று வாய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பதோடு இவை முறையே மூன்று காலங்களையும் உணர்த்தும் எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியர் செய்து, செய்யூ, செய்பு, செய்தென, செய்யியர், செய்ய, செயின், செய, செயற்கு என்ற ஒன்பது வாய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பதோடு பின், முன், பால், வழி, இடத்து போன்றன பெயரெச்சங்களுடன் இணைந்து வருவதையும் குறிப்பிடுவார். நன்னூல் வினையெச்சத்திற்கு வரைவிலக்கணம் தருவதோடு செய்து செய்பு, செய்யா, செய்யூ, செய்தென, செய, செயின், செய்யிய, செய்யியர், வான், பான், பாக்க என பனிரெண்டு வாய்ப்பாடுகளை உணர்த்துகின்றது. நன்னூல் தொல்காப்பியம் சுட்டாத செய்யா, வான், பான்,

பாக்கு என்பனவற்றைக் குறிப்பதோடு, தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் செயற்கு என்பதை விட்டு விடுவதையும் காணமுடிகிறது. மேலும் இவ்வாய்ப்பாடுகள் உணர்த்தும் காலத்தையும் நன்னூல் குறிப்பிடுகிறது. நன்னூலின் கருத்துக்களோடு வினையெச்ச உருபுகளையும் இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம் இரண்டும் உணர்த்துகின்றன. சுவாமிநாதம் நன்னூல் குறிப்பிடும் செயதென, செயின் நீங்களாக பத்து வாய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பிடுகிறது. அறுவகை இலக்கணம் சொல்லி, நின்று, வந்து போல்வன வினையெச்சங்கள் என்று குறிக்கின்றது.

தொல்காப்பியர் கால இடைநிலைகளைச் சுட்டவில்லை. ஆயின் நன்னூல் தான் முதன் முதலில் கால இடைநிலைகளை வரையறுக்கின்றது. நன்னூல் தீ, ட், ற், இன் என்ற நான்கையும் இறந்தகால இடைநிலைகளாகச் சுட்ட, சுவாமிநாதம் 'க்' என்ற ஒன்றை சேர்த்துக் கொள்கிறது. நன்னூல் ஆநின்று, கின்று, கிறு இவற்றை நிகழ்கால இடைநிலைகளாகக் கொள்ள தொன்னூல் விளக்கம், இலக்கண விளக்கம் இரண்டும் நன்னூலையே வழிமொழிகின்றன. இவற்றுடன் கிற்று என்பதைச் சுவாமிநாதம் சேர்த்துக் கொள்கிறது. அறுவகை இலக்கணம் இடைநிலைகள் குறித்து கூறாமையும் கவனிக்கத்தக்கது. மரபிலக்கணங்களை தழுவினே இலக்கண விளக்கம், சுவாமிநாதம், முத்துவீரியம், தொன்னூல் விளக்கம் ஆகிய ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்கள் ப், வ் என்ற இரண்டையும் எதிர்கால இடைநிலைகளாகக் கொள்கின்றன.

தன்மை வினைகளைத் தொல்காப்பியம் உயர்திணையில் அடக்க, நன்னூல் விரவு திணையில் அடக்குகிறது. வினைகளின் விசுதிகளை இலக்கணங்கள் உணர்த்துவதோடு கால வளர்ச்சியால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் பதிவு செய்துள்ளது. தன்மை, ஒருமை விசுதிகளாகத் தொல்காப்பியம் கு, டு, து, று, என், ஏன், அல் என்ற ஏழினைச் சுட்ட இவற்றுடன் அன் விசுதியையும் நன்னூல் சேர்க்கிறது. இதனை பின்பற்றியே இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம் சுவாமிநாதம் மூன்றும் இவற்றுடன் அன் விசுதியை சேர்த்துக் கொள்கின்றன. 'ஏன்' என்ற ஒரு விசுதியை மட்டும் அறுவகை இலக்கணம் கொள்கிறது. தன்மைப் பன்மை விசுதிகளாகத் தொல்காப்பியம் அம், ஆம், எம், ஏம், கும், டும், தும், நும் என்பனவற்றைக் குறிப்பிட இவற்றுடன் ஓம் விசுதியை நன்னூல் சேர்க்கிறது. இதனை தழுவியே இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், சுவாமிநாதம் போல்வன இவை உளப்படுத்தும் பான்மையையும் விளக்குகின்றன. முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை பின்பற்றியுள்ளது.

இலக்கண நூல்கள் அனைத்தும் முன்னிலையை விரவுத் திணையில் அடக்குகின்றன. முன்னிலை ஒருமை விசுதிகளாக இ, ஐ, ஆய் என்பவற்றை நன்னூல் சுட்ட, இதனை பின்பற்றி இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம் ஆகியன சுட்டுகின்றன. இவற்றுடன் சுவாமிநாதம் அல், ஏல், காண் விசுதிகளுடன் ஏவலில் வரும் இருபத்தி மூன்று ஈறுகளும் முன்னிலை ஒருமை விசுதிகள் எனக் கொள்கின்றது. முன்னிலை பன்மை விசுதிகளாக இர், ஈர், மின் என்பவற்றையும் அன், ஆன் என்பன படர்க்கை

ஆண் பாலையும் அள், ஆள் என்பன படர்க்கை பெண்பாலையும் உணர்த்துவனவாக மரபிலக்கணங்கள் சுட்ட, இதனைப் பின்பற்றியே ஐரோப்பியர் கால இலக்கண நூல்களும் சுட்டுகின்றன.

படர்க்கை பலர் பால் விசுதிகளாகத் தொல்காப்பியம், நன்னூல், அர், ஆர், ப, மார் என்பனவற்றை குறிப்பிடுகின்றன. இதனை தழுவியே இலக்கண விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் மூன்றும் சுட்டுகின்றன. இவற்றுடன் மரும், மானர், கள் விசுதிகளைத் தொன்னூல் விளக்கம் சேர்த்துக் கொள்கின்றது. ஆள் > ஓள் திரிபு செய்யுளில் நிகழ்வதையும் முத்துவீரியம் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியம் படர்க்கை ஒன்றன்பால் விசுதிகளாக து, டு, று என்பவற்றைக் குறிப்பிட, முத்துவீரியமும், சுவாமிநாதமும், இலக்கண விளக்கமும் தொல்காப்பியத்தை தழுவ, தொன்னூல் விளக்கம் 'உ' ஒன்றையே விசுதியாக கொள்வதும் கவனிக்கத்தக்கன. படர்க்கை பலவின் பால் ஈறுகளாக அ, ஆ, வ என்ற மூன்றையும் தொல்காப்பியம் சுட்ட, முத்துவீரியம் தொல்காப்பியத்தை தழுவியுள்ளது. நன்னூல் அ, ஆ, பலவிற்பால் விசுதிகள் என்பதோடு ஆகாரம் எதிர்மறையில் வரும் என்பதையும் உணர்த்துகின்றது. சுவாமிநாதம் நன்னூலை தழுவியுள்ளது.

தமிழ் வினையின் இலக்கணங்கள் காலந்தோறும் வளர்ச்சியும் மாற்றமும் பெற்றுள்ளமையும், அவற்றைத் தொடர்ந்து இலக்கணிகள் பதிவு செய்து வந்துள்ளமையும் உணர முடிகின்றது.

தொல்காப்பியம் இடைச்சொற்களாகச் சாரியை, காலங்காட்டும் இடைநிலைகள், வேற்றுமை உருபுகள், அசைநிலைக் கிளவிகள். இசைநிறைக் கிளவிகள், தத்தம் குறிப்புப் பொருள் செய்குற, உவம உருபுகள் என்ற ஏழனைக் குறிப்பிட, நன்னூல் இவற்றோடு தத்தம் பொருளையும் சுட்டுகிறது. இலக்கண விளக்கமும், தொன்னூல் விளக்கமும் நன்னூலைப் பின்பற்றுகிறது. சுவாமிநாதம் இவற்றோடு தத்தமக்குரியன, எழுத்தணவல் என்ற இரண்டையும் சேர்த்து ஒன்பதாகக் கொள்கின்றது. முத்துவீரியம் தத்தம் குறிப்புத் தவிர பிற ஆறையும் குறிப்பிடுகிறது.

இலக்கணிகள் உணர்த்தும் இடைச்சொற்களின் எண்ணிக்கையும் வேறுபடுகின்றது. தொல்காப்பியம் நாற்பத்து ஏழு சொற்களையும், நன்னூல் நாற்பத்தெட்டு சொற்களையும், தொன்னூல் விளக்கம் நாற்பத்தொன்பது சொற்களையும், இலக்கண விளக்கம் ஐம்பத்திமூன்று சொற்களையும், முத்துவீரியம் முப்பத்தேழு சொற்களையும், சுவாமிநாதம் நாற்பத்து ஒன்பது சொற்களையும் இடைச் சொற்களாக உணர்த்துகின்றன.

அறுவகை இலக்கணம் இடைச் சொற்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்காதபோதிலும், திரிவியல்பில் பதிநான்கு சொற்களைச் சுட்டுகிறது. இடைச்சொற்கள் காலந்தோறும் மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகி இருப்பதை உணரமுடிகிறது. மேலும் இடைச்சொற்கள் உணர்த்தும் பொருட்களிலும் மாற்றங்களும், வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டுள்ளன.

உரிச்சொற்கள் என்பன இசை, குறிப்பு, பண்பு அடிப்படையில் தோன்றிப் பெயர் வினைகளில் மெய் தடுமாறி ஒரு சொல் பல பொருள்களை

உணர்த்துவனவாகவும், பல சொற்கள் ஒரு பொருளை உணர்த்துவனவாகவும் அமைந்து விளங்குவன எனத் தொல்காப்பியம் இலக்கணம் வகுக்கின்றது. நன்னூல் உரிச்சொற்கள் பண்புகளை உணர்த்தும் பெயர்களாக அமைந்து, செய்யுட்கே உரியனவாய், பெயரடை, வினையடைகளாக வருவன எனவும் பெயர், வினைச் சொற்களுக்கு அடிச் சொற்களாக விளங்குவன எனவும் குறிக்கின்றது. சுவாமிநாதம் தொல்காப்பியத்தைத் தழுவி உரிச்சொல்லுக்கு இலக்கண வகுப்பதோடு உரிச்சொல் பெயர், வினைகளுக்கு அடிச் சொற்காக வரும் எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. இலக்கண விளக்கமும், முத்துவீரியமும், தொல்காப்பியத்தை தழுவ தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலை பின்பற்றுவதோடு இவை அடைமொழி எனவும், பல்வகைக் குணங்களை அறிவிக்கும் பெயர்ச்சொற்கள் எனவும் சுட்டுகின்றது. அறுவகை இலக்கணம் உரிச்சொற்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை.

இலக்கணிகள் உரிச்சொற்களைத் தனி வகையாகக் கொண்டாலும், பெயர், வினைகளுக்கு ஒப்ப இடம் கொடுக்காமையையும் உணர முடிகின்றது. மேலும் உரிச்சொற்கள், செய்யுட்கு உரிமையுடையன, இசை, குறிப்பு, பண்பு ஆகியவற்றிற்கு உரிமையுடையன, பொருளுக்கு உரிமையுடையன, பெயர், வினைகளுக்கு உரிமையுடையன என்பதைக் குறிப்பதிலும் இலக்கணிகள் முரண்படுகின்றமையும் காணமுடிகின்றது.

உரிச்சொற்களின் எண்ணிக்கையை உணர்த்துவதிலும் இலக்கணிகள் முரண்படுகின்றனர். தொல்காப்பியம் நூற்றியிருபது சொற்களையும்,

நன்னூல் நாற்பத்தி ஐந்து சொற்களையும், தொன்னூல் விளக்கம் எழுபத்தி மூன்று சொற்களையும், இலக்கண விளக்கம் எழுபத்தியொன்று சொற்களையும், முத்துவீரியம் ஐம்பத்தியிரண்டு சொற்களையும், சுவாமிநாதம் பனிரெண்டு சொற்களையும், அறுவகை இலக்கணம் ஒரு சொல்லையும் குறிப்பிடுகின்றன. உரிச்சொற்கள் அவற்றின் பொருள்கள் போன்றன. காலமாற்றங்களால் பல மாற்றங்களைப் பெற்றுள்ளதோடு, பிற்காலத்தில் நிகண்டுகள், அகராதிகள் போன்றவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் இலக்கணிகளின் உரியியல் காரணம் ஆயிற்று எனலாம்.

ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் சொல்லிலக்கண கூறுகளை முறைப்படுத்தல், கலைச்சொற்கள் பயன்பாடு, அமைப்புநிலைப் பகுப்பு, இரட்டை வழக்கு நிலை, புடைமாற்றுத் தன்மை, புதுமையாக்கம், எளிமைப்படுத்தல் என்னும் பல்வேறு நிலைகளில் நவீனமாக்கச் சிந்தனையை முன்வைக்கின்றன. சொல்லிலக்கணம் பெயர், வினை என்னும் பெயரிய பரப்பில் விவாதிக்கப்பட்டு அதனுள் இடைச்சொல், உரிச்சொல் இரண்டையும் இணைத்துச் சுட்டுவதில் கோட்பாட்டுத் தன்மையைப் பெறுகிறது.

தமிழ் மரபிலக்கணமான தொல்காப்பியம் பெயரிலக்கணத்தை திணை - பால் பாகுபாட்டை அடிப்படையாக வைத்து விளக்குகின்றது. சீகன்பால்கு. வீரமாமுனிவர் இருவரும் வேற்றுமையை அடிப்படையாக வைத்துப் பேசுகின்றனர். வேற்றுமை உருபுகளை இலத்தீன் இலக்கண அமைப்பு முறையில் தருகின்றனர்.

ஆறு (உடை), நான்கு (உக்கு), இரண்டு (ஐ), எட்டு (ஏ), ஐந்து (இல், ஆல், ஒடே, உடனே, பார்த்து, குறித்து, கொண்டு) என்று இலத்தீன் இலக்கணங்கள் வேற்றுமை உருபுகளின் வரிசை முறையைப் பின்பற்றியுள்ளதைக் காணலாம். இதன் அடிப்படையிலே சீகன்பால்கும், வீரமாமுனிவரும் வேற்றுமையை அமைத்துள்ளனர். சீகன்பால்கு இலத்தீன் இலக்கண மரபுபடி ஐந்து வேற்றுமைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். பெயரானது வேற்றுமை கொள்வதன் பொருட்டு அடையும் மாற்றத்தினை ஒன்று, ஆறு, நான்கு, இரண்டு, எட்டு, ஐந்து எனம் வரிசை முறையில் அமைத்துக் கொண்டுள்ளார்.

வீரமாமுனிவர் கொடுத்தமிழ் இலக்கணத்தில் சீகன்பால்கு குறிப்பிடும் அமைப்பு முறையைப் பின்பற்றுகிறார். செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் இலக்கியமொழி சார்ந்து வேற்றுமையை விளக்குகின்றார். இது நன்னூலை பின்பற்றியே அமைத்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பன்மை வடிவங்களை குறிப்பிடுவதில் வீரமாமுனிவர் மூன்று விதிகளுக்குள் அடக்குகின்றார். சீகன்பால்கு குறிப்பிடும் விதிகளை வீரமாமுனிவர் சுருக்கி கூறியுள்ளார். சீகன்பால்கு முழுக்க பேச்சு மொழி அடிப்படையான சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார். வீரமாமுனிவர் பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழி சார்ந்து சொற்களை அமைத்துக் கொள்வதில் சீகன்பால்குவிடிலிருந்து மாறுபடுகிறார்.

சீகன்பால்கு, வீரமாமுனிவர் இருவரும் பதிலீட்டுப் பெயர்களை இலத்தீன் இலக்கண அமைப்பு சார்ந்து அணுகியுள்ளனர். சீகன்பால்கு நிகழ்காலம், இறந்தகாலம், எதிர்கால வினைகளை ஒருமை, சிறப்பு, ஒருமை, பன்மை எனும் பகுப்பின் கீழ் பதிலீட்டுப் பெயரிணைப்பில் அமைத்துக் காட்டுகின்றார். தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் இடைகால, நிகழ்கால, எதிர்கால என்ற வரிசையில் அமைத்து கொள்ள இவர்கள் நிகழ்காலத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு ஏனைய காலங்களின் வினைமுற்று வடிவங்களை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றனர். தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் வினைமுற்றை திணை, பால், எண், இடம் சார்ந்து தனித்தனியாக அமைத்துக் கொள்வதை இவர்கள் சுருக்கி ஒரே பகுப்பின் கீழ் கொண்டு வருகின்றனர். சீகன்பால்கு, வீரமாமுனிவர் இருவரும் பெயரடையை பெயரியல் பகுப்பில் வைக்கின்றனர். தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் குறிப்பிடும் பெயரெச்சம், வினையெச்சம், இடை, உரிச்சொல் ஆகிய அனைத்தும் ஒட்டுமொத்த நிலையில் 'அடை' எனும் பொருண்மைக்குள் கையாளப்படுகின்றன. ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பிறகு தமிழ் இலக்கண மரபிற்குள் பெயரடை, வினையடை எனும் இலக்கண கூறுகளை அடையாளப்படுத்தும் மரபு தோற்றம் பெற்றுள்ளதை பார்க்க முடிகின்றது.

இலக்கணங்கள் அதன் பொருள் பற்றிய கருத்தாக்கத்தைக் கடந்து அதன் இயலமைப்பு, கலைச்சொல்லாக்கம் ஆகிய நிலைகளில் பொதுமையிலான கோட்பாட்டை அமைத்துக் கொடுக்கின்றது. சீகன்பால்கு, வீரமாமுனிவர் இருவரும் இயலமைப்பு, கலைச்சொல்லாக்கம் ஆகியவற்றை

அமைத்துத் தருவதில் வரிசை முறையை மாற்றி அமைத்துக் கொண்டுள்ளனரே தவிர அதற்குள்ளான பொதுமையில் மாறுபட்டு நிற்பதில்லை. இலத்தீன் இலக்கண மரபு சார்ந்தும், தமிழ் இலக்கண மரபு சார்ந்தும் ஒரு புதுவித அமைப்பில் இந்த இலக்கண நூல்கள் அமைந்துள்ளன. கற்பித்தல், கற்றல்பாங்கில் எழுதப்பட்டுள்ள இலக்கணங்கள் இருமொழிகளை தொடர்புபடுத்துகின்ற நிலையில் புடைபெயர்ப்பு இலக்கணங்களாக உள்ளன. சொல்லிலக்கணம் வேற்றுமை, காலம் இவற்றை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பெயர், வினையை இலத்தீன் இலக்கண மரபு சார்ந்து விளக்கிக் கொள்வதில் தோற்றம் பெற்ற புடைபெயர்ப்புத் தன்மை கோட்பாடாக வெளிப்படுகின்றது. பெயர், வினையை விளக்கிக் கொள்வதில் எழுத்துக்களின் அடிப்படையிலான மாற்று வடிவங்களைக் கொண்டு விளக்குகின்றனர். எழுத்துகளிடையிலான புணர்ச்சி மாற்றம் சொல்லாக்க வடிவங்களைத் தீர்மானிக்கின்றது. அதனை ஒட்டிய விதிகளே பெயர், வினை பகுப்புகளை விளக்க கையாளப்பட்டுள்ளன. உரிச்சொல் அடை எனும் பகுப்பில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. பெயரடை, வினையடை எனும் பகுப்பு ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பிறகு தமிழ் இலக்கண உலகில் வழக்குப்பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. தொடர் பற்றிய சிந்தனைக் கருத்தாக்கத்தை உருவாக்கும் முயற்சியை இவர்களின் சொல்லிலக்கணப் பகுப்புகளை அமைத்துக் கொண்டுள்ள விதம் விளக்குகின்றது. சொல்லிலக்கணக் கூறுகளை ஒன்றோடொன்று தொடர்பு படுத்துகின்ற நிலையானது தொடராக்கத்தை முன்னிலைப்படுத்தும் ஒர் அமைப்பை உருவாக்கித் தருகின்றது.

ஐரோப்பியர் கால சொல்லிலக்கணங்களை பார்க்கும் போது மரபிலக்கண நூல்களுடன் ஒன்றியும், சில கருத்துக்கள் மொழி வளர்ச்சிக்கேற்ப முரண்பட்டும் காணப்படுகின்றது. சில இலக்கண அறிஞர்கள் எளிமைப்படுத்தும் நோக்கில் கருத்துக்களை சுருக்கி பதிவு செய்துள்ளனர். ஐரோப்பிய அறிஞர்கள்தமிழ் மரபிலக்கண அமைப்பிலிருந்து மாறுபட்டு இலக்கண அமைப்பாக்கத்தில் சுருக்குதல், எளிமைப்படுத்தல், முறைப்படுத்தல், தொடர்புபடுத்தல், ஒப்புமைப்படுத்தல் என்பவை நவீனம் சார்ந்த கோட்பாட்டை அமைத்துக் கொண்டுள்ளதாக உணரலாம்.

முடிவுரை

'தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சி - சொல்லதிகாரம் (ஐரோப்பியர் காலம்)' என்னும் தலைப்பில் தமிழ் சொல்லிலக்கணத்தின் வளர்நிலை குறித்து ஆயப்பெற்றுள்ளது. ஐரோப்பியர் காலகட்டத்தில் உருவான அச்ச ஊடகத்தினூடாக இலக்கண நூல்கள் அனைத்தும் பரவலான வாசிப்புக்கு வருகின்றன. பல்வேறு ஆய்வறிஞர்களால் இலக்கண நூல்களும் உரைகளும் பல்நிலைப்பட்ட ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இதனூடாக செய்யுள் நடையிலும், உரைநடையிலும் இலக்கணங்கள் தோற்றம் பெற செய்துள்ளன. செய்யுள் நடையில் அமைந்த இலக்கணங்கள் பெரும்பான்மையம் நன்னூலை பின்பற்றியே அமைந்துள்ளன. அக்கால மொழி வளர்ச்சியை ஏற்ற மாற்றமும், மாணவர்களின் பாடதிட்டத்திற்கேற்ப எளிமையும் செய்துள்ளனர். இவ்வாறான மரபிலக்கணங்கள் காலான்றிக் கிடந்த தமிழ் இலக்கண உலகில் ஐரோப்பிய வருகைக்கு பிறகான இலக்கண நூல்களின் பெருக்கம் அதிகமாக இருந்துள்ளது. நவீன எழுத்து மொழியை வைத்துக் கொண்டு உரைநடை அமைப்பில் இலக்கண நூல்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. வேறொரு மொழிக்குள் புதிதாக நுழையும் அந்நியர் அடையும் தொடர்புப் பரிமாற்ற சிக்கல்கள் இலக்கணப் பெருக்கத்திற்குக் காரணமாக அமைந்தது. இலத்தீன் இலக்கண மரபு சார்ந்தும், தமிழ் இலக்கண மரபு சார்ந்தும் ஒரு புதுவித அமைப்பில் இந்த இலக்கண நூல்கள் அமைந்துள்ளன. கற்பித்தல், கற்றல் பாங்கில் எழுதப்பட்டுள்ள

இலக்கணங்கள் இருமொழிகளைத் தொடர்புபடுத்துகின்ற நிலையில் புடைபெயர்ப்பு இலக்கணங்களாக உள்ளன. மரபிலக்கண அமைப்பிலிருந்து மாறுபட்டு இலக்கண அமைப்பாக்கத்தில் சுருக்குதல், எளிமைப்படுத்தல், முறைப்படுத்தல், தொடர்புபடத்தல், ஒப்புமைப்படுத்தல் என்பன ஐரோப்பியர் கால கட்டத்தில் இலக்கண நூலாக்கத்தில் நவீனம் சார்ந்த கோட்பாட்டை அமைத்துக் கொடுத்துள்ளது.

மேலும் இவ்வாய்வின் தொடர்ச்சியாகப் பின்வரும் பொருண்மையில் ஆய்வு மேற்கொள்ளவும் இடமுள்ளது.

1. ஐரோப்பியர் கால சொல்லிலக்கண வளர்ச்சி போல மற்ற அதிகாரங்களையும் மரபிலக்கணங்களுடன் ஒப்பிட்டு ஆய்வு நிகழ்த்தப்படவேண்டும்.
2. தொல்காப்பியம் தொடங்கி சமகாலம் வரையிலான இலக்கண, உரைமரபு குறித்த ஆழமான முழுமையான ஆய்வு தேவை.
3. உரைநடை அமைப்பில் அமைந்த இலக்கணங்களை ஒன்றிணைத்து ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட வேண்டும்.

துணை நூற் பட்டியல்

1. அகத்தியலிங்கம், ச., : ஆய்வுக் கோவை
ஞானமூர்த்தி, த. ஏ., தொகுதி-2, பதினாறாவது
சண்முகம், செ. வை., கருத்தரங்கு,
கருணாகரன். கி. சு. இந்தியப் பல்கலைக்கழகம்,
பதிப்பு: மே 1984.
2. அகத்தியலிங்கம், : ஆய்வுக்கோவை
ச., ஞானமூர்த்தி, த. ஏ., தொகுதி-2,
சண்முகம், செ. வை., பதினேழாவது கருத்தரங்கு,
சக்திவேல், சு., இந்தியப் பல்கலைக்கழகத்
தமிழாசிரியர் மன்றம்,
அண்ணாமலை நகர்,
பதிப்பு: மே 1985.
3. அகத்தியலிங்கம், ச., : மொழியியல் சொல்லியல்
வினையியல்,
அனைத்திந்திய தமிழ் மொழியியற்
கழகம், அண்ணாமலைநகர்,
முதற்பதிப்பு: 1982
4. அண்ணாமலை, மு. : நச்சினார்க்கினியர்
தொல்காப்பியர் நூலகம்,
107, கனகசபை நகர், சிதம்பரம்,
இரண்டாம் பதிப்பு: ஏப்ரல் 1963.
5. அய்யப்பன், கா., : தொல்காப்பிய வாசிப்பு சில
அடிப்படைகள்
காவ்யா வெளியீடு,
16, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு,
சென்னை-600 024,
முதல் பதிப்பு: 2009.

6. அரவிந்தன், மு.வை., : **உரையாசிரியர்கள்**
மணிவாசகர் நூலகம்,
சிதம்பரம்,
முதல் பதிப்பு: ஏப்ரல் 1968.
7. அழகேசன், சு., : **இலக்கணத் தேடல்கள்**
முனைவர் த.வேல்மயில்,
காவ்யா வெளியீடு,
16, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு,
டிரஸ்ட்புரம், கோடம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 024,
முதல் பதிப்பு: 2009.
8. அறவாணன், க.ப. : **எழுநூறு ஆண்டுகளில் நன்னூல்**
பாரி நிலையம்,
சென்னை-600001.
9. அறவணன், க.ப., (பதி), : **தொல்காப்பிய ஒப்பியல்**
ஜென இளைஞர் மன்றம்,
1-A, 'போக்' சாலை,
சென்னை - 600 017,
முதல் பதிப்பு- ஜனவரி 1975.
10. அறவணன், க.ப., : **தொல்காப்பியக் களஞ்சியம்**
பாரி நிலையம்,
சென்னை- 600 001,
முதற்பதிப்பு: ஜனவரி 1975.
11. ஆண்டியப்பன், தே., : **காப்பியர் நெறி சொல்லியல்,**
முத்துப் பதிப்பகம்,
ஆழ்வார் நகர் குடியிருப்பு,
மதுரை- 625019,
முதற்பதிப்பு: ஜூலை 1977.

12. ஆதித்தன், பேரா.ஏ., : தமிழ் இலக்கணவியல்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிட்.,
41-B, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை-600 098,
முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 2013.
13. ஆறுமுகம், க., : தொல்காப்பியச் சிந்தனைகள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
டி.டி.டி.ஐ.(அஞ்சல்), தரமணி,
சென்னை - 600 113,
முதல் பதிப்பு: அக்டோபர்-1992.
14. ஆறுமுகம். க., (சொற்) : நச்சினார்க்கினியர்
இலக்கியத்திறன்
தமிழ் பல்கலைக்கழக
வெளியீடு:96,
ஆகஸ்டு 1988.
15. இசரயேல், மோ., : இலக்கண ஆய்வு பெயர்ச்சொல்
சிந்தாமணி வெளியீடு,
மதுரை - 625019,
முதற்பதிப்பு: நவம்பர் 1976.
16. இசரயேல், மோ., : இலக்கண ஆய்வு வினைச்சொல்
மதுரை பப்ளிஷிங் ஹவுஸ்,
69, பாண்டிய வேளாளர் தெரு,
மதுரை - 625 001,
முதற்பதிப்பு: மே 1976.
17. கிருட்டிண மூர்த்தி, கோ., : தொல்காப்பிய ஆய்வின் வரலாறு
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,
1990.

18. இராஜேந்திரன், சு., : **மொழியும் பண்பாடும்**
திருக்குறள் பதிப்பகம்,
66, பெரியார் தெரு,
எம்.ஜி.ஆர் நகர்,
சென்னை - 600 078,
முதல் பதிப்பு: 2009.
19. இராதா செல்லப்பன், : **ஆய்வு நெறியும் வையாபுரியும்**
கவின்கலை அச்சகம், பாலவாக்கம்,
சென்னை-41,
முதல் பதிப்பு:1991 மே.
20. இளமாறன், பா., : **தொல்காப்பியம் பன்முக வாசிப்பு**
மாற்று வெளியீடு,
முதற் பதிப்பு, 2008.
21. இளவழகன்., கோ., (பதி) : **தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்**
சேனாவரையம், இலக்கணச் செம்மல்
இரா.இளங்குமரனாரின்
வாழ்வியல் விளக்கம்,
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
2, சிங்காரவேலர் தெரு,
தியாகராயர் நகர்,
சென்னை - 600 017,
முதற்பதிப்பு: 2003.
22. இன்னாசி, சு. (பதி) : **சதுரகராதி**
ஏ.பி.சி கிராபிக்ஸ் சிஸ்டம்,
10, முதல் குறுக்குச்சாலை,
ராஜா அண்ணாமலைபுரம்,
சென்னை-18,
இரண்டாம் பதிப்பு 1989.

23. இசரயேல், மோ., : **இடையும் உரியும்**
சர்வோதய இலக்கியப்பண்ணை,
32/1, மேலவெளிவீதி,
மதுரை- 625 001,
முதற்பதிப்பு: மார்ச் 1977.
24. இராகவையங்கார், மு., : **ஆராய்ச்சித் தொகுதி**
தமிழ் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
ஏப்ரல்- 1984.
25. இராஜரெத்தினம், தி., : **இலக்கணக் கட்டுரைகள்**
காவ்யா வெளியீடு, 16,
இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு,
சென்னை-600 024,
முதல் பதிப்பு:2014
26. இராமமூர்த்தி, எல்., : **மொழியும் அதிகாரமும்**
அகரம் வெளியீடு, மனை எண்.1,
நிர்மலா நகர், தஞ்சாவூர்-7,
முதல் பதிப்பு: 2005.
27. இளங்குமரன், இரா., : **இலக்கண வரலாறு**
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
55, லிங்கி தெரு,
சென்னை- 600 001,
முதல் பதிப்பு: ஜூலை 1990.
28. இளங்குமரன், இரா., : **உரையாசிரியர்கள் கண்ட**
சொற்பொருள் நுண்மை விளக்கம்
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
லிமிடெட், சென்னை-1,
முதல் பதிப்பு: நவம்பர் 1971.

29. புலியூர்க் கேசிகன்(உரை) : குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை - 600014,
முதற் பதிப்பு : ஜூன் 2010.
30. இன்னாசி, சூ., : சிந்தனைக் களங்கள்
பயோனியர் புக் சர்வீசஸ்,
47, நல்லதம்பி தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5,
முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல் 1992.
31. இளவழகன். கோ. (பதி) : தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
இளம்பூரணம்,
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
2, சிங்காரவேலர் தெரு,
தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17,
முதற்பதிப்பு: 2003.
32. இளவழகன். கோ. (பதி) : தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
நச்சினார்க்கினியம்,
இலக்கணச் செம்மல்
இரா.இளங்குமரனாரின்
வாழ்வியல் விளக்கம்,
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
2, சிங்காரவேலர் தெரு,
தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17,
முதற்பதிப்பு: 2003.
33. இளம்பூரணர் உரை, : தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்
சாரதா பதிப்பகம்,
ஜி-4, சாந்தி அடுக்ககம்,
3, ஸ்ரீ கிருஷ்ணாபுரம் தெரு,
இராயப்பேட்டை, சென்னை-14,
முதல் பதிப்பு: மார்ச் 2005.

34. இளம்பூரணர் உரை : தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
சாரதா பதிப்பகம்,
ஜி-4, சாந்தி அடுக்ககம்,
3, ஸ்ரீ கிருஷ்ணாபுரம் தெரு,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை-600 014,
5-ஆம் பதிப்பு: 2007
35. இளம்பூரணர் உரை : தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
சாரதா பதிப்பகம்,
6/16, தோப்பு வேங்கடாசலம் தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-05,
ஆறாம் பதிப்பு: ஜூன் 2008.
36. கண்ணன், இரா., : பெயரியல்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
இரண்டாம் முதன்மைச் சாலை,
மையத் தொழில்நுட்பப் பயிலக
வளாகம், தரமணி, சென்னை - 13,
முதல் பதிப்பு- 2011.
37. கணேசையர் பதிப்பு, : தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகார
மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை- 600 113,
இரண்டாம் பதிப்பு: 2007.
38. ----- : தொல்காப்பியம் பொருளதிகார
மூலமும் பேராசிரியருரையும்
பின்னான்கியல்கள் பாகம்-இரண்டு,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை- 600 113,
இரண்டாம் பதிப்பு: 2007.

39. கல்லாடனார் உரை, : **தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்**
 திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
 சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
 லிமிடெட்,
 திருநெல்வேலி-6,
 முதல் பதிப்பு: ஜூலை 1964.
40. கார்த்திகேசு சிவதம்பி, : **இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும்**
 நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிட்,
 41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
 எஸ்டேட், சென்னை-600 098,
 முதல் பதிப்பு: ஜூலை 1982.
41. காசிராசன்., எஸ்.டி., : **உ.வே.சா ஒரு தமிழ் வாழ்வு**
 இ.ஆ.ப, உலகத் தமிழாராய்ச்சி
 நிறுவனம்,
 டி.டி.டி.ஐ.(அஞ்சல்),
 தரமணி, சென்னை - 600 113,
 முதல் பதிப்பு: பிப்ரவரி-1987
42. குருசாமி, ச. : **கல்லாடனார்**
உரைநெறி(தொல்காப்பியம்)
 இராணி பதிப்பகம், S-6,
 வினோத் வேதா அடுக்ககம்,
 37, கோவிந்தன் தெரு,
 அய்யாவு குடியிருப்பு,
 அமைந்தகரை,
 சென்னை- 600 029,
 முதற்பதிப்பு: 2015.
43. சதீஷ், அ., : **சங்க இலக்கிய உரைகள்**
 அடையாளம், சென்னை, 2008.

44. சண்முகம், செ.வை., : சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு
இரண்டாம் பகுதி,
அனைத்திந்திய தமிழ்மொழியியற்
கழகம், அண்ணாமலை நகர்,
முதல் பதிப்பு: 1986.
45. சண்முகதாஸ், அ., : தமிழ் மொழி இலக்கண
இயல்புகள்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிட்,
41-B, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098,
முதல் பதிப்பு: ஆகஸ்ட் 2008.
46. சாமிநாதையர், உ.வே., : சங்ககாலத் தமிழும்
பிற்காலத் தமிழும்
சென்னை சர்வகலா சங்கத்தார்
அனுமதி பெற்று ஐயரவர்கள்
குமாரர்,
எஸ். கல்யாண சுந்தரையரால்
சென்னை,
சென்னை கபீர் அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது,
1944.
47. சாமுவேல் பிள்ளை, இ., : தொல்காப்பிய நன்னூல்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிட்,
41-B, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை-600 098,
முதல் பதிப்பு: ஜூன்:2010.

48. சிவலிங்கனார், ஆ., (பதி) : தொல்காப்பியம்
சொல்லதிகாரம் (உரைவளம்)
இடையியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, ஜூலை 1986.
49. ----- : தொல்காப்பியம்
சொல்லதிகாரம்(உரைவளம்),
உரியியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு,
அக்டோபர் 1987.
50. ----- : தொல்காப்பியம்
சொல்லதிகாரம் (உரைவளம்)
எச்சவியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, டிசம்பர் 1988.
51. ----- : தொல்காப்பியம்
சொல்லதிகாரம் (உரைவளம்)
கிளவியாக்கம்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, ஜூலை 1982.
52. ----- : தொல்காப்பியம்
சொல்லதிகாரம்(உரைவளம்)
வினையியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, செப்டம்பர் 1984.

53. ----- : தொல்காப்பியம்
சொல்லதிகாரம் (உரைவளம்)
பெயரியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, ஜூலை 1984.
54. ----- : தொல்காப்பியம்
சொல்லதிகாரம் (உரைவளம்)
விளிமரபு,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, மே 1984.
55. ----- : தொல்காப்பியம்
சொல்லதிகாரம் (உரைவளம்)
வினையியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, செப்டம்பர் 1984.
56. ----- : தொல்காப்பியம்
சொல்லதிகாரம் (உரைவளம்)
வேற்றுமை மயங்கியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, மே 1984.
57. ----- : தொல்காப்பியம்
சொல்லதிகாரம் (உரைவளம்),
வேற்றுமையியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, அக்டோபர் 1983.

58. சுப்பிரமணியன், ச.வே., : **இலக்கணத்தொகை- சொல்**
 ஜெயகுமாரி ஸ்டோர்ஸ்,
 கோர்ட் ரோடு,
 நாகர்கோவில்-1,
 முதல் பதிப்பு: பிப்ரவரி 1971.
59. சுப்பிரமணிய அய்யர், ஏ.வி., : **தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி**
 மாருதி பிரஸ்,
 83, பீட்டர்ஸ் ரோடு,
 சென்னை- 600014,
 மூன்றாம் பதிப்பு: ஏப்ரல் 1977.
60. ----- : **தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி**
(ஓர் விமரிசன நூல்)
 அமுத நிலையம் லிமிடெட்,
 1/45, இராயப்பேட்டை ஹைரோடு,
 சென்னை-14,
 இரண்டாம் பதிப்பு, ஜனவரி-1971.
61. சுப்பிரமணியன், ச.வே., : **தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை**
 தா.வே. வீராசாமி,
 உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
 தரமணி,
 சென்னை- 600 020.
62. ----- : **தொல்காப்பியப் பதிப்புகள்**
 உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
 டி.டி.டி.ஐ.(அஞ்சல்),
 தரமணி,
 சென்னை - 600 113,
 முதல் பதிப்பு: 1992.

63. சுந்தரமூர்த்தி கு. ,(விளக்கவுரை), : **தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்**
தெய்வச்சிலையார் உரை,
 திருவரங்கனார் அச்சகம்,
 சென்னை-600 013,
 மறுபதிப்பு: பிப்ரவரி 1979.
64. சுப்பிரமணியம், வி.ஐ., : **தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்**
உரைக்கோவை முதற்பாகம்,
 அருள் அச்சகம்,
 வடக்குக் கடை வீதி,
 பாளையங்கோட்டை,
 திருநெல்வேலி, 1963.
65. சுந்தரமூர்த்தி, இ., : **பதிப்பியல் சிந்தனைகள்**
 நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிட்,
 41-B, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
 எஸ்டேட்,
 அம்பத்தூர், சென்னை-600 098,
 முதல் பதிப்பு: ஜூலை 2010.
66. தமிழண்ணல், : **தொல்காப்பியர்**
 சாகித்திய அக்காதெமி,
 இரவீந்திர பவன்,
 35, பெரோஸ்ஷா சாலை,
 புது தில்லி - 110 001,
 நான்காம் பதிப்பு: 2012.
67. துரை.குணசேகரன், : **தமிழ்ச்சொற்பிறப்பியல் வளர்ச்சி**
வரலாறு
 நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிட்,
 41-B, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
 எஸ்டேட்,
 அம்பத்தூர், சென்னை-600 098,
 முதல் பதிப்பு: அக்டோபர் 2015.

68. துரை.பட்டாபிராமன், : இலக்கண ஆய்வடங்கள் எழுத்தும்
சொல்லும் - முதல் தொகுதி,
அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம்,
பதிப்பு : 1992.
69. தேவநேயன், ஞா, : சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
லிமிடெட்,
சென்னை-1,
மறுபதிப்பு: 1971.
70. ----- : தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர
விருத்தி
71. நடராசன், தி.சு., : உரைகளும் உரையாசிரியர்களும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிட்,
41-B, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098,
முதல் பதிப்பு: நவம்பர்:2013
72. நாச்சிமுத்து, .கி., : டாக்டர். உ.வே.சா இலக்கணப்
பதிப்புகள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
டி.டி.டி.ஐ.(அஞ்சல்),
தரமணி, சென்னை - 600 113,
முதல் பதிப்பு: 1986.
73. நுஹ்மான், எம்.ஏ., : அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்
அடையாளம் வெளியீடு,
1205/1 கருப்பூர் சாலை,
புத்தாந்தம், திருச்சி மாவட்டம்,
எட்டாம் பதிப்பு: ஜூன் 2009.

74. பரமசிவானந்தம், அ.மு., : **பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சி**
தமிழ் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுச் சங்கம் லிமிடெட்,
8, சின்ன ரெட்டித் தெரு,
எழும்பூர், சென்னை-8,
முதல் பதிப்பு - பிப்ரவரி 1966.
75. பாண்டூரங்கன், அ., : **தொகை இயல்**
தமிழரங்கம்,
30, 19 ஆவது குறுக்குத் தெரு,
அவ்வை நகர், இலாசுப்பேட்டை,
புதுச்சேரி - 605 008,
முதல் பதிப்பு: ஜூன் 2008.
76. பாலசுப்பிரமணியன், .க., : **இலக்கணக் கட்டுரைகள்**
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
முதற்பதிப்பு: 2001.
77. புலியூர்க் கேசிகன்(உரை) : **புறநானூறு மூலமும் உரையும்**
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை - 600014,
முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 2010.
78. ----- : **கலித்தொகை மூலமும் உரையும்**
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை - 600014,
முதற் பதிப்பு : அக்டோபர் 2009.
79. ----- : **கலித்தொகை மூலமும் உரையும்**
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை- 600 014,
முதல் பதிப்பு: அக்டோபர் 2009.

80. ----- : குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை- 600 014,
முதல் பதிப்பு: ஜூன் 2010.
81. -----(பதி) : நன்னூல் காண்டிகையுரை
எழுத்ததிகாரம்
ஆறுமுகநாவலவர்கள்,
முல்லை நிலையம்,
9, பாரதி நகர் முதல் தெரு,
தி.நகர், சென்னை- 600 017,
மறுபதிப்பு: 2009.
82. -----(பதி) : நன்னூல் காண்டிகையுரை
சொல்லதிகாரம்
ஆறுமுகநாவலவர்கள்,
முல்லை நிலையம்,
9, பாரதி நகர் முதல் தெரு, தி.நகர்,
சென்னை- 600 017,
மறுபதிப்பு: 2007.
83. ----- (உரை) : புறநானூறு மூலமும் உரையும்
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 014,
முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 2010..
84. பூவராகம் பிள்ளை(விளக்கவுரை), : தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
சேனாவரையம் திருநெல்வேலித்
தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
1/140, பிரகாசம் சாலை,
சென்னை-1,
மறுபதிப்பு: ஜூலை 1974.

85. பெருமாள் முருகன், : **பதிப்புகள் மறுபதிப்புகள்**
காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு,
முதல் வெளியீடு,
முதல் பதிப்பு: மே 2011.
86. மதுகேஸ்வரன், பா., : **தொல்காப்பியப் பதிப்பு வரலாறு**
சந்தியா பதிப்பகம்,
நியூடெக் வைபவ்,
57-53 ஆவது தெரு,
அசோக் நகர், சென்னை- 600 083,
முதற்பதிப்பு: 2008.
87. மல்லிகா, பா., : **இலக்கண மரபில்**
இடைச்சொற்கள்
பாஸ்கரன் வெளியீடு,
முதல் பதிப்பு: நவம்பர் 1981.
88. மாணிக்கவாசகன், ஞா., : **தொல்காப்பியம் மூலமும் விளக்க**
உரையும்
உமா பதிப்பகம்,
18(171), பவளக்காரத் தெரு,
மண்ணடி, சென்னை- 600001,
மூன்றாம் பதிப்பு: நவம்பர் 2010.
89. முனீஸ்மூர்த்தி, மு., : **கலித்தொகை பதிப்பு**
வரலாறு (1887-2010),
காவ்யா வெளியீடு,
16, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு,
டிர்ஸ்ட்புரம், கோடம்பாக்கம்,
சென்னை-600 024,
முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 2010.

90. மோகன், இரா., : **உரை மரபுகள்**
 சொக்கலிங்கம். ந.,
 மணிவாசகர் நூலகம்,
 12-B, மேல சன்னதி
 சிதம்பரம்- 608 001,
 முதல் பதிப்பு: ஆகஸ்ட் 1985.
91. ராமச்சந்திரன், த.ந., : **சிவஞான முனிவர்**
 சாகித்திய அகாதெமி,
 இரவீந்திர பவன்,
 35, பெரோஸ்ஷா சாலை,
 புது தில்லி - 110 001,
 முதல் பதிப்பு: 2013.
92. வரதராசன், மு., : **மொழிவரலாறு**
 பாரிநிலையம், 90,
 பிராட்வே
 சென்னை-600 108,
 மறுபதிப்பு: 2007.
93. விக்டர், ம.சோ., : **தொல்காப்பியச் சிந்தனைகள்**
 நல்லேர் பதிப்பகம்,
 தமிழ் மய்யம்,
 68, லஸ் சர்ச் ரோடு,
 மைலாப்பூர், சென்னை - 600 004,
 மறுபதிப்பு டிசம்பர் 2007.
94. விநாயகமூர்த்தி, அ., : **பதிப்புப் பார்வைகள்**
 பாலமுருகன் பதிப்பகம்,
 90, பாரதியார் தெரு,
 ஜெய்ஹிந்த் புரம்,
 மதுரை-625 011,
 முதற்பதிப்பு: ஜூன் 1983.

95. வெங்கடேசன், இரா., : **மொழிக் கல்வியும் இலக்கண உருவாக்கமும்**
நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிட்,
41-B, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட், சென்னை-600 098,
முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 2013.
96. வெள்ளைவாரணன், க., : **தொல்காப்பியச் சிந்தனைகள்**
அண்ணாமலைநகர்.
97. வெள்ளைவாரணர், க., : **தொல்காபியம் நன்னூல்**
சொல்லதிகாரம்,
தமிழ் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர், மே- 1984.
98. வெள்ளைவாரணன், க., : **தொல்காப்பியம் மரபியல்**
உரைவளம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 625 021,
முதற்பதிப்பு: 1994.
99. வேங்கடராமையா, கே.எம்., : **தொல்காப்பிய மூலம்,**
சுப்பிரமணியன், ச.வே., **பாடவேறுபாடுகள் :**
நாகராசன், ப.வெ., **ஆழ்நோக்காய்வு**
பன்னாட்டுத் திராவிட
மொழியியற் கழகம்,
திருவனந்தபுரம்,
பதிப்பு-1996.
100. வேல்சாமி, பொ., : **பொய்யும் வழுவும்**
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
669 கே.பி.சாலை,
நாகர்கோவில் 629 001,
முதல் பதிப்பு: 2010.